

19th December 1953]

IV.—GENERAL DISCUSSION ON THE BUDGET FOR THE SECOND SIX MONTHS OF THE YEAR 1953-54—cont.

Mr. SPEAKER :—“ The hon. Member Sri P. Ramamurthi will now speak.”

SRI P. RAMAMURTHI :—“ கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த உத்தேச வரவு செலவுத் திட்டம் ஆந்திர மாகாணப் பிரிவினைக்குப் பிறகு முதன்முறையாகச் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட திட்டமாகும். ஆந்திர மாகாணப் பிரிவினைக்குப் பிறகு இந்த மாகாணத்தின் நிதி நிலைமை மிகவும் திருப்திகரமாக இருக்கும் என்றும் சென்னை மாகாணத்திற்கு மாத்திரம் வருடத்திற்கு இரண்டு கோடி ரூபாய்க்கு மேல் உபரியாக இருக்குமென்றும் அன்றைக்குப் பேசப்பட்டது. ஆகவே அதை எதிர் பார்த்திருக்கக்கூடிய நம் நாட்டு மக்களுக்கு உண்மையில் இந்த வரவு செலவுத் திட்டம் பெரிய ஏமாற்றத்தையே அளிக்குமென்று நான் சொல்ல வேண்டியதில்லை. இந்த நாட்டிலுள்ள விவசாய மக்கள், இந்த நாட்டிலுள்ள பாட்டாளி மக்கள், இந்த நாட்டிலுள்ள தொழிலாளர்கள் ஏதோ பெரிதொரு நன்மையைச் சர்க்கார் செய்யும் என எதிர்பார்த்தார்கள். ஆனால் சர்க்காரின் வரவு செலவு திட்டம் சரி, அதைச் சமர்ப்பித்த கனம் நிதி மந்திரி அவர்கள் நிகழ்த்திய பிரசங்கமும் சரி, அவர்கள் எல்லோருக்கும் மிகப் பெரிய அதிருப்தியையே விளைவித்திருக்கும் என்பதில் சந்தேகம் கிடையாது. கனம் நிதி மந்திரி அவர்கள் தனது பிரசங்கத்தில் குறிப்பிட்டிருப்பது என்ன ?

(The Deputy Speaker occupied the Chair at this stage.)

“ The proposals are substantially the same, as were placed before the House last March, with modifications, only to the extent rendered unavoidable under altered conditions.

“ சென்ற மார்ச்சு மாதத்தில் இந்தச் சட்டசபையின் முன்பு என்ன விதமான யோசனைகள் வைக்கப்பட்டதோ. அனேகமாக கிட்டத்தட்ட அதே யோசனைகளைத் தான் இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்திலும் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. மாறுதல் ஏற்பட்டகாரணத்தைக் கொண்டு திருத்தவேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டுள்ள சில இடங்களில் தான் திருத்தம் கொஞ்சம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே அதைத் தவிர வேறு எந்தப் புது அம்சத்தையும் இந்தத் திட்டத்தில் காணமுடியாது என்று கனம் நிதி மந்திரியார் கூறுகிறார்.

“ ஆகவே, சென்ற பட்ஜெட் விவாதத்தின் போது இந்தச் சபையில் என்ன நடந்தது என்று பார்ப்போம். பல அங்கத்தினர்கள் பல்வேறு வகையில் இந்தச் சர்க்காரின்பேரில் குற்றம் சாட்டினார்கள். அதைச் செய்யவில்லை இதைச் செய்யவில்லை. அதை அப்படிச் செய்தது தவறு என்பதாக இந்த அரசாங்கத்தின் நிர்வாகத்திலுள்ள பல ஊழல்களைப் பற்றி தெள்ளத்தெளிய எடுத்துக் கூறினார்கள். அக்குற்றங்களை எதிர்தரப் பிலுள்ள அங்கத்தினர்கள் மாத்திரம் சாட்டினார்கள் என்று நான் சொல்லவில்லை. சர்க்கார் தரப்பிலுள்ள காங்கிரஸ் அங்கத்தினர்களை ஆரம்பத்தில் ஆதரித்துப் பேசினாலும் கூட தனது பிரசங்கம் முழுவதும் இந்த அரசாங்கத்தின் பல நிர்வாக ஊழல்களை எடுத்துக் கூறினார்கள். அவர்கள் பின்னர் சர்க்காருக்குச் சாதகமாக வோட்டுப் போட்டார்களா அல்லது எதிர்த்து வோட்டுப் போட்டார்களா என்பதைப் பற்றி நான் குறிப்பிட விரும்பவில்லை. (சிரிப்பு.) அப்படி சென்ற வரவு செலவுத் திட்டத்தின்போதே அதில் காணப்பட்ட பல குறைபாடுகளை இந்தச் சபையிலுள்ளவர்கள் யாரும் மறுக்கமுடியாது. அப்படியிருந்தும் கூட நமது நிதி அமைச்சர் அவர்கள், சொல்லுகிறார்கள், ‘இந்தத்தடவை யும் சென்ற மார்ச் மாத வரவு செலவு திட்டத்தைப் போலவே கிட்டத்தட்ட எந்தவிதமான மாறுதல்களும் இல்லாமல் இதைத் தயாரித்துக் கொடுத்திருக்கிறேன்,’ என்பதாக. ஆகவே, சென்ற பட்ஜெட் கூட்டத்தின்

[Sri P. Ramamurthi] [19th December 1953]

போது இந்தச் சபையிலுள்ள அங்கத்தினர்கள் சொன்ன யோசனைகள் எல்லாம், 'செவிடன் காதில் ஊதின சங்காகத்தான்,' ஆகிவிட்டது என்பது நன்றாகப் புலனாகிறது. இதைத் தவிர எந்தவிதமான பலனும் ஏற்பட்டதாகத் தெரியவில்லை.

"இன்றையதினம் இந்த மாகாணத்தில் வசிக்கும் லட்சோபிலட்சம் ஜனங்களின் நிலைமை என்ன? அவர்களது ஒட்டு மொத்தான பொருளாதார நிலைமை எந்த நிலைமையில் இருக்கிறது? இந்த மாகாணத்தில் பல்வேறு தொழில்களில் ஈடுபட்டிருக்கக் கூடிய தொழிலாளி வர்க்கத்தின் நிலைமை எந்த நிலைமையில் இருந்து கொண்டிருக்கிறது? இவைகள் எல்லாம் சீர்குலையாமல் இருப்பதற்கு வேண்டிய என்ன நடவடிக்கையை, என்ன கொள்கையை இந்தச் சர்க்கார் கடைப் பிடித்துக் கொண்டு வருகிறது என்பதையெல்லாம் எடுத்து விளக்கமாக, தெள்ளத் தெளிய இந்தச் சபைக்கு அறிவிக்கவேண்டியது நமது நிதி மந்திரி அவர்களின் கடமையாகும். ஆனால் அதைவிட்டு அவர் என்ன செய்திருக்கிறார் என்று பார்ப்போம்.

"இன்றைக்கு இருக்கக் கூடிய காலமே வேறு. சமுதாய அமைப்பே வேறு. அன்றையதினம் குறுகிய நிலப்பரப்புக்குத் தலைவனாக பல குறுநில மன்னர்கள் இருந்தார்கள். அவர்கள் தர்பாருக்கு வருவதும், மந்திரி நமது ராஜ்யத்தில் மாதம் மும்மாரி தவறாமல் மழை பெய்து வருகிறதா என்று கேட்பதும், அரசே! நமது ராஜ்யத்தில் நல்ல மழை பெய்திருக்கிறது. தான்யத்திற்கே பஞ்சம் இருக்காது என்று உண்மையோ அல்லது புகழ்மரையாகவோ தர்பார் மண்டபத்தில் சொல்வதும் வழக்கம். ஆனால் நாம் இன்றையதினம் இருக்கக்கூடிய காலம் எது? நல்ல மழை பெய்து விட்டால் மாதிரம் நம் நாட்டின் பிரச்னைகள் எல்லாம் தீர்ந்து போய்விடுமா? தீர்ந்து போகாது. வேறு மாகாணத்தில் ஒரு சர்ப்பவம் நடந்தால் அது நமது மாகாணத்தைப் பாதிக்கிறது. மத்திய சர்க்கார் ஒரு நடவடிக்கையை எடுத்துக் கொண்டால் அது உடனே சென்னை மாகாணத்தின் நிலைமைப்பாதிக்கிறது. உலகத்தில் ஏதாவது ஒரு சர்ப்பவம் நடந்தால் அது உடனே நமது நாட்டின் பொருளாதார நிலைமைப் பாதிக்கிறது. இப்படி இன்றைய சமுதாயத்தில் ஒன்று ஒன்றைச் சார்ந்து கொண்டிருக்கும்போது, ஒன்று ஒன்றை பலமாடப் பாதிக்கக் கூடிய நிலைமை இருக்கின்ற போது இவைகள் எல்லாவற்றையும் நமது நிதி மந்திரியார் அவர்கள் கவனத்தில் எடுத்துக் கொண்டு, அப்படிப்பட்டதொரு சூழ்நிலையில் நம் ராஜ்யத்தின் நிலைமை எப்படியிருக்கிறதென்று விளக்கியிருக்கவேண்டும். ஆனால் நிதி மந்திரி அவர்கள் எல்லோருக்கும் சிரிப்பை மூட்டக் கூடிய வகையில், 'நமது ராஜ்யங்களிலும் அண்டையராஜ்யங்களிலும் நல்ல மழை பெய்திருக்கிறது. ஆகவே நமது உணவு நிலைமை திருப்தியாக இருக்கலாமென்று' அவரது பிரசங்கத்தை நிகழ்த்துகிறார். அவரிடமிருந்து பருவ மழை பெய்ததா, பெய்யவில்லையா என்ற விஷயத்தைத்தான் எதிர்பார்த்தோம். இதைத் தவிர வேறு விஷயத்தில் இந்தச் சர்க்காருக்கும் கவனம் செலுத்துவதற்கு அவகாசம் இல்லாதது போலத் தோன்றுகிறது. அது இந்த மாகாணத்தில் இருக்கக் கூடிய மக்களின் துரதிருஷ்டமாகத் தான் இருக்கவேண்டும். அரசாங்க மந்திரிகளுக்கு நாட்டு நிர்வாகத்தில் கவனம் செலுத்த எங்கே நேரம் இருக்கிறது? அவர்களுக்குத் தான் தங்கள் கட்சிகளுள் இருந்து கிளம்பிக்கொண்டேயிருக்கிற பிரச்னைகளைத் தீர்க்க நேரமில்லையே! டில்லி போவதும், சென்னை திரும்புவதும், வந்தவுடனேயே மகஜர் அனுப்பு வதும், ஆதரவுதேட கைமேழுத்து வாங்குவதும் தான் இவர்களது முக்கிய வேலையாக இருந்து கொண்டிருக்கிறதே! ஆகவே அவர்களின் நிலைமையைக் கண்டு ரொம்பவும் பச்சாத்தாப்பப்படுகிறேன். (சிரிப்பு.)

"கடந்த 6 மாதங்களில் இந்த மாகாணத்தின் நிலைமை எப்படியிருக்கிறது? கொஞ்சமாவது முன்னேறியிருக்கிறதா? முன்னேறாவிட்டாலும் பரவாயில்லை. சீர்குலைந்து போகாமலாவது இருக்கிறதா? அதைப் பற்றி கனம் நிதி அமைச்சர் அவர்கள் நமக்குச் சொல்லப்போவதில்லை. நாமே அதைப் பற்றி கொஞ்சம் ஆலோசித்துப் பார்ப்போம்.

19th December 1953]

[Sri P. Ramamurthi]

“கடந்த காலங்களில் ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தைப் பற்றி பீரங்கிகள் வைத்துப் பிரசாரங்கள் செய்து வந்தார்கள். அந்த ஐந்தாண்டு திட்டத்தின் கதி என்ன ஆயிற்று? ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தைப் பற்றி கண்டகண்ட இடங்களிலெல்லாம் முழங்கிவந்த பண்டித நேரு அவர்களே சென்ற தடவை தமிழ்நாட்டில் சுற்றுப் பிரயாணம் வந்தபோது அதனால், எதிர்பார்த்த பலன் கிடைக்கவில்லை. சிறிதளவு தோல்வியே ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே அந்த ஐந்தாண்டு திட்டத்தை மாற்றியமைக்கவேண்டுமென்பதாக பகிரங்கமாக ஒப்புக்கொள்ளவேண்டி நேரிட்டிருக்கிறது என்பதை நாம் எல்லோரும் அறிவோம். மத்திய அரசாங்கத்து மந்திரிகள் பலரும் இதையே சொல்லிவருகிறார்கள். இந்த ஐந்தாண்டுத் திட்டம் பூர்த்தி செய்யப்பட்டால் அதனால் இந்த நாட்டிலுள்ள எல்லா தரப்பாருக்கும் மிகுந்த நன்மையே ஏற்படும். இந்தத் திட்டத்தினால் நாட்டு விவசாயிகளுக்கு எந்தவிதமான கெடுதியும் ஏற்படாது. அதைப் போலவே இந்த நாட்டிலுள்ள நிலச்சுவாந்தார்களுக்கும் கெடுதி ஏற்படாது. இந்தத் திட்டம் நிறைவேறினால் இந்த நாட்டிலுள்ள தொழிலாளியர்க்கத்தின் நலன் எதுவும் பாதிக்கப்படாது. அதேசமயம் இந்த நாட்டிலுள்ள முதலாளிகளின் நலனும் பாதிக்கப்படாது. இந்தத் திட்டம் நிறைவேறினால் இந்த நாட்டில் அன்னிய பிரிட்டிஷ் முதலாளிகளுக்குச் சொந்தமான ஸ்தாபனங்களில் வேலை செய்யும் ஊழியர்களின் நிலைமையும் பாதிக்கப்படாது. அதேசமயத்தில் அந்த பிரிட்டிஷ் முதலாளிகளின் நலனும் பாதிக்கப்படாது, என்றெல்லாம் அந்த ஐந்தாண்டு திட்டத்தைப் பற்றி பிரமாதமாகப் பேசப்பட்டது. ஐந்தாண்டு திட்டத்தை அமுலுக்குக் கொண்டு வந்தால் இந்த நாட்டில் இன்னும் ஐந்து லட்சம் பேருக்கு மேல் வேலையில் அமரவதற்கு ஏற்ற சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும் என்று சொல்லப்பட்டது. ஆனால் அந்த ஐந்தாண்டுத் திட்டம் அமுலுக்கு வந்த 2½ ஆண்டுகள் கூட ஆகவில்லை. இன்றையதினம் பத்து லட்சம், இருபது லட்சத்திற்கு மேற்பட்ட மக்கள் வேலையில்லாம் திண்டாடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். வேலையில்லாத திண்டாட்டம் மிகவும் கொடூரமாக இந்த நாட்டு மக்களை வருத்திக் கொண்டிருக்கிறது என்பதை கனம் நிதி அமைச்சர் அவர்கள் மறுக்க முடியாது. அதேசமயத்தில் மஜைக்கவும் முடியாது. இந்த ஐந்தாண்டு திட்டம் இப்படி ஒரேயடியாக கோற்றுப் போய்விட்டதே என்பதற்காக மத்திய அரசாங்கம் மாகாண அரசாங்க நிதி மந்திரிகளையெல்லாம் கூட்டி ஆலோசனை நடத்திற்று. சென்னையிலிருந்து நமது நிதி மந்திரி அவர்களும் கூட சென்றதை நாம் எல்லோரும் அறிவோம். அதைப் பற்றி பிரமாதமாக பத்திரிகைகளில் அறிக்கைகள் வந்தன. நாட்டிலுள்ள வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தைப் போக்க மேலும் மூன்று கோடி ரூபாய்கள் ஒதுக்கப்போவதாகப் பத்திரிகை வாயிலாக நாம் எல்லோரும் பார்த்தோம். அந்த மூன்று கோடி ரூபாய்களை எப்படி செலவழிப்பது என்பதற்காக ராஜ்ய சர்க்கார்களின் யோசனை கேட்கப்பட்டது. சீக்கிரம் அதற்காக ஒரு திட்டத்தையும் ஒவ்வொரு ராஜ்யங்களும் தயாரிக்குமென்று அறிந்தோம். ஆனால் நடைமுறையில் நடப்பது என்ன? அந்தச் செய்தி வெளியிடப்பட்டு மூன்று மாதங்களுக்கு மேல் ஆகிவிட்டது. அந்த மூன்று கோடி ரூபாயைப் பற்றி எந்தவிதமான பேச்சும் கிடையாது. இந்த அரசாங்கமாவது வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தைப் போக்க மத்திய அரசாங்கத்திற்கு என்ன திட்டத்தை சமர்ப்பித்திருக்கிறது என்றவது நம் எல்லோருக்கும் தெரியவேண்டாமா? சர்க்கார் என்ன நடவடிக்கை எடுத்துக் கொள்ளப் போகிறது என்பதை இந்த நாட்டிலுள்ள மக்கள் எல்லாம் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அதைப் பற்றி ஒரு வார்த்தை கூட நமது நிதி மந்திரியார் தனது பிரசங்கத்தில் குறிப்பிடவில்லை. பட்ஜெட்டிலும் எந்தவிதமான திட்டமும் கிடையாது.

“ஆகவே, ஒட்டுமொத்தமாகப் பார்த்தால், திட்டம் திட்டம் என்று 12-30
கூறப்படுகிறது. பலரும் இன்றைக்குத் திட்டத்தைப் பற்றி பேசுகிறார்கள். p.m.
நமது கனம் ராஜாஜி அவர்களும் சில சந்தர்ப்பத்தில் திட்டத்தைப்பற்றி
கூறியிருக்கிறார். அவர் ஒரு பிரசங்கத்தில் கூறும்போது, “இந்த நாட்டில்
இருக்கின்ற மக்கள் ‘ப்ளான் மைண்டெட்’ ஆக இருக்கிறார்களென்றும்,

[Sri P. Ramamurthi]

[19th December 1953]

அவர்களுக்குத் திட்டத்தில் இன்றைக்கு மிகப் பெரிய ஆர்வம் ஏற்பட்டிருக்கிற தென்றும்' கூறினார்கள். இந்த நாட்டில் இருக்கக்கூடிய மக்களுக்கு இன்றைக்குத் திட்டத்தில் ஒரு ஆர்வம் ஏற்பட்டிருப்பது வாஸ்தவந்தான். இந்த நாட்டில் மட்டுமல்ல; உலகத்தில் ஒவ்வொரு நாட்டிலும் மக்களுக்குத் திட்டத்தில் ஆர்வம் ஏற்பட்டிருக்கிறது, அதற்குக் காரணம் இந்த சர்க்கார் அல்ல; காங்கிரஸ் சர்க்கார் அல்ல; உலகத்திலேயே ஸோவியத் யூனியன் அன்று திட்டமிட்டு, இன்று நடவடிக்கை எடுக்கமுடியும் என்று காட்டியிருக்கிறது. திட்டமிட்டு பொருளாதாரத்தை அமைக்க முடியும் என்பதைக் கடந்த 25 வருஷ காலமாக ஸோவியத் யூனியன் உலகத்திற்கு எடுத்துக்காட்டியிருக்கிறதே, அதைப் பார்த்து ஒவ்வொரு நாட்டிலும் இருக்கக்கூடிய மக்கள் தங்கள் தங்களுடைய நாட்டில் அம்மாதிரி திட்டமிட்டு பொருளாதார அமைப்பை அமைத்துக் கொள்ளவேண்டுமென்ற ஒரு ஆர்வம் மக்களிடையே ஏற்பட்டிருப்பது இயற்கையே.

‘கானமயிலாடக் கண்டிருந்த வான்கோழி
தானுமதுவாகப் பாவித்து தானும்தன்
பொல்லாச் சிறகை விரித்தாடினாற் போலுமே
கல்லாதான் கற்ற கவி.’

“என்று பாடினாரே ஒரு புலவர், அதேமாதிரி இந்த சர்க்காரும், ‘ஸோவியத் யூனியன் திட்டம் போட்டிருக்கிறார்கள்; நாங்களும் திட்டம் போடுகிறோம்’ என்று இரண்டு வருஷகாலமாக திட்டம் போன போக்கைப் பார்த்தால் மேற்படி கவிவினுடைய கருத்தைப் போல் இருக்கிறது.

“எங்க அகத்துக்காரரும் கச்சேரிக்குப் போகிறார்!” என்ற மாதிரி இந்த சர்க்காரின் போக்கு இருக்கிறது.

“ஏன் இந்தமாதிரியான ஒரு நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பதைப் பற்றி கொஞ்சம் ஆலோசனை செய்து பார்த்தீர்களா என்று கேட்டால். என்ன கூறுகிறார்கள்? என்றால், ‘விலை வாசிகள் வீழ்ச்சி அடைந்து விட்டது; நாங்கள் என்ன செய்வோம்?’ என்று கனம் ராஜாஜி பல சந்தர்ப்பங்களில் கூறியிருக்கிறார்.

“1951-ம் ஆண்டு திட்டம் போடப்பட்டது கொரியா யுத்தத்தின் விளைவாக விலை வாசிகள் மிகப் பெரிய அளவு உயர்ந்திருக்கக்கூடிய அந்தக் காலத்தில் சர்க்காரின் நிதி நிலைமையைக் கணக்கில் வைத்துக்கொண்டு சர்க்கார் திட்டமிட்டார்கள். ஆனால், யுத்தத்தின் பிறகு அந்தத் திட்டங்களைல்லாம் நிறைவேற்றப்படமுடியாத நிலை ஏற்பட்டுவிட்டது. ‘விலை வாசிகள் வீழ்ச்சி அடைந்துவிட்டது. நாங்கள் என்ன செய்வது?’ என்று பல சந்தர்ப்பங்களில் கனம் ராஜாஜி கூறியிருக்கிறார்.

“கேள்வி நேரத்தில், அவர் பதில் சொல்லும்போது, ‘விலை வாசி ஏற்றத்தாழ்வுக்கு நாங்கள் என்ன செய்யமுடியும்? எங்கள் கையில் இல்லை’ என்று சொல்லுகிறார். உங்கள் கையில் இல்லாத ஒரு விஷயத்தைப் பற்றி ஏன் நீங்கள் திட்டம் போடுகிறீர் என்று தான் நமக்குத் தெரியவில்லை.

“திட்டம் போடுகிறோம் என்று சொன்னால், நாட்டில் சகல சக்திகளின் மீதும் ஆதிக்கம் செலுத்தக்கூடிய பொருளாதாரத்தைப் போதிய அளவு ‘கண்ட்ரோல்’ செய்யக்கூடிய சக்தியைக் கையில் வைத்துக்கொள்ளாமல், நாங்களும் திட்டம் போடுகிறோம் என்று சொல்வது, இந்த நாட்டில் எல்லா மக்களுக்கும் திட்டத்தின்மீதுள்ள ஆர்வத்தையே ஒழிப்பதற்கு, வேண்டுமென்றே நாசம் செய்வதற்கு, அந்த வழிக்குக் கொண்டு போகக்கூடிய நிலைமையைத்தான் உண்டாக்கிக் கொண்டிருக்கிறது. இரண்டரை வருஷ காலத்தில் திட்டத்தின் போக்கு தெள்ளத் தெளிய விளங்கிவிட்டது.

19th December 1953]

[Sri P. Ramamurthi]

“நமது மாகாணத்தை எடுத்துக்கொள்வோம், கனம் நிதி மந்திரி கூறுகிறார்—

‘However, the present favourable season may result in some improvement in the purchasing power of the ryot and it is therefore hoped that there will be no further fall in this revenue.’

“அதாவது, ‘இன்றைக்கு மழை பெய்துவிட்டதினால் இன்றைக்கு நமது மாகாணத்திலே விவசாயிகளுக்கு வாங்கும் சக்தி அதிகரிக்கும் என்று நாம் எதிர் பார்க்கிறோம். ஆகவே, சர்க்காருடைய நிதி நிலைமை மேற்கொண்டு குறையாமல் இருக்கும் என்று எதிர்பார்க்கிறோம்’ என்று அதை மட்டும் கூறுகிறார்.

“சமீபத்தில்தான் மத்திய சர்க்கார் மந்திரி கனம் ஸ்ரீ டி. டி. கிருஷ்ணமாச்சாரி புள்ளி விவரங்களைக் கொடுத்திருக்கிறார். அதாவது, ‘கடந்த இரண்டு வருஷகாலத்தில், நம் நாட்டிலிருந்து ஏற்றுமதி செய்யும் படியான விளை பொருள்களின் விலை 42 சத விசதம் வீழ்ந்துவிட்டது’, என்று கூறுகிறார். நிலைமை அதோடு நிற்கவில்லை. இன்றைக்கு நிலைமை மேலாசாமகத்தான் இருக்கிறது. ‘இன்னும் விலைவாசி விழும் என்று எதிர் பார்க்கிறோமேயொழிய, விலைவாசி ஏறும் என்று எதிர்பார்க்கமுடியவில்லை,’ என்று கனம் ஸ்ரீ டி. டி. கிருஷ்ணமாச்சாரி சமீபத்தில் கூறுகிறார்.

“அவர்கள் கூறுவது மாத்திரமல்ல. கொழும்புத் திட்டத்தில் பெரிய நிபுணர்களின் யோசனையும் ஐந்துவருஷத் திட்டத்தில் அபிவிருத்தி ; அந்தத் திட்டத்தை ஒட்டித்தானே ஐந்துவருஷத்திட்டம் போடப்படுகிறது. அவர்கள் சமீபத்தில் டெல்லியில் கூடிய ‘Consultative Committee’ கூட்டத்தில் அவர்கள் சொல்லியிருப்பதாவது :

‘The report adds—

“Most of the countries of the area are exporters of raw materials and other primary products. During the last two years, export prices of these commodities fell substantially on account of reduced stock-piling while the import prices whether of capital goods or other consumer goods, fell a little. The result was that apart from a general fall in the total value of the foreign trade of these countries the fall in export earnings led to a fall in the national income causing increased unemployment and contraction of the revenue receipts of these countries. The total amount of public savings was reduced as also the resources available for implementing development programmes.’

“அதாவது, கடந்த இரண்டு வருஷ காலத்தில் இந்த நாடுகளெல்லாம் (நம் நாடு உட்பட) மூலப் பொருள்களை வெளி நாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்யும் நாடுகளாக இருந்தன. சென்ற பிரிட்டிஷ் ஆட்சி காலத்தில் இருந்த நிலைமை அது, அதே நிலைமை இன்றைக்கும் நீடித்து வருகிறது. நம் நாட்டில் நமது விவசாயிகள் உற்பத்தி செய்யக்கூடிய சரக்குகளை நாம் வெளிநாடுகளுக்கு மூலப்பொருள்களாக ஏற்றுமதி செய்கிறோம். அவை களுடைய விலை கடந்த இரண்டு வருஷ காலத்தில் கீழே வீழ்ந்துவிட்டன ; கொரியா யுத்தத்தின்போது இருந்த விலையைவிட இன்று வீழ்ந்துவிட்டன. இதனால் ஏற்பட்டிருக்கிற விளைவு என்னவென்பதைக் குறிப்பாக நாம் கவனிக்கவேண்டும்.

“நாம் ஏற்றுமதி செய்த பொருள்களின் விலை 42% குறைந்துவிட்டது. ஆனால், நாம் வெளிநாடுகளிலிருந்து வாங்கும்படியான சரக்குகள் இருக்கின்றனவே, அதாவது விவசாயிகளுக்கும் மற்ற ஜனங்களுக்கும் உபயோகப்படும்படியான இயந்திரங்கள் போன்ற சரக்குகளின் விலை குறையவில்லை. அவைகள் அன்றிருந்த விலைக்கு 4% கூட இன்று குறையவில்லை.

[Sri Ramamurthi]

[19th December 1953]

“நாம் ஏற்றுமதி செய்கின்ற பொருள்களின் விலை 42% குறைந்து, அதே சமயத்தில் நாம் இறக்குமதி செய்கின்ற பொருள்களின் விலை 4%-ம் கூடக் குறையாமல் இருப்பதனால் விளைவு என்ன என்று பார்த்தால், அன்னிய நாட்டுச் செலவாணி நமக்கு குறைவாகக்கிடப்பது மட்டுமல்ல; அதோடு கூட ஜனங்களுக்குள்ள வாங்கும் சக்தியும், தேசத்தின் வருமானமும் (National income) இந்தக் காலகட்டத்தில் குறைந்துவிட்டன. சர்க்காருக்கு வரக் கூடிய வசதிகளும் குறைந்துவிட்டன.

“தொழில் வளர்ச்சிக்கான திட்டத்தை போட்டு, அதே நேரத்தில் அவைகளை நிறைவேற்றமுடியாத நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறதென்று அவர்களே ஒத்துக்கொள்ளுகிறார்கள்.

“இந்த ஏற்றுமதி செய்கின்ற பொருள்களில்லையா? நம் நாட்டு மக்கள் பாதிக்கப்படவில்லையா? சென்னை மக்களுக்கும் இதற்கும் தொடர்பு இல்லையா? சென்னை ராஜ்யத்தில் உற்பத்தி செய்யப்படுகின்ற பொருள்கள் ஒன்று, இரண்டா? நமது மாகாணத்தில் மிகவும் அதிகமாக உற்பத்தி செய்யப்படும் பொருள்களாகிய கடலை, பருத்தி, புகையிலை போன்ற பல சர்க்குகளை நாம் ஏற்றுமதி செய்கிறோம். தமிழ் நாட்டில் மட்டுமல்ல, மலையாள ஜில்லா உட்படச் சொல்லுகின்றேன். நம் ராஜ்யம் பற்றாக்குறைப் பிரதேசமாக இருந்தம்கூட, நாம் இதுபோன்ற சர்க்குகளை வெளிநாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்துகொண்டு வருகிறோம். அப்படிச் செய்தும், விவசாயிகளுக்கு 42%க்கு மேல் விலைவாசிகள் வீழ்ச்சி அடைந்துவிட்டன என்று சொன்னார். அவர்களின் வாங்கும் சக்தி எப்படி அதிகப்பட்டுப் போகிறது என்பதை கனம் நிதி மந்திரி ஸ்ரீ சப்ரமணியம் அவர்கள்தான் சொல்லவேண்டும். நம்முடைய மூளைக்கு அப்பாற்பட்ட விஷயமாக அது இருக்கிறது. (Interruption.)

“நீங்கள் போடுவது ப்ளான் அல்ல; நீங்கள் போடுகிற ப்ளான் மாதிரி போட்டால் இதுதான் ஏற்படும்.

“இந்த நிலைமையை மாற்றியமைப்பதற்கு வேறு வழியில்லையா என்பதுதான் நமக்கு முன்னுள்ள இன்றைய பிரச்சனையாகும். நாட்டில் மிக முக்கியமாக, பிரதானமாக இருக்கக்கூடிய அந்த மக்களை எப்படி இது பாதித்து இருக்கிறது என்பதை யோசிக்கவேண்டும். 42% விலை வாசிகள் வீழ்ந்திருக்கக்கூடிய நிலைமையில் அரசாங்கம் இந்தப் பகுதியினரை நஷ்டமடையாமல் பாதுகாப்பதற்கு என்ன நடவடிக்கை எடுத்திருக்கிறது? 42% விலை வீழ்ந்திருக்கிறது என்று சொன்னால், அவனுக்கு அதிகமாகக் கிடைத்துவந்த வருமானம்தானே குறைந்துவிட்டது என்று நினைப்பது தவறு; நிலைமை அப்படியல்ல. ஏற்கனவே கொஞ்ச நஞ்சம் வருமானம் கிடைத்திருந்தாலும், இதற்குள் அவன் கடன் பட்டவனாகிவிடுகிறான்.

“ஒரு சின்ன உதாரணம் சொல்லுகின்றேன்: பருத்தியின் விலை 30% வீழ்ந்துவிட்டதை அனைவரும் அறிவோம்.

“கனம் மந்திரி ஸ்ரீ பழனிசாமிக் கவுண்டர் அவர்களுடைய வெள்ளைக் கிணறு கிராமத்தை எடுத்துக்கொள்வோம். ஒரு ஏக்கரவுக்கு ரூ. 300 வரை அங்கே குத்தகை கொடுக்கப்படுகிறது. அந்தக் குத்தகைப் பணத்தில் ஒரு தம்படிக்கூட குறைக்காமல் அந்த விவசாயி கொடுத்துத்தான் ஆகவேண்டும். விவசாயச் செலவுக்கென்று அந்தக் குத்தகைத் தொகையில் ஒரு தம்படிக்கூட குறைப்பதில்லை; விவசாயச் செலவுக்கென்று குறைப்பதற்குப் பதிலாக, அதே காலகட்டத்தில் விவசாயச் செலவு அதிகரித்திருக்கிறது. சர்க்கார் விவசாயிகளுக்கு கொடுக்கும்படியான உரத்தின் விலை குறைவதற்குப் பதிலாக அமோனியம் ஸல்பேட்டின் விலை அதிகப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. ஏற்கனவே கொடுக்கப்பட்டுவந்த மான்யம் இப்பொழுது கிடையாது. அதுமட்டுமல்ல.

“இந்த நிலையில் சென்ற ஆண்டு கடன் கொடுத்திருக்கிறார்கள். இன்றைக்கு அதற்கு வட்டி இல்லாமல் திருப்பி வாங்கிக்கொள்ளுவார்களா?

19th December 1953] [Sri P. Ramamurthi]

கனம் பழனிசாமி கவுண்டர் அனேகம் பேர்களுக்கு கடன் கொடுத்திருக்கலாம். அவர் இப்பொழுது அந்தக் கடனை வட்டி இல்லாமல் வாங்கிக் கொள்ளுவாரா? இன்றைய நிலையில் 4½ சத விதிகம் வட்டி கொடுத்தாக வேண்டும். இது எல்லாம் சேர்ந்து அவர்களுடைய உற்பத்திச் செலவு மிகவும் பெரிய அளவில் அதிகப்படுத்தி இருக்கிறது. நிலச்சுவாந்தாரர்களுக்கு வருமானம் குறைய வில்லை. இந்த இடத்தில் வட்டியைக் குறைத்துக் கொண்டால் பெரிய சௌகரியம் ஏற்படும். இப்பொழுது வட்டியைக் கொடுத்து தான் ஆகவேண்டும்.”

THE HON. SRI V. C. PALANISWAMI GOUNDER :—“ Sir, what the hon. Member says is mere exaggeration.”

SRI P. RAMAMURTHI :—“ மிகைப்படுத்திக் கூறுவதாகச் சொல்லுகிறார். அவ்விதம் சொல்லுவதால் கொஞ்சம் உண்மை இருக்கிறது என்று ஒப்புக்கொள்ளுவதாற்போது. அதைப்பற்றி சந்தேகமில்லை. இந்த நிலைமையில் விவசாயிகள் கொடுக்க வேண்டிய குத்தகைப் பணம் அப்படியே இருக்கும்போதும் விவசாயச் செலவும் அப்படியே இருக்கும்போதும் விவசாயிகள் விற்கக் கூடிய பொருள்களின் விலை ஒன்றுக்குப் பாதியாக விழுந்தால் அவர்கள் எவ்வளவு தூரம் விவசாயத்தில் கடன் படுவார்கள் என்பதையும் வாழ்க்கையை அவர்கள் எப்படி நடத்துவார்கள் என்பதையும் பார்க்க வேண்டும். அவர்களுக்கு இப்பொழுது அதற்கு தகுந்த வருமானம் கிடையாது. அதனால் இனிமேல் விவசாயம் பாதிக்கும். ஆகவே அவர்களிடத்தில் இப்பொழுது வாங்கும் சக்தி குறைந்து போய்விட்டது. அநேகமாக அவர்கள் பிச்சை எடுக்கும் நிலையில் தான் இருக்கிறார்கள். ஆகவே இந்நாட்டில் இப்பொழுது இருக்கக் கூடிய விலை வாசி வீழ்ச்சியைத்தடுக்க நடவடிக்கைகள் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டியது அவசியமாக இருக்கிறது. இப்பொழுது ஏற்பட்டிருக்கும் விலைவாசி வீழ்ச்சி இருக்கிறதே அதில் நாம் தீவிரமாக கவனம் செலுத்த வேண்டியதாக இருக்கிறது. இதைத் தடை செய்யவேண்டும் என்று சென்னை சர்க்கார் என்ன நடவடிக்கை எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறது? விவசாயிகள் விவசாயத்தை நன்றாக நடத்த வேண்டும் என்றால் அதற்கும் என்ன நடவடிக்கை எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். சமீபத்தில் கடன் வாய்தா சட்டம் வந்திருக்கிறது. அதை நாங்கள் வரவேற்கிறோம். இப்படிப்பட்ட நிவாரணச் சட்டம் வரவேண்டும் என்று தேர்தல் காலத்தில் கிளர்ச்சி செய்து வந்தார்கள். அதற்குப் பிறகும் ஓயாமல் கிளர்ச்சி நடத்தப்பட்டு வந்தது. இரண்டு வருஷம் கடந்து இப்பொழுது அந்தக் கிளர்ச்சி நியாயம் என்று ஒப்புக் கொண்டிருப்பதைப் பற்றி சந்தேகமில்லை. ஆனால் கடன் வாய்தா மட்டும் போதாது. இப்பொழுது கட்ட வேண்டாம் என்றால் அடுத்த வருஷம் என்ன ஆகும் என்பதைப் பார்க்கவேண்டும். இதை நாம் கவனிக்கவேண்டும். இப்பொழுது விவசாயிகள் தங்களால் கொடுக்கக் கூடிய அளவிற்கு மேல் கடன் பட்டிருக்கிறார்கள். அதனால் இனிமேல் விவசாயம் நடக்காது. இன்னால் வெள்ளி மனுக் கொடுப்பதற்கும் அவர்கள் கோர்ட்டுக்குப் போவதற்கும் வசதி இல்லை. இன்று இந்நாட்டில் விவசாயத்தை நடத்தக் கூடிய விவசாயிக்கு கோர்ட்டுக்கு போகமுடியாத நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே இந்தக் கடனை ரத்து செய்வதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கையை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். அதற்கு இன்று வழி கிடையாது. விவசாயிகளுக்குக் கொடுத்த கடன் தொகை முடிவு காலும் வகையில் போகவேண்டும். அது ஒரு புரம் இருக்க சர்க்கார் இந்தப் பிரச்சினையை எப்படிப்பட்ட நிலைமையில் அனுஷ்டித்துக் கொண்டிருக்கிறது, இதை சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும்.

“ நம் மாகாணத்தில் இப்பொழுது அநேகம் பேர்கள் கரும்பு சாகுபடிசெய்கிறார்கள். போனாறு வருஷத்தில் மணங்குடி ரூபாய் என்று விற்கப்பட்டது. பிறகு மணங்குடி ரூ. 1-5-0 என்று நிர்ணயிக்கப்பட்டது. அதாவது 25 சத விதிகம் குறைவு. சர்க்கார் குறைவாக விலை நிர்ணயித்தும் விலை குறைந்ததாகத் தெரியவில்லை. அதனால் சர்க்கரை விலை குறைவாக விற்க வேண்டியதற்கு பதிலாக அதிகமாக விற்பனை வந்தார்கள். சர்க்கரால் வியாபாரிகளை கட்டுப்

[Sri P. Ramamurthi] [19th December 1953]

படுத்த முடியவில்லை. வெளி நாட்டிலிருந்து சர்க்கரையை வரவழைத்தார்கள்ளையொழிய விலையைக் கட்டுப்படுத்தி வியாபாரிகளைக் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை. இதே சமயத்தில் விவசாயிகளுக்கு விலைவாசியில் லீம்ச்சி, வெள்ளைக்காரர்களுடைய நடவடிக்கைகளின் மீது சர்க்காருக்கு நடவடிக்கை எடுத்துக் கொள்ள முடியவில்லை. உதாரணமாக பாரி கம்பெனி இருக்கிறது. பாரி கம்பெனி செய்த மிகப் பெரிய கிளர்ச்சிக்குப் பிறகு சர்க்கார் ஒரு முடிவை ஏற்றுக்கொண்டார்கள். அதாவது 'சில்மா பார்முலா' என்பது. அதாவது சந்தை இந்தியன் ஷூகர் மில் ஒனர்கள் அசொசியேஷன். அவர்கள் ஒரு பார்முலா போட்டார்கள். அதன்படி கரும்பு விலை டன் 94 ரூபாய் பிறகு ஓட்டுமொத்தமாக விவசாயிகளுக்கு 70 சத விதிகம் கொடுக்க வேண்டும் என்று வகுத்தார்கள். இதை அங்கே இருக்கக் கூடிய விவசாயிகளும் ஒத்துக் கொண்டார்கள். ஏன் ஒத்துக் கொண்டார்கள் என்று தங்களுக்கு ஜாஸ்தி கிடைக்கும் என்று ஒத்துக் கொண்டார்கள். பிறகு அவர்கள் கணக்குக் கொடுக்கிறார்கள். மில் முதலாளிகள் கொடுக்கும் கணக்கை ஒத்துக் கொள்ள முடியாது. அதிகப்படியான விலைக்குக் கொடுத்தால் அவர்கள் குறைவான விலைக்குக் கொடுத்ததாக கணக்கு கொடுக்கிறார்கள். அதை எடுத்துக்காட்டக்கூடிய காலத்தில் சர்க்கார் அவர்களுக்கு உத்தரவாதம் அளிக்கிறது. அவர்களை கணக்கை கொண்டு வரச்சொல்லி பார்க்க வேண்டும் என்று சொன்னால் நாங்களே கணக்குகளை வாங்கிப் பார்க்கிறோம் என்று உத்தரவாதம் கொடுத்தார்கள். பிறகு அரசாங்கத்தினிடம் தூது கோஷ்டியாக வருவதற்கு முயற்சி செய்தார்கள். அதற்கு ஒரு கவர்ன்மென்ட் மெமோ கிடைத்தது. அதன் நெ. 41601-எப்/52 ஜூலை மாதம் 25-ம் தேதி அதற்கு பதில் கொடுத்தார்கள். நீங்கள் ஒன்றும் பார்க்க வேண்டாம். எங்களுக்கு அக்கரைஉண்டு, ஆகவே கணக்குகளை பரிசீலனை செய்ய முற்படுகிற நாங்களே எடுத்துக் கொள்ளுகிறோம், நீங்கள் வந்து பார்க்கவேண்டியது அவசியம் இல்லை என்று சொல்லி விட்டார்கள். இவ்விதமாக அவர்களிடமிருந்து தூது கோஷ்டிக்கு பதில் வந்தது. பிறகு ஒருவரும் போகவில்லை. பிறகு விவசாயிகள் மறுபடியும் மனுக்கொடுத்தார்கள். அதற்கு ஆர். ஏ. சி. நெ. 5319-ல் பதில் எழுதி இருக்கிறார்கள்.—

"It is proposed to check the accounts by competent officers. As such, there does not seem to be any apprehension in this—

"கணக்குகளெல்லாம் சர்க்கார் உத்தியோகஸ்தர்களுடைய கையில் இருக்கிறது. நீங்கள் எந்த வகையிலும் கவலைப்படவேண்டாம்' என்று கடிதம் எழுதினார்கள். பின்னால் மறு கடிதத்திற்கு பதில்."

'The Sugar Inspectors have been authorized to check the accounts of the sugar factories for collection of necessary data.'

"அதாவது ஷூகர் இன்ஸ்பெக்டர்கள் கணக்குகளை பரிசீலனை செய்கிறார்கள் என்று கடைசியில் பதில் வருகிறது. நவம்பர் மாதம் 13-ம் தேதி செட்டில்மென்ட் ஆபிசரிடமிருந்தும் நவம்பர் மாதம் 15-ம் தேதி டைரெக்டர் அப் அக்ரிகல்ச்சரிடமிருந்தும் பதில் வருகிறது.

Letter of the Director of Agriculture, dated the 15th November.

'Our office is not aware of any detailed statement of sugar sales submitted by the F.I.D., S.L.T.D., to Nellikuppam or to Government.'

"ஆகவே அவர்களை ஒன்றும் பண்ணமுடியாது. ஆகவே இன்று வரையில் அவர்கள் சர்க்காருக்குக் கணக்குக் கொடுத்தது கிடையாது. உங்களால் ஒன்றும் பண்ண முடியவில்லை. இந்த சென்னை அரசாங்கம் விவசாயிகளுக்கு வாக்குறுதி கொடுத்து நியாயமான விலை நிர்ணயிக்கிறோம் என்று நம்பிக்கை கொடுத்தார்கள். இந்த நிலையில் சர்க்காரிடத்தில் விவசாயிகளுக்கும் கணக்கற்ற தொழிலாளிகளுக்கும் நம்பிக்கை வைக்க முடியாமல் இருக்கிறது. இது ஒரு உதாரணம். இதைப்போல் எத்தனையோ விஷயங்களைச் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். கரும்பு சம்பந்தமான நிலைமை நம் மாகாணத்தில் மட்டும் அல்ல. பீகார் மாகாணத்தில்கூட இதே நிலைமைதான் ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஐக்கிய மாகாணத்திலும் இதே நிலைமைதான் ஏற்பட்டிருக்கிறது. அந்த சர்க்கார்களும் சட்டசபைகளும் ஏகமனதாக தீர்மானம் நிறை

19th December 1953] [Sri P. Ramamurthi]

வேற்றி ஒரு ரூபாய் பனிரெண்டணுவாக விலைவாசிகளை நிர்ணயிக்க வேண்டும் என்று தீர்மானித்து அந்த தீர்மானத்தை மத்திய சர்க்காருக்கு அனுப்பி அதை நிர்ணயிக்க வேண்டும் என்று முயற்சி செய்தன. நமது மாகாண சர்க்கார் அவ்வித முயற்சி எதுவும் எடுத்துக்கொள்ளவில்லை. விவசாயிகளின் சிலவைக் கொடுக்கமுடியாது என்று சொல்லுகிறார்கள். உதாரணமாக இதை எடுத்துக் காட்டினோம். இதைப்போல் விவசாயிகளுடைய பல பிரச்னைகளை எடுத்துக்காட்ட முடியும். இப்பொழுது தஞ்சை பண்ணையாள் சட்டத்தைக் கொண்டுவந்தார்கள். அதனால் என்ன நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது. அடிக்கடி பிரச்னையை மாற்றுவதாக அரசாங்கம் சொல்லி வருகிறது. சர்க்கார் என்ன மாற்று திட்டம் வைத்திருக்கிறது? விவசாயிகளுக்கு விவசாயத்தில் உழைப்பதில் அவர்களுக்கு உத்தரவாதம் கொடுக்கிறோம் என்று சொன்னார்கள். இன்று இன்றைக்கு சட்டம் கொண்டுவரவேண்டும் என்று கோரிக்கை இருக்கிறது. அதிகாரத்திற்கு வந்தபிறகு மீண்டும் மீண்டும் சொல்லிக்கொண்டே வந்திருக்கிறார்கள். விவசாயிகளுடைய சீர்திருத்தப் பிரச்னையைக் கவனிக்கிறோம் என்று சொல்லிக்கொண்டே வருகிறார்கள். இப்பொழுது உயர்நீதிக்கு இரண்டரை முடிவந்தவிட்டது. இதுவரையில் எந்தச் சட்டம் போடுகிறது, என்ன கோரிக்கை இருக்கிறது என்று தெரியவில்லை. எதிர் கட்சியில் இருப்பவர்கள் சட்டம் போடக்கூடாது என்று சொல்லுகிறார்களா? எந்த சீர்திருத்த சட்டம் வந்தாலும் அதை நாங்கள் வரவேற்கிறோம். ஆனால் பொதுவாக இந்தச் சர்க்கார் இந்த நாட்டிலுள்ள ஏழை விவசாய மக்களின் நலனில் அக்கரை கொள்ளவில்லை, 12-50 தொழிலாளிகளின் நலனில் அக்கரை கொள்ளவில்லை. பொதுவாக இன்றைய சமுதாயத்தில் அடிப்படைத்தளத்தில் இருக்கும் சகல மக்களின் வாழ்க்கை நிலைமையை உயர்த்துவதற்கு எந்தவிதமான முயற்சியும் எடுத்துக் கொள்ளவேயில்லை. விவசாயிகளின் நலனைக் கருதி தஞ்சாவூர் பண்ணையாள் சட்டத்தைக் கொண்டுவந்திருப்பதாகச் சொல்லுகிறார்கள். ஆனால் அந்தச் சட்டம் கொண்டுவருவதற்கு இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்பாகவே பல விவசாயிகள் நிலத்திலிருந்து வெளியேற்றப்பட்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு சரியான நியாயம் கொடுக்கப்பட முடியவில்லை. இன்றைய தினம் அதே சட்டத்தை திருச்சிதூப்பள்ளி ஜில்லாவிற்கு விஸ்தரிப்பவர்கள் என்று கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறோம். அங்கே சர்க்கார் இந்தச் சட்டத்தை கொண்டுவந்துவிடப்போகிறதோ என்ற பயத்தில் இப்பொழுதே மிராசதார்கள் விவசாயிகளை நிலத்திலிருந்து வெளியேற்றி வருகிறார்கள். வெளியேற்றும் படலம் அந்த ஜில்லாவில் மிகவும் கொடுமையாக இருக்கிறது. இதை நான் மாதிரி சொல்லவில்லை. காங்கிரஸ் தரப்பிலிருந்தே நேற்று ஒரு அங்கத்தினர்—அவர் திருநெல்வேலியிலிருந்து வந்தவர் என்று நினைக்கிறேன்—பேசினார். அதைத் தடுப்பதற்கு இந்த அரசாங்கம் உடனடியாக எந்தவிதமான நடவடிக்கையையும் மேற்கொள்ளவில்லை. பெரிய கிளர்ச்சிகள் எல்லாம் நடத்தி சிதம்பரம் தாலுகாவிற்கு இந்தச் சட்டத்தை விஸ்தரிக்கும்படி செய்தோம். ஆனால் சட்டம் அமுலுக்கு வந்தது காலங் கடந்து. அதனால் அதற்கு முன்பு வெளியேற்றப்பட்ட விவசாயிகளுக்கு நீதி வழங்கப்படவில்லை. காலங் கடத்தி இந்தச் சட்டத்தைக் கொண்டுவந்தாலும் பரவாயில்லை. பலர் அதற்குள் நிலத்திலிருந்து விவசாயிகளை அப்படிப் படுத்திக்கொண்டு விடுவார்கள் என்ற அடிப்படைக் கருத்தை மனதில் கொண்டேதான் இந்தச் சர்க்கார் காலங் கடத்திக்கொண்டு வருகிறதென்று நான் நினைக்கிறேன்.

“நாட்டிலுள்ள எல்லா மக்களும் பொருளாதார நெருக்கடியில் சிக்கிக் கொண்டு தவிக்கிறார்கள். நமது அரசாங்கம் பொருளாதார நெருக்கடியில் சிக்கிக்கொண்டு தவிக்கிறது. ஆனால் சிலருக்கு மட்டும் நெருக்கடி என்பதே கிடையாது. நேற்றைய தினம் சென்னை நகரத்தில் ஒரு கம்பெனியைப் பார்த்தேன். பிரிட்டிஷ்காரர்களுக்குச் சொந்தமான பாரி கம்பெனியைத் தான் சொல்லுகிறேன். அவர்கள் இந்த நாட்டில் நான்கு ஆண்டுகளுக்கு முன் போட்ட மூல தனம் 50 லட்சம் ரூபாய்கள். ஆனால் 1948-ம் ஆண்டில் இருந்து 1951-ம் ஆண்டுக்குள் அவர்கள் அடைந்துள்ள லாபம் என்ன வென்று பார்க்கவேண்டும். 1948-ம் ஆண்டில் அவர்கள் நிகர லாபம்

[Sri P. Ramamurthi] [19th December 1953]

பதினைந்து லட்சத்து ஐம்பத்தேழாயிரம் ரூபாய்கள் சொச்சமாகும். 1949-ம் ஆண்டில் இருபத்திரண்டு லட்சத்து நாற்பத்தையாயிரம் ரூபாய்கள் சொச்சமாகும். 1950-ம் ஆண்டில் இருபத்தெட்டு லட்சத்து அறுபத்தி நாலாயிரம் ரூபாய்கள் சொச்சமாகும். 1951-ம் ஆண்டில் இருபத்தொன்று லட்சத்து எழுபத்தோராயிரம் ரூபாய்கள். இப்படி நான்கு ஆண்டுகளுக்குள்ளேயே எண்பத்தாறு லட்சம் ரூபாய்களுக்கு மேல் அவர்கள் இந்த நாட்டின் செல்வத்தைச் சுரண்டிக்கொண்டு செல்கிறார்கள். ஆனால் நாமோ இங்கே சுயராஜ்யம் பெற்றுவிட்டோம் என்ற இறுமாப்பில் இருந்துகொண்டிருக்கிறோம். 1947-ம் ஆண்டு, ஆகஸ்டு பதினைந்தாம் தேதி முதல் நம் நாடு சுதந்திரம் பெற்றுவிட்டது என்று பெருமைப்படுகிறோம். ஆனால் சென்ற காலத்தில் சுதந்திரப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டிருந்த எங்கள் போன்ற ஊழியர்களுக்கு மகாத்மா காந்தி அவர்கள் சொன்னது என்ன? 'இன்றைய தினம் நம் நாட்டின் செல்வத்தை வெள்ளையர்கள் சுரண்டிச் செல்லுகிறார்கள். அன்னிய நாட்டுச் சுரண்டல் நம் நாட்டில் இருக்கிறது. என்றைய தினம் நம் நாட்டில் அந்த பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியச் சுரண்டலை நிறுத்துகிறோமோ அன்றே நாம் சுயராஜ்யம் பெற்றவர்களாவோம்' என்று அவர் வலுயறுத்தி அடிக்கடி சொல்லி வந்தார். அவர் சொல்லிய சுயராஜ்யத்தை நாம் பெறுவதற்கு இந்தச் சர்க்கார் சிறிதாவது முயற்சி செய்ததா? பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியச் சுரண்டலை இந்த நாட்டில் தடுப்பதற்கு இந்தச் சர்க்காருக்கு கொஞ்சமாவது துணிவு இருக்கிறதா? கிடையாது என்பதை நான் சொல்லாமலேயே இந்நாட்டு மக்கள் எல்லாரும் அறிவார்கள். நமது முதல் அமைச்சர் ஸ்ரீ ராஜாஜி அவர்கள் ஒரு சமயம் பண்பாடு என்பதைப் பற்றி பேசினார்கள். அவர்கள் 1937-ம் ஆண்டில் விவசாயக் கடன் நிவாரணச் சட்டத்தைக் கொண்டு வந்தார்கள். அப்பொழுது அவர்கள் மனு ஆண்ட காலத்திலிருந்து நம் நாட்டில் இருந்து வரும் பண்பாட்டை 'டாம்பு பட்' பண்பாட்டை எடுத்துச் சென்றார்கள். அதாவது 'வாங்கிய கடனைப் போல இரண்டு மடங்கு வட்டி கட்டியிருந்தால் அந்தக் கடன் தொகையை ரத்து செய்துவிடவேண்டியதுதான் நியாயம்' என்று சொன்னார். அந்த டாம்பு பட் பண்பாடு ரொம்பவும் நல்லதாகும். ஆனால் ஒரு சிறு பிரிட்டிஷ் கம்பெனி, சென்னையிலுள்ள ஏஜெண்டு காரியாலயம் 50 லட்சம் ரூபாய்கள் மூல தனத்தைப் போட்டுவிட்டு, நான்காண்டுகளுக்குள் நூறு லட்சம் ரூபாய்கள் கிட்டத் திட்ட லாபம் அடித்துக்கொண்டு போகிறதென்றால், நம் நாட்டுச் செல்வத்தைத்தானே அவர்கள் சுரண்டிச் செல்லுகிறார்கள். அவர்கள் லாபத்தொகையில் சிறிது குறைக்கும்படியாக இந்த பண்பாட்டை விளக்கிய கனம் ராஜகோபாலாச்சாரியார் ஏதாவது நடவடிக்கை எடுக்கக்கூடாதா? அவர்கள் சுரண்டிக்கொண்டிருக்கும் கொள்கை ரொம்பவும் நல்லதா? "

THE HON. SRI C. RAJAGOPALACHARI:—"நீங்கள் சொல்கிற அளவுக்கு அவர்களுக்கு லாபம் இருக்காது. அவர்கள் மத்திய சர்க்காருக்கு வரி வேறு செலுத்தவேண்டியிருக்கிறது. "

SRI P. RAMAMURTHI :—"வரி, டைரக்டர்ஸ் சம்பளம், பெப்ரிவியேஷன் போன்ற எல்லாவற்றையும் நீக்கிவிட்டுத்தான் நிகர லாபத்தை நான் குறிப்பிட்டேன். இதோ அவர்களது பாலன்ஸ் ஷீட் இருக்கிறது. படிக்கிறேன், பாருங்கள்—

Figures for 1948.

	RS.
Profits	54,38,637
Deductions from trading profits—	
Directors' emoluments	2,66,130
Secretaries' remuneration	3,26,119
Establishment	15,73,475

19th December 1953] [Sri P. Ramamurthi]

		RS.
Contribution to Provident Funds ..	--	1,12,344
Office charges	--	1,41,738
Depreciation	--	1,20,062
Provision for taxation	--	13,40,946
Profit available for appropriation	--	15,57,823

“இப்படி பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியக் கம்பெனிகள் நம் நாட்டுச் செல்வத்தை சுரண்டிப் போவதைத் தடுக்க இனியாவது நமது முதல் அமைச்சர், நிதி அமைச்சர் போன்றவர்கள் முன் வருவார்களா என்று நான் கேட்கிறேன்? அவர்கள் கூறிய உயர்ந்த பண்பாடு இந்த நாட்டில் நிலைக்கத்தக்க வகையில் ஏதாவது நடவடிக்கை எடுப்பார்களா என்று முதல் அமைச்சரைக் கேட்கிறேன்? பாரி கம்பெனிக்கு கரும்பு விற்கிறார்களே, அந்த விவசாயிகளின் நிலைமை இன்றையதினம் எப்படி இருந்து கொண்டிருக்கிறது? அந்தக் கம்பெனியில் உழைத்துக்கொண்டிருக்கும் தொழிலாளர்களின் நிலைமை எப்படியிருந்துகொண்டிருக்கிறது? அவர்கள் நசித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு எந்தவிதமான பாதுகாப்பும் அளிக்கப்படவில்லை. ஹார்வியில்லிலுள்ள தொழிலாளர்கள் நசித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் அதன் சொந்தக்காரருக்கு லாபத்தில் ஒரு லட்சம் கூட குறையக்கூடாது. இன்றையதினம் நாட்டுப் பொருளாதாரம் சீரழிந்துவிட்டது. இந்த நாட்டுப் பொருள்களின் விலைவாசிகள் வீழ்ந்து விட்டன. ஆனால் வெளிநாட்டுச் சரக்குகளின் விலைகள் கொஞ்சம்கூட இறங்கவில்லை. இவைகளையெல்லாம் கவனித்துக்கொண்டும் அரசாங்கம் என்ன செய்துகொண்டிருக்கிறது? கவனியை முதலாளிகளுக்குத்தான் சலுகை அளிக்கிறான். ஆனால் நாட்டுத் தொழிலாளிகளை நசுக்கிக் கொண்டிருக்கிறது. உதாரணமாக தேயிலைத் தோட்டங்களை எடுத்துக்கொள்ளுங்கள். அங்கே ஒன்றரை லட்சத்திற்கு மேற்பட்ட தொழிலாளர்கள் இருக்கிறார்கள். கனம் ரெவின்யூ, மந்திரி அவர்கள் அந்தத் தொழிலாளிகள் இருக்கும் பிரதேசத்திற்குப்போய் வந்தபின் அவர்கள் இருக்கும் இடம் மனிதர்கள் இருப்பதற்கு லாயக்கற்றதான இடம், மாடுகளைக்கூட அவர்கள் வசிக்கும் இடத்தில் கட்டுவதற்கு யோக்கியதை இல்லையென்பதாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஆனால் என்ன நடவடிக்கை எடுத்திருக்கிறார்கள்? இந்தச் சர்க்காரின் போக்கும் அவர்களுக்குத் தெரியுமாதலால் அவர்களும் இதைப் பற்றி கவலைப்படுவதே சிவ்வாறு. அதை விசாரிக்க அட்ஜூடிகேஷன் அமைக்கவேண்டுமென்று முடிவு செய்யப்பட்டது. ஆனால் சர்க்கார் அட்ஜூடிகேட்டர் யார் என்று நிர்ணயிக்கவில்லை. அட்ஜூடிகேஷன் நியமிக்கவேண்டுமென்ற ஆர்டரையே எதிர்த்து அவர்கள் ஹைக் கோர்ட் வரையில் அப்பீல் செய்து கொண்டார்கள். ஆனால் கோர்ட்டிலும்கூட அட்ஜூடிகேஷன் அமைப்பது அவசியம் என்ற முடிவே தீர்மானிக்கப்பட்டது. அந்தத் தீர்ப்பு வந்து மூன்று மாதத்திற்குமேல் ஆகியும்கூட இந்தச் சர்க்கார் இன்னமும் அட்ஜூடிகேட்டரை நியமிக்காமல் இருக்கிறது. இப்படி விவசாயிகளின் விஷயத்திலும், தொழிலாளர்களின் விஷயத்திலும் கொஞ்சம்கூட அக்கரையில்லாமலேயே இருந்து கொண்டிருக்கிறது இந்தச் சர்க்கார்.

“ஆகவே, என்ன நடக்கிறது? தொழிலாளிகளிடையே ஏற்பட்டிருக்கக்கூடிய ஒரு விஷயத்தில், 6 மாதத்திற்குப் பிறகு கூட இதே நிலைமை நீடிக்கிறது என்று சொன்னால், எவ்விதம் தொழிலாளிகளுக்கும் முதலாளிகளுக்குமிடையே ஒரு நல்ல உறவு இருக்குமென்று தெரியவில்லை. இதே போல் வரிசையாக உதாரணங்கள் நான் எடுத்துக்கொடுக்கமுடியும்.

“டெக்ஸ்டைல் சம்பந்தமான முக்கூட்டுக் கமிட்டி (Tripartite committee) ரிபோர்ட் சமர்ப்பித்து இப்பொழுது 6 மாதம் ஆகிவிட்டது. அந்த ரிபோர்ட்டை புஸ்தகமாக அச்சிடுவதற்கு சர்க்காருக்கு வசதியில்லையா? அந்த ரிபோர்ட் இன்னும் அச்சிடப்படவில்லை. தொழிலாளர்கள் சம்பந்தப்பட்ட பிரச்சனை

1
p.m.

[Sri P. Ramamurthi] [19th December 1953]

களில், தொழிலாளிகளுக்கு நன்மை செய்யக்கூடிய பல சிபாரிசுகள் அந்த ரிபோர்ட்டில் அடங்கியிருக்கின்றன. அந்த சிபாரிசுகளை நிறைவேற்றுவது என்பது வேறு விஷயம். அந்த ரிபோர்ட்டை புல்தக ரூபமாக அச்சிடுவது என்பது வேறு. “அந்த ரிபோர்ட்டை அச்சிட்டுவிட்டால், அதில் அடங்கியுள்ள சிபாரிசுகளை எடுத்துக்கொண்டே நாட்டில் இருக்கக்கூடிய தொழிலாளிகள் கிளர்ச்சி செய்வார்கள்; ஆகவே அது சீக்கிரத்தில் வெளிவராமல் இருக்க வேண்டும் என்ற ஒரு எண்ணத்தைக் கொண்டே அந்த ரிபோர்ட்டு பிரசுரிக்கப்படாமல் இருக்கிறது”, என்று நான் பகிரங்கமாக சர்க்காரின்மீது குற்றஞ் சாட்டுகிறேன். அப்பேர்ப்பட்ட ஒரு எண்ணம் சர்க்காருக்கு இல்லாமலிருந்திருந்தால், சீக்கிரமாக அந்த ரிபோர்ட்டைப் பிரசுரிப்பதற்கு சர்க்கார் நடவடிக்கை எடுத்துக்கொண்டிருக்கமுடியும்.

“கோயம்பத்தூரில் ஒரு பஸ் முதலாளி 63 பேரை வேலையிலிருந்து ‘டிஸ்மிஸ்’ செய்தார். அந்த முதலாளியின் பெயர் எல்லோருக்கும் தெரிந்ததுதான். அவருக்கும் தெரிந்தவர்தான். 1951-ம் வருஷம் டிஸ்மீஸ் செய்யப்பட்ட தொழிலாளிகளுக்கு ‘அட்ஜூடிகேஷன்’ ஏற்பட்டது. ‘அட்ஜூடிகேஷனில்’ இம்மாதிரி 63 பேரை ‘டிஸ்மிஸ்’ செய்தது தவறு என்று ஒத்துக்கொண்டார்கள். அந்த 63 பேரை திருப்பி வேலைக்கு எடுத்துக் கொள்ளவேண்டுமென்று உத்தரவு போட்டும் அவர்கள் எடுத்துக்கொள்ளப்படவில்லை. அப்பீல், அப்பெல்லட்டிபுனலுக்கு அப்பீல் எல்லாம் முடிந்து அவர்களும் ஏற்கனவே அளிக்கப்பட்டிருந்த தீர்ப்பு நியாயமானது என்று அந்தத் தீர்ப்பை ஊர்ஜிதம் செய்தார்கள். அதற்குப் பிறகு 6 மாதம் கடத்துவிட்ட பிறகும், அந்த 63 தொழிலாளிகள் திரும்பவும் வேலைக்கு எடுத்துக்கொள்ளப்படாமல் தெருவில் நிற்கிறார்கள். 1951-ம் வருஷத்திய தீர்ப்பு இன்னும் அமுலாக்கப்படவில்லை. அப்பீலும் முடிந்துவிட்டது. அந்தத் தொழிலாளிகளை வேலைக்கு எடுத்துக்கொள்வது சம்பந்தமாக இந்த சர்க்கார் ஒரு சண்டு விரலைக்கூட இன்னும் அசைக்காமல் இருக்கிறது. தீவிரமான நடவடிக்கை எடுப்பதற்கு இந்த சர்க்கார் ஏதாவது செய்திருக்கிறதா என்றால் ஒன்றும் கிடையாது.

“அதேபோல், இன்னும் எத்தனை உதாரணங்கள் வேண்டுமானாலும் வரிசையாகக் கொடுக்க முடியும்.

“ராஜபாளையம் மில் விவகாரமும் அந்த முறையில்தான் இருக்கிறது.

“தொழிலாளர் பிரச்சனை என்று சொன்னால், அவர்களுக்கு நியாயம் வழங்கக்கூடிய முறையில் சர்க்கார் நடந்துகொள்வதற்குப் பதிலாக, தீர்ப்பின் பிரகாரம் நடக்காத பெருமுதலாளிகளின் மீது நடவடிக்கை எடுப்பதற்குப் பதிலாக தொழிலாளிகள் கோரிடுகிற, 3 மாதம், 6 மாதம், ஒரு வருஷம் என்று அலைக்கப்படுகிறார்கள். அவர்களுக்கு சர்க்கார் நியாயம் வழங்குவதும் கிடையாது.

“பெரிய உதாரணம் ஒன்று வேண்டுமானால், நம்முடைய சென்னை நகரத்தைப்பற்றியே எடுத்துக்கொள்ளலாம். சென்னை நகரத்தில் ஓடிக்கொண்டிருந்த ட்ராம் வண்டிகள் நிறுத்தப்பட்டது சம்பந்தமாக சர்க்கார் இதவரை என்ன நடவடிக்கை எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறது என்று நமக்குத் தெரியும். அது ஒரு புறமிருக்க, இந்தப் பிரச்சனையை அணுகும்போது 1,600 தொழிலாளிகளைப் பாதிக்கக்கூடிய பிரச்சனையாக மட்டும் நான் பார்க்கவில்லை. சென்னை நகரத்தில் இருக்கக்கூடிய லட்சோபிலட்சம் மக்களுடைய வாழ்க்கையை பாதிக்கும்படியான பிரச்சனையாக நான் கருதுகின்றேன். ஏற்கனவே முக்காலணை கொடுத்து ஒரு மைல் தூரம் ட்ராமில் போய்க் கொண்டிருந்த அவர்கள், இன்று அந்த முக்காலணைவில் போகமுடியாது. அவர்கள் இன்றைக்கு அதிகப்படியான பணத்தை சர்க்கார் பஸ்களுக்கு கொடுக்கவேண்டியிருக்கிறது. சர்க்கார் சிப்பந்திகள் இன்றைக்கு போக்குவரத்துச் செலவுக்காக அதிகப் பணம் ஒதுக்கவேண்டியிருக்கிறது என்பதை உணர்ந்துகொள்ளவேண்டும். சென்னையில் வாழுகின்ற சாதாரண நடுத்தர வகுப்பினரை இந்த ட்ராம் ஸர்வீஸ் நிறுத்தமானது எந்த அளவு பாதித்திருக்கிறது என்பதைப்பற்றி சர்க்காருக்குக் கவலையில்லை.

19th December 1953] [Sri P. Ramamurthi]

“ போக்குவரத்து சீரமைந்திருக்கிறது என்று கனம் மந்திரி சொல்லுகிறார். தாம் பஸ்ஸில் ஏறியபோது, உடனே இடம் கிடைத்து விட்டது என்றும், அதனால் போக்குவரத்து நிலைமை சீரமைந்திருக்கிறது என்றும் சொல்லுகிறார்கள். மந்திரி அவர்கள் போனால் யார்தான் உடனே அவருக்கு இடம் கொடுக்கமாட்டார்கள்? என்று நான் கேட்கிறேன். மந்திரி அவர்களுக்கு இடம் கிடைத்துவிட்டது, அதனால் போக்குவரத்து நிலைமை சீரமைந்திருக்கிறது என்று அவர் சொல்லும்போது அதை நாம் எல்லோரும் நம்புவதற்கில்லை; அவருக்கே அதில் நம்பிக்கையிருக்கிறதா என்று கேட்கின்றேன். இந்த நிலைமையில் சென்னை நகரத்தில் போக்குவரத்து நிலைமை தற்போது இருக்கிறது.

“ டிராம் சர்வீஸ் நின்ற பிறகு தேவைக்குத் தகுந்தபடி அதிகப்படியான பஸ்களை சர்க்கார் விட்டிருக்கிறார்களா என்று பார்த்தால், அப்படியில்லையென்றுதான் சொல்லமுடியும். சமார் 80 டிராம்கள் வரையில் ஓடிக் கொண்டிருந்த சென்னை நகரத்தில் பல்லாயிரக்கணக்கான மக்கள் பிரயாணம் செய்துகொண்டிருந்தார்கள். அப்போதும் நெருக்கடி இருந்தது. டிராம் வண்டிகள் இருந்தபோதே போக்குவரத்தில் நெருக்கடியான ஒரு நிலைமை இருந்திருக்கும்போது, இப்பொழுது தேவைக்கு வேண்டிய பஸ்களை அதிகமாக சர்க்கார் விட்டிருக்கிறதா என்றால், இல்லையென்றுதான் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. சென்னை நகரத்தின் போக்குவரத்து நிலைமை இந்த மாதிரி இருக்கும்போது கனம் மந்திரி அவர்கள் சென்னை நகரத்தில் போக்குவரத்து நிலைமை சீரமைந்திருக்கிறதென்று சொன்னால், அது வேடிக்கையாகத்தான் இருக்கிறது.

“ சென்னை நகரத்தில் டிராம் சர்வீஸ் நிற்பதற்கு முன்னதாக, சென்ற பிப்ரவரி மாதத்தில் தயாரிக்கப்பட்ட பட்ஜெட்டிலே அதற்கு ஒதுக்கப்பட்ட தொகை 13.26 லக்ஷம். சென்ற 6 மாதத்தில் செலவழிப்பதற்காக ஒதுக்கப் பட்ட தொகை 9.81 லக்ஷம். அடுத்த 6 மாதத்திற்கு உத்தேச செலவுத் தொகை 0.28 லக்ஷம். டிராம் சர்வீஸ் நிற்பதற்கு முன்னதாக சமார் 13½ லக்ஷ ரூபாய் வரையில் ஒதுக்கப்பட்டிருந்தது. இப்பொழுது 10 லக்ஷ ரூபாய் என்று குறைக்கப்பட்டிருக்கிறது. சமார் 3½ லக்ஷ ரூபாய் குறைவாக பஸ்களுக்காக செலவழிக்கப்படும் என்று இன்றைக்கு நிதி மந்திரியார் தங்களுடைய பிரசங்கத்தில் புள்ளி விவரங்கள் கொடுத்திருக்கிறார்.”

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—“ After framing this budget, we have considered this question, and we have sanctioned a sum of Rs. 25 lakhs to Rs. 30 lakhs for the purchase of new buses.”

SRI P. RAMAMURTHI :—“ இதை முதலிலேயே சொல்லியிருக்கலாமே; மந்திரி அவர்கள் சொல்வதுபோல் புதிய பஸ்கள் வாங்கினாலும் கூட, அதன் விளைவு என்ன? சென்னை நகரத்தில் இருக்கக்கூடிய மக்களுடைய வாழ்க்கைத் தரம் உயர்ந்திருக்கிறதா? விலவாசிகள் உயர்வைத் தடுக்க, சர்க்கார் ஏதாவது செய்திருக்கிறதா? டிராம் சர்வீஸை நடத்த ஏதாவது வழி உண்டா? அப்படிச் செய்தால் ஏதோ நஷ்டம் ஏற்படுவீடுமென்று, கூறுகிறார்கள். அப்படி அதிக நஷ்டம் வந்தவீடுமென்பதை நான் ஒத்துக் கொள்ளமுடியாது. தொழிற்சங்கம் புள்ளி விவரங்கள் தயாரித்து, டிராம் வண்டிகளை ஓடச்செய்வது சாத்தியம் என்று சர்க்காருக்கு கொடுத்திருக்கிறார்கள். அதை மந்திரி அவர்கள் ஒத்துக்கொள்ளாமல் இருக்கலாம். ஆனால் அவர்கள் சொல்வதுபோல் நஷ்டம் ஒன்றும் அதிகமாக இருக்க முடியாது. அதிகமாக இருந்தால் ஒரு லக்ஷ ரூபாய் நஷ்டம் ஏற்பட்டாலும், 40 கோடி ரூபாய் வரையில் வரவு செலவு செய்யக்கூடிய சென்னை அரசாங்கத்திற்கு சென்னை நகரத்தில் இருக்கக்கூடிய 10 லக்ஷம் மக்களுடைய போக்குவரத்தை சீரமைப்பதற்காக ஒரு லக்ஷ ரூபாய் நஷ்டமேற்பட்டாலும் ஏற்படலாம். அதனால் பரவாயில்லை என்ற ஒரு கண்ணோட்டம் ஏற்படவேண்டாமா என்று கேட்கின்றேன். இந்த ராஜ்ய நிர்வாகத்தில் பல துறைகளில் எவ்வளவோ நஷ்டம் ஏற்படுகிறது; திட்டங்களுக்காக ஒதுக்கப்படும் பணத்

[Sri P. Ramamurthi] [19th December 1953]

தில் எவ்வளவு வீணாகப் போகிறது; எவ்வளவு பணம் லஞ்சத்தின் காரணமாகவும் சிலர் கொள்ளையடிப்பதன் காரணமாகவும் சர்க்காருக்கு நஷ்டம் ஏற்படுகிறது. ஆனால், இங்கே மக்கள் போக்குவரத்து வசதி போதிய அளவு இல்லாமல் கஷ்டப்பட்டுப்போது, அவர்களுடைய நலனில் சர்க்காருக்கு கவலை யில்லை. ஒரு லக்ஷ ரூபாய் நஷ்டம் ஏற்பட்டாலும் ஏற்பட்டுவிடும் என்ற காரணத்தினால், இதில் கவனம் செலுத்தாமல் இருக்கிறது. ஜனங்கள் எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டாலும் சர்க்காருக்குக் கவலை இல்லை. மக்களுடைய வாழ்க்கைத்தரத்தை உயர்த்துவதில் அரசாங்கத்திற்கு கவலையில்லை.

“ இந்த நாட்டில் தொழில் வளர்ச்சி எப்படியிருக்கிறது? நமது மாகாணத்தை எடுத்துக்கொள்ளுங்கள். ஆறுமாத காலத்திற்குள்ளாக கனம் நிதி மந்திரி அவர்களுடைய ஊராகிய கோயமுத்தூரிலேயே எத்தனை பட்டரைகள் ஓடிக்கொண்டிருக்கின்றன, எத்தனை மூடப்பட்டுவிட்டன என்று பார்க்கவேண்டும். நூற்றுக்கணக்கான பட்டரைகள் இந்த மாகாணத்தில் மூடப்பட்டிருக்கின்றன. பல பல தொழில்கள் மூடப்பட்டுவிட்டன. இன்னும் மூடப்பட்டுவருகின்றன.

“ பஞ்சாலகளை எடுத்துக்கொண்டால் பி. அண்டு வரி. மில்லுக்கு ஆபத்து இல்லை; ஹார்வி மில்லுக்கு ஆபத்து இல்லை; மேட்டேர் மில்லுக்கு ஆபத்து இல்லை. ஆனால், நம் நாட்டில் சாதாரணமான முறையில் நடத்தப்படுகிற சின்னஞ் சிறு மில்கள் இருக்கின்றன. ராஜபாளையம் மில், மதுரை கோதண்டராம் வீலிங் மில், சர்க்காருடைய ஸர்ஜிக் காட்டன் மில் இவைகளெல்லாம் ஆபத்தில் இருக்கின்றன. சில மூடப்பட்டுவிட்டன; இன்னும் சில மூடும் தருவாயில் இருக்கின்றன. சில மில்கள் மூடப்படும் என்று நோட்டீஸ் கூட போட்டாய்விட்டது. இதுதான் நாட்டில் இந்த மாதத்தில் ஏற்பட்டிருக்கக்கூடிய தொழில் அபிவிருத்தி நிலைமை.

“ இம்மாதிரி தொழிற்சாலைகள் மூடப்பட்டு வரும்கூட, அது மக்களை பாதிக்கவில்லையா? சகல மக்களையும் பாதிக்கும்படியான இந்த தொழிற்சாலைகளை மீண்டும் நடத்துவதற்கு சர்க்கார் என்ன நடவடிக்கை எடுக்க உத்தேசித்திருக்கிறது? அதன் கொள்கை என்ன என்பதுதான் இன்றைய உடனடியான பிரச்சனை.

“ 1919, 1920, 1930 இந்த வருஷங்களில் சுதேசி இயக்கம் நடத்தப் பட்டது. உள் நாட்டுத் தொழிலுக்குப் பாதகாப்பு வேண்டுமென்று சுதேசி இயக்கம் நடத்தப்பட்டது. குமரன் அன்றைக்கு திருப்பூரில் அன்னிய துணியை பகிஷ்கரித்து, மறியல் செய்து உயிர் நீத்தான். அந்தப் பரம்பரையில் சேர்ந்தவர்கள் எதிர்க்கட்சியில் பலர் இன்று உட்கார்ந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். அன்றைக்கு வெள்ளைக்காரர்கள் ஆட்சி இருந்தது. இன்றைக்கு உங்கள் கையில் இருக்கிறது. உள்நாட்டுத் தொழிலுக்கு அன்று பாதகம் ஏற்பட்டது என்று கூறப்படுகிறது; இன்றைக்கு உங்கள் கையில் அதிகாரம் இருக்கிறது. ஆகவே, தொழில் வளர்ச்சியில் அக்கரை காட்டுவேண்டும்.

1-10

p.m.

“ 1930-ம் வருஷம் காந்திஜி அன்றிருந்த வைஸ்ராய் லார்ட் இர்வினுடன் பதினேரு பாயிண்டுகள் கொண்ட ஒரு உடன்படிக்கை ஏற்றுக் கொண்டார். அதில் “ Protection to Indian Industries ” என்று ஒரு கோரிக்கை போடப்பட்டது. பிறகு சுயராஜ்யம் வந்தது. வந்தவுடன் அதை நிறைவேற்றுவோம் என்று சொன்னார்கள். இன்றைக்கு அதிகாரம் உங்கள் கையில் இருக்கிறது. நீங்கள் அதிகாரத்தில் இருக்கிறீர்கள். இப்பொழுது உள் நாட்டு தொழிலுக்கு என்ன பாதகாப்பு ஏற்பட்டிருக்கிறது. பம்பு செட்டுகள் ரூ. 2 ஆயிரம் 3 ஆயிரம் என்று வெளி நாட்டிலிருந்து கிடைக்கிறது. அவைகள் இங்கு விற்பனையாகிறது. அவைகளைத் தடுத்து நிறுத்து உள் நாட்டு தொழிலுக்கு பாதகாப்பு அளிக்கக் கூடாதா? அதற்கு என் நடவடிக்கை எடுக்கக்கூடாது? அதற்குக் கொஞ்சம் மானியம் கொடுத்தாலும் பரவாயில்லை. விவசாயிகளுக்கு கடனாக கொடுப்பதன் மூலம் அவர்கள் விவசாயம் செய்வதற்கு உதவுவதோடு உள் நாட்டுத்

19th December 1953] [Sri P. Ramamurthi]

தொழிலுக்கும் பாதுகாப்பு அளித்ததாகும். விவசாயிகளுக்கு உதவி அளிப்பதற்கும் சாத்தியமாகும். இந்த யோசனையைக் கேட்கவில்லையானால் உள்நாட்டுத் தொழில் நாசமாகிவிடும். பிறகு என்ன செய்ய முடியும்?”

DEPUTY SPEAKER :—“ The hon. Member has only four minutes more.”

SRI P. RAMAMURTHI :—“ I shall take the whole of this forenoon, Sir. I will finish my speech at 1-30.”

DEPUTY SPEAKER :—“ But there are other hon. Members who also wish to speak.”

SRI P. RAMAMURTHI :—“ I was not given notice, Sir. Otherwise, I would have finished earlier.”

“ இந்த நிலைமையில் எந்தப் பிரச்னையை எடுத்துக்கொண்டாலும் சரி அதே காலத்தில் சர்க்கார் விவசாயிகளாகட்டும் தொழிலாளிகளாகட்டும் சாதாரண மக்களின் தலையில் சுமை ஏறி இருப்பதைக் குறைப்பதற்கு நடவடிக்கை எடுக்கவில்லை. மாகாணம் பூராவும் விற்பனை வரியைப்பற்றி கிளர்ச்சி நடக்கிறது. இந்த மாகாணத்தில் மட்டும் அல்ல எந்த மாகாணத்திலும் இந்த பல முனை விற்பனை வரி கூடாது என்று கிளர்ச்சி நடக்கிறது. பல முனை விற்பனை வரி கூடாது என்பதை ஏற்றுக் கொள்வது தான் நியாயம் என்று நான் நினைக்கிறேன். கனம் ராஜாஜி அவர்கள் இந்த மந்திரி சபையை ஏற்றுக்கொண்ட பிறகு பத்திரிகை நிருபர்களிடம் பேசிய போது சர்க்கார் பணத்திற்கு என்ன செய்ய முடியும், ‘it can only beg, borrow or steal’ அதாவது சர்க்கார் ஒன்று பிச்சை எடுக்கவேண்டும், அல்லது கடன் வாங்கவேண்டும் இல்லாவிட்டால் திருடுவேண்டும் என்று பத்திரிகை நிருபர்களிடம் சொன்னார். சர்க்கார் எப்படி திருடுவது என்று கேட்டார்கள் நிருபர்கள். வரிகளை நேர்முறையிலில்லாவது மறைமுகமாகப் போடுவது தான் திருடுவது என்று அவர் சொன்னார். அதை அவர்கள் ஒத்துக் கொள்ளவில்லை. வரி போடுவது ஜனங்களுக்குத் தெரியாமல் அவர்கள் வாங்கக்கூடிய சரக்குகளுக்கு விலைக்கு மேல் கொஞ்சம் கூட்டிப் போடுவது தான் இந்த மறைமுகமான வரி என்று சொல்லுகிறார். இது வரி அல்ல. இது கொள்ளை, திருடுவது. ரூ. 10 அல்லது ரூ. 15 என்று இருந்தால் தான் அதற்குத் திருடுவது என்று சொல்லுவது. கோடிக்கணக்கான பெயர்வசூல் செய்வதாக இருந்தால் அதற்கு கொள்ளை அடிப்பது என்று தான் பெயர். வரிகள் மறைமுகமாக இருக்க வேண்டும் என்று கூறுகிறார்கள் கனம் நிதி மந்திரி அவர்கள்.”

THE HON. SRI C. RAJAGOPALACHARI :—“ எந்த பொருத்தத்தில் சொன்னேன்?”

SRI P. RAMAMURTHI :—“ நீங்கள் சொன்னீர்கள் இப்பொழுது மாற்றிக்கொள்ளுகிறீர்கள். நாட்டில் இருக்கக் கூடிய மக்கள் ஒரு ரூபாய்க்கு சாமான் வாங்கினால் சர்க்காருக்கு ஒன்றையனு வரி கொடுக்க வேண்டியதாக இருக்கிறது. பெரிய மனிதர்களுக்கு வரி போட்டால் அதற்கு ஆட்சேபணை இல்லை. இந்த வரி முறையானது நாட்டிற்கு லாபம் என்ற முறையில் போனால் நாட்டில் நாம் எந்த அந்தஸ்து பெறப்போகிறோம். இந்த கண்ணோட்டத்தில் பார்க்கும் போது ஒரு விஷயத்தை நான் குறிப்பிட ஆசைப்படுகிறேன். இந்தக் கொள்கையின் விளைவாகத்தான் இன்று காங்கிரஸ் கட்சிக்குள்ளேயே நெருக்கடி வளர்ந்து வருகிறது என்பதைப் குறிப்பிட ஆசைப்படுகிறேன். இரண்டு வருஷத்திற்கு முன் ராஜாஜி என்ன சொன்னார். காங்கிரசிற்குள் ஒற்றுமை இல்லை, அதனால் தேர்தலில் அவர்கள் ஜயித்தார்கள். இனிமேல் காங்கிரஸில் ஒற்றுமை நிலவவேண்டும் இல்லாவிட்டால் கோளாறுகள் ஏற்படும். முதலில் ஒற்றுமையாக இருக்க கற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்று சொன்னார். அப்படிச் சொல்லி ஒன்றரை வருஷங்களாக

[Sri P. Ramamurthi] [19th December 1953]

ஆகவில்லை. ஆந்திர மாகாணம் பிரிந்ததோ இல்லையோ சண்டை ஆரம்பித்து விட்டது. ஏன் சண்டை, காரணம் தெரியவில்லை. இந்த நெருக்கடி இந்த மாகாணத்தில் மட்டும் அல்ல. எல்லா மாகாணத்திலும் இந்த நெருக்கடி ஏற்பட்டிருக்கிறது. எந்த மாகாணத்தை எடுத்துக்கொண்டு பார்த்தாலும் காங்கிரஸ்காரர்கள் ஆட்சிக்கு வந்து ஆறு வருஷத்திற்குள்ளாகவே நெருக்கடிக்கு மேல் நெருக்கடி ஏற்பட்டிருக்கிறது. பண்டித நேரு என்ன தான் செய்வார். அவர் பிரதம மந்திரி எத்தனை இலாக்காக்கள் அவர் கையில். ப்ளானிங் கமிஷன் தலைவர், டிபென்ஸ் டிபார்ட்மெண்ட் தலைவர், பல வேலைகள் இருக்கின்றன அவருக்கு. தினம் பொழுது விடிந்தால் பீகார் காங்கிரஸ் விவகாரம் ஸ்ரீ கிருஷ்ண சிங்கா கெடுபிட்.

DEPUTY SPEAKER:—“How is all this relevant to the Budget discussion?”

SRI P. RAMAMURTHI:—“It is relevant.”

DEPUTY SPEAKER:—“Certainly not. The hon. Member will please confine his speech to the Budget.”

SRI P. RAMAMURTHI:—“இந்த நெருக்கடி இருக்கிறதே இப்பொழுது ஏற்பட்டிருக்கக் கூடிய நெருக்கடி இந்த மாகாணத்தை பாதிக்கத்தான் செய்கிறது. இந்தச் சட்டசபையை பாதிக்கத்தான் செய்கிறது. ஆகவே அதற்கும் இதற்கும் சம்பந்தம் உண்டு என்பதை நான் எடுத்துக்காட்ட ஆசைப்படுகிறேன். எங்கு பார்த்தாலும் நெருக்கடி. பண்டித நேருவின் தலைமையில் இருக்கக் கூடிய நெருக்கடி திரைவில்லை. ராஜாஜி வந்த பிறகு கூட நெருக்கடி திரைவில்லை. கடவுள் தலைவரானாலும் கூட இந்த நெருக்கடியைத் தீர்க்க முடியாது. ஏன் முடியாது? இந்த நெருக்கடி தீர வேண்டுமென்றால் அடிப்படையான கொள்கையில் மாறுதல் ஏற்பட வேண்டும். சுவராஜ்யம் வாங்கிக் கொடுத்த பெருமை ஆறு வருஷமாகத் தான் இருக்கிறது. ஆனால் இந்த ஆறு வருஷமாக அதிகாரிகள் ஸ்தானத்திலிருந்தும் கட்சியிலிருந்து நெருக்கடியைத் தவிர வேறு எதையும் காண முடியவில்லையே. ஆனால் அது நாளுக்கு நாள் வளர்ந்து கொண்டே வருகிறது. அதற்கும் மக்களுக்கும் சம்பந்தம் உண்டு. தேர்தல் காலத்தில் மக்களிடம் வாக்குறுதி கொடுத்தார்கள் அந்த வாக்குறுதியினை நிறைவேற்றினார்களா? வெள்ளைக்காரன் இருந்தபோது எந்த கொள்கையை அவன் அனுஷ்டித்து வந்தானோ அந்தக் கொள்கையைத்தான் இவர்களும் அனுஷ்டித்துக் கொண்டு வருகிறார்கள். அவன் இந்த நாட்டை எப்படி சரண்டிக்குக் கொண்டு வந்தானோ அந்த முறையில் தான் இன்றும் நாட்டை சரண்டிப்படுகிறது. இந்தக் கொள்கை நீடிக்கும் வரையில் கட்சிகளில் நெருக்கடி இருந்துக் கொண்டேதான் வரும். அது வரையில் இந்த நெருக்கடியை தீர்க்க முடியாது. பேசலாம். நீங்கள் இன்றைக்கு இருக்கலாம். அதிகாரிகள் மாறுவது கிடையாது. மக்கள் தமிழ் பத்திரிகைகளைப் படிக்கிறார்கள். நாம் ஜனநாயகம் என்று கோறுகிறோம். அதையும் அவர்கள் வரவேற்கிறார்கள். ஆனால் ஒன்று மட்டும் எடுத்துச் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். தமிழ் நாட்டு மக்கள் ஜனநாயகம் என்று சொன்னால் ஒன்றைத்தான் புரிந்து கொள்ளுவார்கள். அந்தஸ்து தான் என்று யோசித்து பார்ப்பார்கள். அவர்களுக்கு ஜனநாயகத்தைப் பற்றி கவலை இல்லை. கட்சிக்குள் நெருக்கடி ஏற்பட்டிருப்பது அவர்களுக்குத் தெரியுமா. இது ஜனங்கள் சம்பந்தப்பட்ட பிரச்சனை. ஜனங்களை பாதிக்கும் பிரச்சனை. இது விவசாயிகளை பாதிக்கும் பிரச்சனை. மத்தியதரப்பு மக்களை பாதிக்கும் பிரச்சனை. எதிர் கட்சியை பாதிக்கக்கூடிய பிரச்சனை. உள்நாட்டுத் தொழிலாளர்களுடைய பிரச்சனை இது. இதற்கு நீங்கள் என்ன நடவடிக்கைகள் எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள். அதைத் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும். இந்த நாட்டு ஜனங்கள் சம்பந்தப்பட்ட மட்டில் ஒரு விஷயத்தைத் தான் அறிகிறோம். கட்சிக்குள் மந்திரி சபை தலைமைப் பதவி வருவது புதிது அல்ல. 1946-ம் வருஷத்திலிருந்து ஒருவர் போய் ஒருவர் வந்துகொண்டே இருக்கிறார்கள்.

19th December 1953] [Sri P. Ramamurthi]

அதைப் பற்றி இன்று பிரமாதமாக நினைத்து விட மாட்டார்கள். இந்த அனுபவம் அவர்களுக்கு இருந்து வருகிறது. 1947-ல் அந்தக் கட்சிக்கு பிரதம மந்திரியாக கணம் ஓ. பி. ராமசாமி ரெட்டியார் இருந்தார். அவருடைய அனுபவம் என்ன? கோயம்பத்தூரிலுள்ள 11 ஆயிரம் தொழிலாளர்களை பழி வாங்கப்பட்டது. அந்த 11 ஆயிரம் தொழிலாளர்களும் பார்ப்பனரல்லாதவர்கள். சுமார் நாலாயிரம் பேர்களை வெளியேற்றினார்கள். 1948-ல் நடந்த பயங்கர அடக்குமுறையில் பலியான விவசாயிகள் ஒன்று இரண்டு அல்ல ஆயிரக்கணக்கான விவசாயிகள் பலி வாங்கப்பட்டார்கள். அந்த ஆயிரக்கணக்கான விவசாயிகளும் பார்ப்பனர்கள் அல்ல. சாதாரண தொழிலாள மக்கள். சாதாரண விவசாய மக்கள் துன்புறுத்தப்பட்டார்கள். மதுரை, விக்கிரமசிங்கபுரம், தூத்துக்குடி முதலிய இடங்களில் பார்ப்பனரல்லாத தொழிலாளர்கள் இருந்து வந்தார்கள். அவர்கள் மீது அடக்குமுறை பணம் பிரயோகித்தது கொஞ்ச நஞ்சுமல்ல. அங்குள்ள தொழிலாளர்கள் போலீசால் துன்புறுத்தப்பட்டார்கள். ஐ. என். டி. யு. சி என்று அந்த சங்கத்திற்குப் பெயர். அதை அடி தாங்கி சங்கம் என்று அழைத்தார்கள். அதற்காக உங்கள் மீது குறை கூறவில்லை. ஜனங்கள் இதை மறக்க மாட்டார்கள். விவசாயிகளும் மத்தியதர வகுப்பினரும் துன்புறுத்தப்பட்டார்கள். இவர்கள் குற்றங்கள் செய்திருக்கிறார்கள். அது ஜனநாயகத்திற்கும் ஜனநாயக பண்பிற்கும் விரோதம். இதை ஜனங்கள் மூன்பு ஏற்றுக்கொள்ள தயாராக இருக்கிறீர்களா? நாங்கள் குற்றம் செய்திருக்கிறோம். அதை ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறோம். ஜனங்களும் அதை ஒப்புக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவ்விதமே உங்களிடமும் ஜனங்கள் எதிர்பார்க்கிறார்கள்.

“எங்களைப் பொறுத்த வரையில் நாங்கள் கட்சிக் கண்ணோட்டத்தோடு எதையும் பார்ப்பதில்லை. எந்தக் கட்சியாயிருந்தாலும் சரி அது மக்களுக்குச் செய்து கொண்டிருக்கும் நன்மை பற்றிய பிரச்சனைகளையே ஆராய்கிறோம். ஜனங்கள் சார்பில் எந்தக் கட்சியிருக்கிறது என்று தான் பார்க்கிறோம். ஆட்சி பீடத்திலுள்ள காங்கிரஸ்காரர்களையே நான் கேட்கிறேன், சென்ற காலத்தில் நீங்கள் இந்நாட்டு மக்களுக்குக் கொடுத்திருக்கும் வாக்குறுதிகளையெல்லாம் சிந்தித்துப் பாருங்கள். சென்ற காலத்தில் இந்த நாட்டிலுள்ள விவசாயிகளின் வாழ்க்கைத் தரம் உயர், சென்ற காலத்தில் இந்த நாட்டிலுள்ள தொழிலாளி வர்கத்தின் வாழ்க்கைத்தரம் உயர் பொதுவாக இந்த நாட்டு மக்களின் நல்வாழ்வைக் கருதி பொதுமேடைகளிலே என்னென்ன வாக்குறுதிகளைக் கொடுத்தீர்கள். அந்த வாக்குறுதிகளையெல்லாம் நிறைவேற்றிவிட்டீர்களா, கடந்த ஆறு ஆண்டுகளில் என்று நான் கேட்கிறேன்? நிறைவேற்றிவிட்டோம் என்று பெருமைப் படத்தக்க வகையில் நீங்கள் எந்தக் காரியத்தையும் சாதிக்கவில்லை யென்பது இன்றையதினம் நம் ராஜ்யம் இருக்கும் நிலைமையிலிருந்தே தெரியும்.

“ஆகவே தான் சொல்லுகின்றேன். ஸ்ரீ ராஜாஜியின் ஆட்சியாக இருந்தாலும் சரி, நாளை பதவிக்கு ஸ்ரீ காமராஜர் வந்தாலும் சரி, அல்லது ஸ்ரீ கோசல்ராமே வந்தாலும் சரி, எங்களுக்குக் கவலையில்லை. மக்களுக்கு நன்மை பயக்கும் திட்டங்களை வகுத்துக் கொடுங்கள். கட்சி வேற்றுமை யின்றி நாம் எல்லோரும் ஒன்றாகப் போராடுவோம். மக்கள் பிரச்சனையை முதல் பிரச்சனையாக வைத்து நாம் நம்முடைய ஒற்றுமை கண்டு போராடுவோம். நான் கம்யூனிஸ்டு கட்சியிலேயே இருக்கிறேன். நீங்கள் காங்கிரஸ் கட்சியிலேயே இருங்கள். ஆனால் மக்களின் நலன் எல்லாக் கட்சிக்கும் பொதுவாக இருக்கவேண்டியது மிகவும் அவசியமாகும் என்பதை நாம் மறந்துவிடக் கூடாது. மக்கள் பிரச்சனையை முதல் பிரச்சனையாக வைத்து எல்லாக் கட்சிகளும் ஒன்றாகப் போராடுவோமேயானால் இந்தச் சர்க்காரின் பிற்போக்கான கொள்கையை தகர்த்து எறியமுடியும் என்பதில் எனக்கும் கொஞ்சம் கூட சந்தேகமேயில்லை. இன்றையதினம் நமது ராஜ்ய சர்க்காரும், மத்திய சர்க்காரும் சரி பல தவறான கொள்கைகளைக் கடைப்பிடித்துக் கொண்டே வருகிறது. கணம் ராஜாஜி அவர்கள் மங்களூரில் பேசும்போது நான் வெளியே போகத் தயாராய் இருக்கிறேன். யாராவது

1-20
p.m.

[Sri P. Ramamurthi] [19th December 1953]

நல்ல முறையில் அரசாங்கம் நடத்துகிறேன் என்று என்னிடம் வந்து சொன்னால் என்றார். அவர் எங்களுக்கு விட்டுக் கொடுக்கவேண்டாம். அவர் செய்யும் தப்புக்ளை எடுத்துச் சொல்லி அவர் ஆட்சியை அகற்றவும் தெரியும். அவர் ஆட்சிக்குப் பதில் தனி ஆட்சி அமைக்கவும் எங்களுக்கு மக்கள் சக்தி பின்னணியாக இருந்து கொண்டிருக்கிறது. நாங்கள் அவர் துவவை நாடியிருக்கவில்லை. மக்களில் நல்லெண்ணைத்தை மட்டுமே பக்கத் துணையாகக் கொண்டிருக்கிறோம். அதன் மூலம் இந்தப் பிற்போக்கு அரசாங்கத்தை தகர்த்து ஏறிய முடியும். மாற்றி அமைக்க முடியும் என்பதை நான் சொல்ல விரும்புகிறேன். (கரகோஷம்.) ஆகவே மக்களின் நலனை அடிப்படையாகக் கொண்டு, மக்களின் பிரச்சனைகளை முதல் பிரச்சனையாகக் கொண்டு நியாயமான ஒரு விஷயத்திற்காக நாம் எல்லாரும் சேர்ந்து போராடவேண்டுமென்றும், அதில் எல்லாக் கட்சிகளும் கட்சி வேற்றுமையின்றி சேர்ந்து உழைக்கவேண்டும். அப்படி உழைத்தால் இன்றையதினம் நாட்டிலுள்ள எல்லாப் பிரச்சனைகளையும் தீர்த்து விடாமென்றும் சொல்லிக்கொண்டு என் பேச்சை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.”

*SRI S. S. RAMASAMI PADAYACHI:—“கனம் உதவி சாபாநாயகர் அவர்களே, வருகிற 6 மாதத்திற்கான வரவு செலவு திட்டத்தின் மீது நடக்கிற விவாதத்தில் நான் சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

“சமர்ப்பிக்கப்பட்ட இந்த வரவு செலவு திட்டத்தில், குறிப்பாக நாட்டில் சுபிட்சமான நிலைமை ஏற்படுவதற்கான அறிகுறி காணப்படவில்லை. விசேஷமாக பிற்பட்ட இன மக்களின் முன்னேற்றத்திற்கான உதவிகளோ சலுகைகளோ அதில் சொல்லப்படவில்லை. நாட்டில் மக்கள் சுபிட்சமாக வாழவேண்டுமென்றால் பிற்பட்ட மக்களுடைய நன்மையை மனதில் வைத்துக்கொண்டே அரசாங்கம் காரியங்களைச் செய்யவேண்டும். பிற்பட்ட மக்களுடைய முன்னேற்றத்திற்கான நடவடிக்கைகள் எடுக்காவிட்டால் எந்தத் திட்டமும் நீடிக்காது. நாட்டில் சுபிட்சமும் ஏற்படுவிடாது. மக்களுடைய சுபிட்சத்தில் கண்ணோட்டம் ருக்கவேண்டுமே தவிர சில்லரைத் தொந்தரவுகளையும் வம்புகளையும் பொருட்படுத்தாது வேலை செய்யவேண்டும்.

“பிற்பட்ட சமூகத்தின் பிரதிநிதிகள் கடந்த இரண்டு ஆண்டுகளாக பல முறைகளில் அரசாங்கத்திற்கு எடுத்துரைத்தோம். ஆனால் எந்தவிதமான சலுகைகளும் பிற்பட்ட மக்களுக்கு காட்டப்படவில்லை.

“பிற்பட்ட மக்களுக்கென ஒரு கமிட்டி நியமிக்கப்பட்டு இருப்பதாக நான் பத்திரிகையில் பார்த்தேன். அதில் நானும் ஒரு அங்கத்தினனை சேர்க்கப்பட்டு இருந்தும் கூட அந்தக் கமிட்டி கூட்டப்படவில்லை. நான் நினைத்தேன் அந்தக் கமிட்டி கூட்டப்படுவதாயிருந்தால் பிற்பட்ட சமூகத்தினருடைய நலனுக்கு ஆனவிஷயங்களையும் மற்றும் கல்வித்துரையில் சில நன்மைகளைப் பற்றியும் அரசாங்கத்திற்கு சொல்லலாம் என்று நான் அதிக ஆசையுடன் இருந்தேன். ஆனால் அந்தக் கமிட்டி கூட்டப்படவில்லை. அதன் காரணத்தை அரசாங்கம் இன்னும் விளக்க முன் வரவில்லை.

“புதிய கல்வித் திட்டத்தை நாட்டில் கொண்டுவந்து பல குழப்பங்களையும் தீமைகளையும் உண்டாக்குவதாயிருக்கிறது என்று கிளர்ச்சி செய்தோம். கல்வித் திட்டத்தை மக்களின் முன்பாக வைத்து கடந்த ஆண்டில் சிலர் தேர்தலில் நின்று வெற்றி பெற்று இருக்கிறோம். அதை அரசாங்கம் கவனித்து தக்க நடவடிக்கை எடுத்துக் கொள்ளவில்லை. ஆகையால் பிற்பட்ட வகுப்பினரைப் பாதிக்கும் இந்த புதிய கல்வித் திட்டத்தை கைவிடுமாறு வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன்.

“விவசாயிகளுக்கு நன்மை செய்ய வேண்டுமென்று ஒரு எண்ணம் அரசாங்கத்திற்கு இருக்கிறது. ஆனால் செயலளவில் அவ்வாறு இல்லை என்பதை வருத்தத்தோடு சொல்லுகிறேன். தென் ஆற்காடு ஜில்லா சம்பந்தப்பட்ட வரை ஆங்காங்கு நீர்பாசன வசதிகள் சர்க்கார் செய்துக்கொடுக்க முன்வரவில்லை. அதன் காரணமும் தெரியவில்லை.

19th December 1953] [Sri S. S. Ramasami Padayachi]

“ சிதம்பரம் தாலுக்காவைத் தவிர மற்ற 7 தாலுக்காக்கள் ஒரே காய்ந்து போன இடம். அரசாங்கம் எத்தனையோ திட்டங்களைக் கொண்டுவந்து பல ஜில்லாக்களில் நிறைவேற்றி இருக்கிறார்கள். ஆனால் ஏன் தென் ஆற்காடு ஜில்லாவில் மட்டும் 7 தாலுக்காக்களில் மாத்திரம் இந்த விதமான நீர்ப் பாசன வசதிகள் செய்து கொடுக்க முடியவில்லை என்பதை அரசாங்கம் நன்கு உணரவேண்டும்.

“ குறிப்பாக கள்ளக்குரிச்சி, செஞ்ஜி இரண்டு தாலுக்காக்களுக்கும் எந்த திட்டமும் இல்லாமல் இருக்கிறது என்பதை அரசாங்கம் தெரிந்துக்கொள்ள வேண்டும்.

“ விவசாயிகளுக்கு நன்மை செய்யவேண்டுமென்று சொல்லுகிற சர்க்கார் அநேக சமயத்தில் நன்மை செய்யா விட்டாலும் தீமை செய்யாமல் இருந்தாலே போதும் என்ற நிலைமையில் இருக்கிறோம்.

“ கனம் ஸ்ரீ பி. ராமமூர்த்தி அவர்கள் சொல்லியது போல் நெல்லிக் குப்பம் சர்க்கரை விலை சம்பந்தமாக அரசாங்கம் தக்க நடவடிக்கை எடுக்காத காரணத்தினால் விழுப்புரம், கடலூர் தாலுக்காக்களில் விவசாயிகள் குறைந்த அளவு வருமானம் இருக்கிறது என்பதை சென்ற ஆண்டில் கவனிக்கவில்லை. இந்த ஆண்டிலாவது அரசாங்கம் அதைக் கவனிக்க வேண்டும்.

“ அந்த இரண்டு தாலுக்காக்களுக்குள்ள விவசாயிகள் 50 லட்சம் ரூபாய் வரை நஷ்டம் அடைந்து இருக்கிறார்கள். சர்க்கரை விலை குறையாமல் அதே விலை நீடித்து இருக்கிறது. 17-ம் தேதி கூட சர்க்கரைவிலை விரைந்ததில் வீசை இரண்டு ரூபாய் என்று வாங்கினோம். அதை தாலுக்காவில் சாகுபடி செய்கின்ற விவசாயியும் இரண்டு ரூபாய் கொடுத்து சர்க்கரை வாங்கும் நிலைமையில்தான் இருக்கிறான். ஆகையால் ஜனங்களுடைய நிலைமை அரசாங்கம் கவனித்துக் கொள்ளவேண்டும்.

“ பாரி கம்பெனியை கேட்டால் உங்கள் அரசாங்கம் தானே விலையை நிர்ணயித்து இருக்கிறார்கள் என்று சொல்லுகிறார்கள். விவசாயிகள் சங்கத்தில் கேட்டால் உங்கள் அரசாங்கத்தில் இருக்கிற கனம் ஸ்ரீ ராஜகோபாலாச்சாரி அவர்கள் தானே கரும்பின் விலையை மணங்கு ரூ. 1-2-0 என்று நிர்ணயித்து இருக்கிறார்கள் என்று மத்திய அரசாங்கத்து மந்திரி ஸ்ரீ கித்வாய் அவர்கள் சொல்லுகிறார். இதைப் பற்றி சட்டசபையில் கேள்விகள் கேட்பதற்கு அமைச்சரவர்கள் சந்தர்ப்பம் கொடுத்தால் நாங்கள் உங்களுக்கு எடுத்துச் சொல்லிக் கொண்டு இருக்க முடியும். பெரிய வியாபாரிகளான பாரி கம்பெனியை 50 லட்சம் ரூபாய் போய்க்கொண்டு இருக்கிறது. அதை அரசாங்கம் கவனித்து பணத்தை மீண்டும் பெறுவதற்கு முயற்சிக்கவேண்டும் அதை வைத்துக்கொண்டு விவசாயிகளுக்கு வேண்டியவசதிகளை சாகுபடிசெய்வதற்கு உதவியாக இருக்கச் செய்யலாம். தெர்மல் ஸ்டேஷன் ஏற்படுத்தி விவசாயத்திற்கு எலக்டிரிசிட்டி வசதி செய்து கொடுக்குமாறு கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

“ விற்பனை வரி தொந்தரவு நாட்டில் எங்கு பார்த்தாலும் காநில விழுந்துக்கொண்டிருக்கின்றன. வியாபாரிகளுக்கும் வியாபாரிகளும் சங்கத்தின் மூலமாக சொல்லுகிறார்கள், கிளர்ச்சி செய்கிறார்கள். ஒருமுனை விற்பனை வரியை வரவேற்கிறோம். அதை சர்க்கார் நடத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

“ எலக்ட்ரிசிட்டி குறிப்பாக சில கிராமங்களுக்கு சரிவரக் கிடைப்பதில்லை. தென் ஆற்காடு ஜில்லாவில் மின்சார விநியோகம் பிரைவேட் கம்பெனியால் நடத்தப்பட்டு வருகிறது. இதனால் மிகவும் தாமதப்பட்ட விவசாயிகளுக்கு நன்மை ஏதும் இன்றி கஷ்டப்படுகிறார்கள். ஆதலால் அரசாங்கம் இதை எடுத்துக்கொண்டு நடத்தி விவசாயிகளுக்கு வசதி அளிக்குமாறு கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.”

[19th December 1953]

DEPUTY SPEAKER :—“ The hon. Member will continue his speech after lunch. The House will now adjourn for lunch and meet again at 3 p.m.”

(After lunch—3 p.m.)

DEPUTY SPEAKER :—“ Sri S. S. Ramasami Padayachi will now speak. He is given five minutes to speak.”

* SRI S. S. RAMASAMI PADAYACHI :—“ இப்பொழுது அரசாங்கத்தாரால் கொண்டுவரப்படும் விவசாயிகள் கடன் ஒத்திவைப்பு மசோதாவை நான் வரவேற்கிறேன். இது விவசாயிகளுக்கு மிகவும் நன்மைதரும் திட்டம் என்று உறுதி கூறுகிறேன். தென் ஆற்காட்டில் மிகவும் ஏழ்மையான நிலைமையில் அதிக வட்டிக்கு விவசாயிகள் கடன் வாங்கி மிகவும் கஷ்டப்பட்டு வரும் இந்த நேரத்தில் இந்த மசோதாவின் மூலம் அரசாங்கத்தார் அவர்களுக்கு நன்மை அளிப்பார்கள் என்று நம்புகிறேன், கோவாபரேடிவ் பாங்கிலும் விவசாயிகளுக்கு கடன் வசதி அளிக்க அரசாங்கம் ஏற்பாடுகள் செய்யவேண்டும்.

“ குறிப்பாக தென் ஆற்காடு ஜில்லாவில் கல்வி முறை மிகவும் மோசமாக இருக்கிறது. பிற்பட்ட வகுப்பினருக்கு இதில் சலுகை ஒன்றும் அளிக்கப் படவில்லை. ஹைஸ்கூல்கள் ஆரம்பிக்கப்படவேண்டும். அவைகளுக்கு கிராண்டுகள் கொடுக்கப்படவேண்டும். தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கும் பிற்பட்ட வகுப்பினருக்கும் பிரி காலர்ஷிப் போன்ற சலுகைகள் காட்டப்படவேண்டும். இவ்விடத்தில் ஜில்லா போர்டு ஹைஸ்கூலை நடத்த அனுமதிக்கப்படவில்லை. இதற்கு அனுமதி கொடுக்கமாறு கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இதை உடனடியாக செய்யுமாறு கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். வன்னியக்குலக் கூத்திரியர் என்பதற்குப் பதினாக பட்டையாச்சி என்று வந்திருக்கிறது, இந்தப் பெயரை மாற்றிக் குறிப்பிடவில்லை. குறிஞ்சிப்பாடியில் ஒரு தனிப்பட்ட நபரால் ஒரு ஹைஸ்கூல் ஆரம்பிக்கப்பட்டு இருக்கிறது. பிற்பட்ட வகுப்பினர் கல்வி வசதியின்றி, ஹைஸ்கூல் வசதியின்றி மிகவும் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருப்பதால், அரசாங்கம் இதில் உடனடியான கவனம் செலுத்துவார்கள் என்று சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.”

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—“ One school is recognized.”

* SRI S. S. RAMASAMI PADAYACHI :—“ There are two schools. One of them is under private management. It has not been recognized.

“ அடுத்தபடியாக சிதம்பரம், திருச்சி, தஞ்சை போன்ற இடங்களில் விவசாயிகள் நீர்ப்பாசன வசதியின்றியும், ரோட்டுகள் வசதி இன்றியும் மிகவும் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இவர்களுக்கு வேண்டிய வசதிகள் அரசாங்கம் செய்யவில்லை. நமது அமைச்சர் கனம் ஸ்ரீ பழனிசாமி கவுண்டர் உருவத்தில் மிகவும் soft ஆன மனிதராய் இருக்கிறார். அதே மாதிரி அவருடைய டிபார்ட்மெண்டும் இருக்கிறது. பிற்பட்டவகுப்பினருக்கு சலுகையும் விவசாயிகளுக்கு வேண்டிய வசதிகளும் செய்யுமாறு கேட்டுக்கொண்டு என் பேச்சை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.”

* SRI S. SWAYAMPRAKASAM :—“ Mr. Deputy Speaker, Sir, the Budget that is before the House and the general discussion that is going on are not at all interesting to the public. The Budget is intended for the year ending March 1954 and that is presented in December 1953. Already three months are over. The Hon. the Finance Minister in his speech said, ‘ That Act (The Andhra State Act), however, stipulates that the expenditure for the second

19th December 1953] [Sri S. Swayamprakasam]

half-year should be voted by the Legislatures of the respective States even though a good portion of it had already been incurred before the Legislatures could meet.' That is how the Hon. the Finance Minister has put it. A major portion has been spent. The Legislature meets only in December. Naturally, we have to think where was the difficulty for the Government to convene the Legislative Assembly even earlier. The separation of the Andhra State took place on the 1st October 1953. Now, we are in the month of December. After two and a half months since the formation of the Andhra State, we are asked to meet to pass the Budget."

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—" Even for this, I had to hurry up the departments."

* SRI S. SWAYAMPRAKASAM :—" So, with very great difficulty, the Government have found its way to convene the meeting of this Assembly. That only shows the utility of the Legislative Assembly in this State. That takes me on to a very important question whether the Members of the House are of any use to the Government at all. Now, the way in which the Government have carried on the administration of this State for the last one year and a half and more and immediately after the separation of the Andhra State requires the careful consideration of the Members of the House. Sir, I come from a village and I have toured some of the districts also. I know the people are in very difficult circumstances. Their demands are great. They are in very great difficulties. In these circumstances, we have to consider whether there is any use of the Members in attending this Assembly meeting at all. This question has been in my mind since we passed a Resolution here by a majority regarding the Modified Scheme of Elementary Education. What did we do the other day? The Modified Scheme of Elementary Education was introduced in this State without consulting any experts. I do not want to go into the merits of that question now. But somehow or other the matter was placed before the Assembly and an occasion was there for the Members to have a discussion on it. By a majority they passed a Resolution to stay the scheme and refer it to an Expert Committee. Subsequently, the Government appointed a committee. But they have not fulfilled the terms of the Resolution passed by this House which requires the scheme to be stayed which was not done. Therefore, the appointment of a committee in the Madras State has nothing to do with the Resolution passed by a majority in this House. To-day that Resolution stands there to be respected by no one. As soon as that Resolution was passed, the Hon. the Chief Minister was pleased to say that it was only recommendatory. Then, his attention was drawn to the clear provision in Article 164 (2) of the Constitution which said that the Cabinet was collectively responsible to the Legislature of the State. When such a written provision was there, the Hon. the Chief Minister said in this Assembly, 'leave it to me; leave it to the Government to take proper action.' When he went to the

[Sri S. Swayamprakasam][19th December 1953]

3-10
p.m.

Upper House, he made a statement. Probably, he thought that he, being the Leader of the Upper House, was responsible to it only. He issued a statement quoting certain conventions observed in England to show that in very many matters the Government could take its own course. Even though the resolution was passed by a majority in this House, he said that it was only recommendatory. It is quite wrong. In England, there is no written Constitution. They carry matters by conventions. On the other hand, here in India we have a written Constitution and specific provision has been made under Article 164 (2) which says that the Cabinet is collectively responsible to the House. When the House has passed a Resolution by a majority and when the Government are not willing to follow it, what is the use of our attending this Assembly? If the Resolution is not to be respected by the Government, why should the Government spend the rate-payers' money in conducting the proceedings of this House? That is the problem which is not only before the Members, but also before the public to-day. Everywhere people ask, 'What has happened to your Resolution?' My learned Friend Mr. Ramamurthi this morning, said that he had got full confidence in the Chief Minister if all the Members could co-operate, join together and put up a case. The Resolution was passed not only by Mr. Ramamurthi but also by a majority of this House. That Resolution has gone to the waste-paper basket. Under these circumstances, my Friend Mr. Ramamurthi says that he has confidence in the Chief Minister. I do not know how. I wrote a letter to Pandit Jawaharlal Nehru to clarify the position with reference to the provisions in the Constitution. I have the greatest admiration for Mr. Jawaharlal Nehru, because I had an immediate reply from him. He sent his reply the very day he received my letter. He said in his letter that he was not fully acquainted with all the facts that I have mentioned in my letter. That is how matters are being carried on in this State. Already, it has been mentioned here and elsewhere that the Chief Minister has set up a very bad precedent in having secured his nomination to the Council under Article 171 (5) of the Constitution which Pandit Nehru himself has condemned. Here is another instance in which he has not respected the Resolution passed by the majority of the House. The Chief Minister once said that the Communists were his Enemy No. 1 and later he said that the Dravida Kazhakam was his Enemy No. 1. On this side, I have no hesitation to say that if at all there is an Enemy No. 1 of the Indian Constitution, it is the Chief Minister of Madras. Because, he has not respected the provisions of the Constitution. That apart, how do the Ministers behave? For the last three months the Ministers have arranged various tours. I have never seen such tour programmes before. For what purpose do they undertake tours? Those tours must be undertaken for understanding the problems that face the public and to solve them. But, I understand from the speeches of the Ministers in various places that they undertake tours, only to catch votes for themselves. They get their salary from public revenue. They go to various

19th December 1953] [Sri S. Swayamprakasam]

places and say that the Congress must be strengthened, the people must vote for the Congress here or there, and that they want Rajaji. Is it fair, I ask. Why should the Ministers tour the country? Even during the Britisher's regime, they used to visit various places. But, before they visited any particular place, they got beforehand information as to the difficulties and requirements of the people of that particular place and prepared ready-made answers to be given to the people at the time of their visit to that place. The same cannot be said of the present-day tours of the present-day Ministers. They tour the districts only to make a visit to a particular place and make a speech in support of their party. Today, immediately the new Ministers are appointed, they take the first opportunity to visit their own native places. They never visit other places in other districts. Is it fair? I do not say that they should not visit their own place. Their native places are there always. What I say is that they need not exhibit so much hurry in visiting their own places and showing their dignity, prestige and other things to their own kith and kin. They must make it a point to visit other places to understand the problems of the people. The present practice followed by them is not in the best interests of the public. Again, when they visit a particular place, they go on making speeches that the Congress must be strengthened and so on, about which the general public is not at all interested.

“ There is another important matter. People are suffering in very many ways. The Hon. Agriculture Minister said here and elsewhere that the Community Projects are intended to step up food production. When you want to step up food production, is it not the duty of the Government to see how best within a short period and with the smallest amount, large quantities of food-grains could be produced? For instance, take the Tanjore district. It is said that Tanjore is the only surplus district in Madras. There are four firkas in the Tanjore district which are only *manavari*, that is, rain-fed areas. The Kattalai High Level Channel scheme has been pending for a very long time. I think it has been pending since 1901 or so. That scheme was ready even five years back. When my Friend Mr. Bhaktavatsalam visited Kumbakonam about four years back as the then Public Works Minister, I met him and requested him to introduce this scheme. I think he said he would introduce the scheme. (Interruption.) He may not remember it, because he is dealing with so many matters. But I clearly remember this as I am interested in this particular scheme very much.”

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—“ You have met him at a wrong place! ”

* SRI S. SWAYAMPRAKASAM :—“ The Hon. Leader of the House says that I have met Mr. Bhaktavatsalam at a wrong place, meaning Kumbakonam. I do not think Kumbakonam is a wrong place. Even then why should Mr. Subramaniam visit that place quite often. He has done so probably to get inspiration from that

[Sri S. Swayamprakasam] [19th December 1953]

place and not to contaminate the Cabinet Ministers. If he really feels that it is a wrong place, I request him to avoid visiting that place.

“ As for the Kattalai scheme, today we get the reply from the Chief Minister and also the Public Works Minister that this scheme has been deferred. They say that there is not sufficient water. To have a free flow throughout the year, water may not be available. But there is an alternative scheme. If only the Government come forward to periodically fill up the tanks once or twice in a year, it will be quite sufficient. If this is done, I am sure that within one year, by spending a small amount, nearly 25,000 acres of land could be brought under cultivation. The present Agriculture Minister says that this is possible. Inspite of that, the Chief Minister and the Public Works Minister say that they have deferred this scheme. Is this the way in which they are going to safeguard the interests of the public? If it is the intention of the Government to step up food production and if they introduce the community projects with this idea, then they must take up such schemes which will easily bring about 25,000 acres of land under cultivation within the shortest possible period and with a small amount.

3-20
p.m.

“ Why have you taken up the community projects? In Tanjore nothing has been introduced. What is the aim of these projects? It is intended to step up food production but what happens is it helps so many officials to make money. If anything can be really achieved, the Kattalai Channel work should be taken up at once. But what is the reply that we get from the Government? It is said that money is not available. But I ask, what is the necessity to expand the Cabinet. Three Ministers have been newly added to the Nine-man Cabinet. Were not nine Ministers enough? Even on the eve of the appointment of these three new Ministers, the Hon. Mr. Rajagopalachari was telling the Press people that the State had shrunk in size and that they could carry on with the strength then existing. But suddenly on a fine morning the radio announces that three more Ministers have been appointed. Sir, personally I have nothing against these new Ministers. One may be a tried worker of the Congress, another may be an experienced parliamentarian and the third may be a very able representative of the weaker sex of the State. But so far as the financial position of the State is concerned, we cannot afford to have such a large number of Ministers. Take the N.G.Os. When they put forth their grievances, the reply goes ‘ no money ’. I was attending recently the N.G.Os.’ Wives’ Conference held at Tanjore and the new Lady Minister also sent a message. The message was ‘ Your grievances will be redressed when the finances of the State improve.’ The Conference was passing a resolution congratulating the Minister on her appointment. Personally, I would have been glad if the wife of an N.G.O. had been appointed as Minister. Again, I do not mean anything against the present Lady Minister. Very many suggestions are made and very many schemes are suggested in this House by several hon. Members and the Government

[Sri S. Swayamprakasam]

plead want of money. They do not care for our suggestions at all. For instance, Mr. V. K. Ramaswami Mudaliar, a Congress Member, was suggesting retrenchment in services and he gave lot of details. Instead of examining those suggestions, I know the Government would blindly spend public money on things which they consider useful.

“ Sir, during the last Budget session, I touched upon an important problem, viz., the beggar problem and the Hon. the Finance Minister was pleased to say it was a big problem and had to be solved. But we must start somewhere to solve it. Why not we start at this point? The mathathipathis and temples have large tracts of land. Start beggar homes on these lands. Undertake legislation, if necessary, for the purpose. Today the begging profession has become a popular one and we see several able-bodied men beg. The number of beggars is increasing and it is time that the Government do something to eradicate beggary from the State.

“ I would next refer to the working of the Harijan Welfare department. Scholarships were not made available to Harijan students and others belonging to backward communities. Very many boys joined schools and colleges and were admitted to hostels in the hope that the grants would be made in time. But since grants were not made in time, all of them were driven out of the hostels. This is because funds were not made available to the Director of Harijan Welfare in time. The boys' education has been spoiled. The Government do not care for them and their object seems to be that Harijan and backward boys should not study and get into any profession.”

THE HON. SRI V. C. PALANISWAMI GOUNDER :—“ Sir, I may be pardoned for intervening in the debate. My hon. Friend's information is wrong. The Government have sanctioned a supplementary grant of nearly two lakhs of rupees towards scholarships.”

* SRI S. SWAYAMPRAKASAM :—“ I thank the Hon. the Minister for his information. I think this has been done only two days back. That is, you have done it after the Assembly started its session. You could have done this three months back. You need not have waited all this time. You have delayed it on the pretext that the Assembly has not met, and you cannot deny this. This is the kind of regard you have for the Assembly. This only strengthens the position I have taken that the Government have no regard for the Assembly. This is not what I alone feel. Along with me, all Members of this House feel so and the public also doubt the utility of this House.”

SRI P. RAMAMURTHI :—“ On a point of personal explanation, Sir, கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ சுயம்பிரகாசம் பேசிய காலத்தில், என்னுடைய பேச்சில் நான் ஏதோ கனம் ஸ்ரீ ராஜகோபாலாச்சாரியின் மீது எனக்கு நம்பிக்கை இருப்பதாகச் சொன்னதாகத் தெரிகிறது.”

[Sri P. Ramamurthi] [19th December 1953]

“நான் பேசியதைச் சரியாகத் தெரிந்துகொண்டால், என்னுடைய பிரசங்கத்தை ஒட்டு மொத்தமாகக் கேட்டிருந்தால், கனம் ஸ்ரீ ராஜகோபாலாச்சாரியின் சர்க்கார் அனுஷ்டிக்கும்படியான கொள்கை ஒவ்வொன்றிலும் தொழிலாளர்கள் சம்பந்தமாகவும், விவசாயிகள் சம்பந்தமாகவும், ஒவ்வொருவர் சம்பந்தமாகவும் இருக்கக்கூடிய தவறான கொள்கைகள் பூராவையும் பிட்டுப்பிட்டு, எடுத்துக்காட்டியிருக்கிறேன் என்பது தெரியும். சர்க்காரின் தவறான கொள்கைகளை எதிர்க்கவேண்டுமென்பதற்காக ஜனங்களைத் திரட்டுவதற்கு முன்பாக இங்கு இருக்கக்கூடிய எல்லா கட்சிகளும் ஒன்று சேர்ந்து எதிர்க்கவேண்டுமென்று சொன்னேன். இந்த அழைப்பு இங்கு இருக்கக்கூடிய எல்லோருக்கும் உண்டு. ஒவ்வொரு பிரச்சினையிலும் ஜனங்களைத் திரட்ட முன்வாருங்கள் என்பதுதான் என்னுடைய வேண்டுகோள்.”

* SRI S. C. C. ANTHONY PILLAI :—“ Mr. Deputy Speaker, Sir, this is a truncated Budget of a truncated State and what is worse, it is not a Budget at all. It is an administration report with regard to the moneys already spent. As the previous speaker pointed out, this House is not being consulted in the matter of spending public money. The policy of the Government is to come here and report to us how money has been spent expecting a nominal sanction from the House. Sir, despite these limitations, certain general criticisms can be levelled against the Budget. It is an unimaginative Budget, an insipid Budget. The newspaper propaganda in the State would seek to make out that in Mr. C. Rajagopalachariar, we have got a courageous statesman who can take audacious steps to implement schemes, however unpopular they may be. When we look at the Budget from this background we find that the reality is different. Here, we have a Budget, a timid Budget, a care-taker Budget prepared by a care-taker Ministry which itself has no confidence whether it can take care of itself. That is the real position with regard to the Budget. A Budget should normally indicate the awareness of the Government with regard to the problems that have arisen and also the steps that are being taken to solve them. I do not see any such awareness on the part of the Government with regard to the major problem that has arisen, the problem of unemployment. Six years of Congress misrule has led us to the paradoxical situation wherein, in the midst of a plentiful harvest, we find increasing poverty. That is the central problem that faces us to-day. Lip service has been rendered by Congress leaders both at the Centre and also in the States to the hardships of the unemployed by statements to the effect that the Five-Year Plan should be amended so as to provide for fuller employment.

3-30
p.m.

“ Sir, I do not see anything in this Budget which tends towards fulfilling the promise that was made to the people, namely, fuller employment. Far from being able to provide fuller employment, what we see is, according to the answer given by the Hon. Minister for Labour a few days ago, the Government are unable to take effective steps to stop the retrenchment effected even in prosperous industries.

19th December 1953] [Sri S. C. C. Anthony Pillai]

"It is the natural tendency of any employer in the face of a recession, however slight that recession may be, to resort to this easy and quick method of solving his trade problem, namely, retrenchment. But any Minister who claims himself to be a statesman, should stand resolutely against this panicky measure or policy followed by employers during such periods. In the State of Travancore-Cochin we find the Government taking some clear, affirmative and dramatic steps for meeting such a state of affairs. Very recently the Tata Oil Company got an award in their favour for effecting retrenchment of the staff in their company under the provisions of the Industrial Tribunal Act. The Travancore-Cochin Government refused to accept the award and placed the matter before the Legislature and refused to give permission to the employer to effect retrenchment of their staff. Here also we were told that in 1937, the Hon. Sri Rajagopalachari promulgated an order under section 144 in connexion with the strike in Harvey Mills. But what is the reality to-day? The Hon. Sri Rajagopalachari has ceased to be as firm as he was in the past. To-day we have witnessed in what vacillating way the Government have behaved in the matter of the closure of the Tramway Company. What did we see in this case? We did not see any firmness on the part of Government. We saw their pusillanimity, their timidity. And what is worse, by adopting this policy, they are only encouraging employers to carry on the policy of retrenchment thereby creating further unemployment instead of fulfilling their pledge of providing fuller employment. (Interrup- tion.)

"This Government have not the capacity or the wisdom to see that in the larger and ultimate self-interest of the capitalists themselves, it is not wise to allow them to pursue this panic-stricken policy. As a result of the Congress rule the people have been pauperised and their purchasing power has gone down. To the extent that it provides help for the poor agriculturists, I welcome the Ordinance to provide temporary relief to indebted agriculturists. But I would like to submit that this type of relief is only a palliative. Major agrarian reforms alone can provide a radical solution for the problem of creating greater purchasing power in the hands of the poor people. Unless and until Government find courage to bring forward measures of agrarian reform, there can be no proper solution to the present pauperised state of the peasantry. It is not only among them that we find such a state of affairs. If you take the urban middle-class people, they have also been pauperised. About a year ago, the Government of Madras instructed their Economic Adviser to conduct a survey of the condition of living of the middle-class people in the City of Madras. He conducted an enquiry and submitted his report to the Government. The Government were so shocked at the state of pauperisation of these middle-classes that they had not the courage to publish the report. That report shows that even the income group of Rs. 100 to Rs. 200 a month—average income of Rs. 177 per month—a wage earner is incapable of providing

[Sri S. C. C. Anthony Pillai] [19th December 1953]

the members of his family with an adequate nutritional diet equivalent to the diet given to a 'B' Class prisoner in the Madras Penitentiary. That is the state of pauperization that we find among the middle-class people in a city like Madras. Even a super-capitalist country like the United States of America when faced with the problem of recession and consequent lowering of purchasing power among the people adopted the New Deal policy of President Roosevelt. In other words it encouraged people to fight for higher standards of living through their trade unions and ask for more wages. But what do we see here? What is the policy of the Government in regard to retrenchment and the fight carried on by Trade Unions to protect the legitimate interests of the workers? Sir, I am thankful to the hon. the Leader of the Opposition who earlier in the morning gave details regarding the Parry dispute. He analysed the balance-sheet of the company and showed that during the last few years the company amassed profits twice as much as the capital invested in the concern. Though this company had declared dividends up to 80 per cent in 1951, the Government of Madras refused to help the employees to solve the dispute between them and the employers, even though the demand of the employees is only for the grant of wage scales equivalent to the general level of living wages obtaining in other comparable firms. Therefore my direct charge is that far from doing anything to increase the purchasing power of the people, the Governmental policies and administrative actions are only increasing the pauperisation and rendering the condition of the people worse than what it was before.

" Sir, it was trumpeted before the formation of the Andhra State that the Residuary State would be a surplus State. We are indeed surprised to find now that there is only a small surplus of Rs. 23 lakhs despite the fact that the Government have taken credit for increased revenue under land revenue, and tobacco-tax and reduced expenditure under famine relief. My allegation is that this is not an honest budget. It has not clearly set out the position as it obtains to-day. I suspect there are secret reserves in the Budget. My belief is that the Budget has been prepared with a view not to incite the interest of the many claimants for fair treatment. If the Budget had openly shown a much larger surplus it would have incited the non-gazetted officers and such other claimants for a fairer deal. Therefore I say this Budget has been prepared with a view to hide the surplus among the numerous figures.

" Another criticism that I would like to make about this Budget is that it is stereotyped. We are now a truncated State. This gives us many opportunities for altering the pattern of our expenditure. What do we really find? We find a conservative mentality exhibited in the framing of the Budget and the same types of expenditure continue to be incurred in the old way. The pattern of expenditure has not changed in any way. For instance let us take one item of expenditure alone, the item of expenditure

19th December 1953]

[Sri S. C. C. Anthony Pillai]

under 'Police.' It was said that the expenditure under 'Police' had increased due to agrarian trouble caused by Communists when they were militant during 1948-49. But to-day, Sir, it is generally admitted that the Communists are not militant as they were in 1948 and the agrarian trouble has subsided to a great extent. Why then should there be any necessity to spend such a large amount on 'Police'? The expenditure on 'Police' is double what is spent on providing medical facilities. Let us also take another item where the pattern of expenditure continues to be as before. The Ministry has within its fold two eminent men who have held the office of the Mayor of the Corporation of Madras. To my knowledge, these two Gentlemen led deputations to the previous Ministries and urged on them that the Government were unfair in their dealings with the Corporation, that the Government which amassed Rs. 40 lakhs by way of taxation imposed on motor vehicles plying on the roads of the city of Madras gave only Rs. 3 lakhs to the Corporation of Madras. This business of grants to the Corporation has been a sore point about which they themselves represented to the previous Ministries. When they themselves have become Ministers they seem to have forgotten the ladder by which they climbed to the posts of Ministers. Sir, in 1939 out of a total collection of Rs. 80 lakhs of rupees from motor vehicles taxation, Rs. 75 lakhs were handed over to the local Government authorities. To-day the figures have mounted up to Rs. 171 lakhs and Government propose to pay to the local authorities only Rs. 33 lakhs of rupees. That is why I say that this Budget is an unimaginative Budget.

"Sir, I would like to make another point, viz., for quite sometime, the people of Madras have been debating this question of Modified Scheme of Elementary Education. A Committee had been appointed to report on the scheme and that committee's report is available now. That committee has recommended clearly and categorically that if this scheme is to be implemented, the teachers should be paid a higher wage. I do not see in this Budget any increased provision under 'Education', which would indicate that this Government are accepting this recommendation of the Committee. Therefore, the public would like to know whether this Government are accepting the recommendations of the Committee or completely rejecting the Modified Scheme, thereby beating a tactical retreat."

3-40
p.m.

DEPUTY SPEAKER :—"The hon. Member's time is up."

* SRI S. C. C. ANTHONY PILLAI :—"Lastly, Sir, according to the newspapers this Government is an efficient Government and the present ministry should be retained in office. The question is, how this State is to be governed. The Opposition is not interested in the problem of who is to govern this State. The Opposition is interested in seeing how this State is going to be governed."

[19th December 1953]

* DR. K. B. MENON :—“ Mr. Deputy Speaker, before I deal with the Budget or speak on subjects relating to the Budget, I would like to take a few minutes to talk on the subject-matter of an interpellation, viz., the demand of the Assembly that the representations made in the Assembly should be heeded to by the Government. That assurance certainly was given to our spokesmen by the Government stating that it would not be possible for the Government to inform hon. Members as to what is being done. I would like to tell the Government that it is not enough that justice is done but that justice must seem to be done. So, in the case of the Assembly also, it is not enough that the Government attend to the representations of hon. Members but that the hon. Members should know what is being done. I understand the difficulties mentioned by the Hon. Finance Minister but I would like to tell him that even though there are 231 Members, if their grievances and representations are classified and tabulated, there will not be many and that it will be possible to let them know, what is being done either through a circular letter or through the ‘*Madras Information*’. I feel that it is necessary that this should be done.

“ Next, I would like to speak about the way in which the Party in power is treating the Opposition. Considerable reference to it was made by the hon. Member Sri Swayamprakasam in his speech. The Hon. Finance Minister, when he introduced the Budget, gave a hint that the Assembly should not take much time to discuss the Budget, that they should pass it as quickly as possible because no policy issues are involved, that it was an interim Budget for a few months and that we would have an opportunity again in March to meet and speak about the regular Budget. The Hon. Finance Minister, however, forgets that the Assembly is meeting after full four months and that many things have happened in this State, about which hon. Members would like to speak. There are very many Members—you may call them back benchers or you may call them by whatever name you like but they are Members of the Assembly—who never had more than one or two chances at the most, of five or ten minutes each to speak since they have been returned to the Assembly. They ask the question : ‘Are we here in Madras on a vacation as guests of the Government or are we here to make representations about the grievances of our constituents?’ I am quite sure that extension of time of the Assembly will not mean very much. I am quite sure that the Hon. Ministers are not overbusy and that the Ministry is not a sweated profession. If a little more time is given, it would not matter very much. As we see, in the last Assembly, we had six days allotted for general discussion of the Budget. Now, after the formation of the Andhra State, that has been cut to three days, not quite proportionate but even less than proportionate. I see no reason, why this kind of thing should be done as far as the Opposition is concerned. I am afraid that the way in which the Party in power or the Government are treating the Opposition

19th December 1953] [Dr. K. B. Menon]

gives one the impression that the Congress Government feel that the Assembly is a necessary evil. The Congress Government are not kindly disposed towards the Opposition and I would, therefore, request them not to water down our Democracy.

" I have a good deal of criticism on this subject. Whenever important measures come up or implemented, the Assembly is bypassed. I do not know whether it is deliberate or accidental, but that is what has happened. When control on food-stuffs was lifted, the Assembly was not consulted. When changes in elementary education system were introduced, the Assembly was not consulted. When the Tanjore Pannaiyal Ordinance was issued, the Assembly was not consulted. Seven days ago, when an Ordinance in connection with debt repayment was issued, the Assembly was not consulted. In all these important measures, the Assembly has not been taken into confidence. I again ask the question : Is it deliberate or is it accidental? I cannot take it merely as accidental when the Assembly is neglected or is not allowed an opportunity to express its opinion. In the first place, belated criticisms on the part of the Assembly are, often-times, not constructive and in the second place, Hon. Ministers are not very open-minded to receive those belated criticisms. That is exactly what is happening.

" With regard to the new educational policy, the Assembly is not at the back of it. Hon. Members are not at the back of it. The people are not at the back of it. Yet the Hon. Chief Minister is determined to impose his educational policy on the people. I do not say that he is not convinced about it but I do believe that part of the reason is one of prestige. It was brought in the Assembly and the Assembly has passed a resolution on it. All these things have happened but the Congress Government would do what they want to do. I feel that in doing all these things the Congress Government are going the wrong way. The first and primary duty of a Government or any party in power is to train the Opposition to take up the Government as and when the necessity arises. But, the policy which the Congress Government is pursuing is to keep the Opposition at arm's length. They will never give information to the Opposition. They will never take the Opposition into confidence nor will they do anything in consultation with the Opposition. When things are carried on in this manner, how is it possible for us in the Opposition to know what is going on in the administration?

3-50
p.m.

" Sir, in this connection, I would like to invite the attention of the Hon. the Chief Minister and the rest of the Ministers to the criticism of the Auditor-General when he visited the South a year and a half ago. He made the criticism that the expenditure incurred both by the Union Government as well as by the State Governments were all either wrong or against elementary democratic canons. He quoted the example of Great Britain and said that in Great Britain whenever the State incurred any expenditure,

[Dr. K. B. Menon] [19th December 1953]

the Opposition was taken into confidence. Here, we are merely an Assembly to pass Budgets and when once the Budget is passed and the allotments are voted, we do not know what happens and how the moneys are spent by the party in power. There is, of course, a Public Accounts Committee and to its credit it must be said that it meets once in its lifetime. How then in the world could the Opposition guide the Government or offer constructive criticism when the Government treat the Opposition in this way? It is not a sneaky feeling that I have but I have the conviction that the Government are not co-operating with the Opposition and that they have even a contempt for the Opposition. On the other hand, the Opposition also view the Government with serious suspicion. This is the position of our Assembly to-day. I hope the Hon. the Chief Minister and the rest of the Ministers will give due consideration to the Opposition, take them into their confidence and see that they get better co-operation from them.

“ Now, coming to the Budget, even the time for discussion has been cut short, and I have not very much to say about it. After all, the Finance Minister himself does not claim any brilliance or excellence for it. It is only a make-shift Budget. There are two points which I wish to mention about it, namely, that there is no new taxation and the Budget is not a deficit one. On this score I am not going to throw any bouquets at the Finance Minister. It is only a Budget for six months and we have to see what the settled policy of the Congress Government is only in the next Budget. Therefore, I do not wish to say anything more on the Budget.

“ Of course, we will be getting opportunities to discuss specific subjects as and when Demands are being moved but there are a few general problems which I would like to discuss now. Unemployment is one of the problems that is generally facing the country. It was a colossal confession that was made by the Hon. Minister for Industries when in answer to a question he said that the Government of Madras had no solution for the unemployment problem. From their achievements we knew that the Government of Madras had no solution for the unemployment problem and now we know it also from a definite statement on the part of Minister for Industries. Unemployment is one of the pressing problems of the present day and, if we fail to solve this problem, I think that many of the things which we consider good in our country and our culture will be destroyed. Unemployment in a backward country like India is very different from the technological unemployment that one sees in highly industrialised countries like Great Britain or the United States. Unemployment in our country is a thing of slow growth and the main causes of it are to be sought in the mal-adjustments of our social institutions like education, our land tenure system, our methods of agriculture and our backward state of industrialisation. Middle-class unemployment, I believe, is largely due to the defects in the educational system and unless it is corrected, it is difficult to solve this problem. Mass unemployment among the peasants is certainly largely due to the defective land tenure system

19th December 1953] [Dr. K. B. Menon]

and also to our defective methods of production. These have to be corrected over a period of time and, if nothing is attempted in this direction, we shall again be in difficulties.

“ Sir, I feel that the Employment Exchanges that are maintained by the Government are ostentatious, ornamental institutions which serve no purpose. Employment Exchanges are good in a country where there is scarcity of labour. But, in a country like India where there is a surplus supply of labour, employers are not likely to seek the help of these Exchanges when they can pick and choose for themselves. They are therefore only a waste and are not likely to be of any use. Other ways and means must therefore be found in order to solve the unemployment problem. I believe that our problem of unemployment is very different from the problem facing highly industrialised countries.

“ Many opinions have been expressed here on the floor of this Assembly on the problem of food and I see much optimism on the part of the Government. This optimism, I believe, is based more upon the kindness of Nature than upon their own strength. I hope that Nature will not betray us next year and that we will have a better crop and better luck.

“ Sir, there was a statement made here about the failure of the Grow More Food Campaign and I endorse it completely. I feel that much of the money that has been spent in the name of the Grow More Food Campaign has been wasted. May I invite your attention, Sir, to a suggestion made by me on the floor of this Assembly when the question of the Wells Scheme came up, namely, that there should be an enquiry by the Government and a report should be made to the Members of this House. After seven or eight months, I received a letter from the Minister in charge that an enquiry was launched about this Scheme but that it was given up because the expenses incurred in connexion with it were not commensurate with the results. The sentence ‘ the results are not commensurate with the expenditure ’ is a very familiar bureaucratic way of putting it. I wonder whether the enquiry was given up because of the expenditure or because of the inconvenient information or data that were collected in the course of the enquiry. I would still like to tell the Government that if they would only conduct sample enquiries, they could do so in my own constituency, they would see that the money has been wasted and in many cases there is not even a site for the well for which money has been paid. I shall avail myself of other opportunities to say what I wish to say on the other items in the Budget. Thank you, Sir.”

SRI A. RATNAM :—“ கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, 6 மாதத் 4 p.m. திற்கு ஒரு தடவை அஸெம்பிளி கூடுவதாக இருக்கிறது. வரவு செலவுத் திட்டத்தின்மீது வோட்டு அளிப்பதற்காகவும், அங்கத்தினர்கள் கைதூக்குவதற்காகவும் கவர்ன்மெண்டிலிருந்து சம்பளம் வாங்குவதாக இருக்கிறதே யொழிய உண்மையாக மக்களுக்கு உள்ள குறைகளை அடிக்கடி சர்க்காருக்கு எடுத்துச் சொல்லக்கூடிய நிலைமையில் சட்டசபை கூடுவதில்லை. மக்களுடைய வரிப்பணத்தை அங்கத்தினர்கள் சம்பளமாக வாங்கிக்கொண்டு இருப்பதாக இருக்கிறதேயொழிய, அவர்களுக்கான நன்மைகளைச் செய்வதற்கும்,

[Sri A. Ratnam] [19th December 1953]

அவர்களுடைய குறைகளை எடுத்துச்சொல்லுவதற்கும் அடிக்கடி சட்டசபை கூடுவதில்லை. ஆகவே, 6 மாத காலத்திற்கு இப்பொழுது கூடியிருக்கிறோம்.

“இந்த 6 மாத காலங்களில் நாட்டில் நடக்கிற அக்கிரமம், கொலை, கொள்ளை இன்னும் எத்தனையோ மோசமான காரியங்கள் நடந்துகொண்டிருக்கின்றன. இவைகளையெல்லாம் சரிவர பராமரிக்க அரசாங்கம் முன்வரவில்லை.

“நேற்று கேள்வி நேரத்தின்போது, ‘அக்கிரகார வாசிகளுக்கும், ஹரிஜனங்களுக்கும், ஜாதி இந்துக்களுக்கும் தனித்தனியே சடுகாடுகள் இருக்கின்றனவா?’ என்று ஒருகேள்வி நான் கேட்டதற்கு, ‘என்னிடத்தில் அதிகார பூர்வமான விவரம் கிடையாது; அதிகாரிகளிடமிருந்து பதில் கிடைக்கவில்லை’ என்று கனம் மந்திரி அவர்கள் சொன்னார்கள். ஆனால், இது எல்லோருக்கும் தெரிந்த விஷயம். இந்த ராஜ்யத்திலே ஹரிஜனங்களை, அக்கிரகார வாசிகளுக்கென்று ஒதுக்கப்பட்டிருக்கும் சடுகாட்டிலே புதைக்க முடியாது. அவர்கள் தாழ்த்தப்பட்டவர்களுடைய சடுகாட்டுக்கு வரமாட்டார்கள். இந்த மாதிரி அவலநிலை இருக்கின்ற இந்த நேரத்திலே அமைச்சர் அவர்கள் இம்மாதிரி பதில் சொல்லுகிறார்கள். இம்மாதிரி மக்களைப்பாதிக்கும்படியான பிரச்சனைப்பற்றி அவ்வப்போது சர்க்காருக்கு எடுத்துச் சொல்வதற்கு அடிக்கடி சட்டசபை கூடவேண்டும். இல்லையேல் ராஜ்யத்தில் என்ன நடக்கிறதென்பதை அங்கத்தினர்கள் எடுத்துச் சொல்லமுடியாத நிலை இருந்துகொண்டிருக்கும். அப்படி இல்லாத ஒரு காரணத்தினால் இன்று நாடு காடாக இருக்கிறது.

“நாட்டிலே மக்கள் வேலையற்று, உணவு அற்று, உடை அற்று பஞ்சத்தால் பீடிக்கப்பட்டு வருகிறார்கள். அவர்களுடைய நிலைமையை சீர்திருத்தினால் தான் நாடு சுபீட்சமடையும். மக்களிடத்தில் வரிப்பணத்தை வாங்கி இந்த ராஜ்ய நிர்வாகத்தை நடத்துகிறோம். அதன் காரணமாகத் தான் இப்பொழுது நாம் இங்கே பேசுகிறோம். அதை நாம் சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும்.

“கனம் நிதி அமைச்சர் அவர்களுடைய பட்ஜெட் பிரசங்கத்தில் கணக்குப் பட்டியலை அளித்திருக்கிறார். அழகான வார்த்தைகளில் பேசியிருக்கிறார். ஆனால், ஹரிஜனங்களைப்பற்றி ஒரு வார்த்தை கூட குறிப்பிடாததுபற்றி தாழ்த்தப்பட்டவர்களுடைய சார்பிலே நான் வருத்தத்தையும் கண்டனத்தையும் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். இது புது முறையல்ல. முதல் மந்திரி அவர்களுக்கு நாங்கள் பல தடவை சொல்லியும், புறக்கணிக்கிறார்கள். இதைவிட அக்கிரமமும், அநீதியும் வேறென்றும் இருக்கமுடியாது.

“தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கு தனிச் சலுகை 10 ஆண்டுகளுக்கு கொடுக்க வேண்டுமென்று இந்திய அரசியல் சட்டம் கூறுகிறது. அரசியல் சட்டம் விதி விதித்திருக்கிறது. ராஜ்ய சர்க்கார் கோடிக்கணக்கான பணத்தை தாழ்த்தப்பட்ட சமூக மக்களுக்கு ஜனத்தொகை விகிதாசாரப்படி அவர்களுக்கு அளிக்கவேண்டும். பல துறைகளிலும் அவர்களுக்கு சலுகை அளிக்கவேண்டுமென்று சொல்லுகிறது. ஆனால், இன்றைய ராஜ்ய கணக்குப்படி தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் முன்னேற்றத்திற்கும் ஹரிஜன முன்னேற்றத்திற்கும் சேர்ந்து ஜனத்தொகை விகிதாசாரப்படி ஒதுக்கப்பட்ட தொகை 10 கோடி ரூபாய். ஆனால், ஹரிஜனங்களுக்கு இந்த பட்ஜெட்டிலே ஒதுக்கப்பட்ட தொகை ரூ. 39,89,200. அதிலே நேரடியாக தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கு எவ்வளவு செலவழிக்கிறார்களென்றால், பாசாலை உதவிச் சம்பளத்திற்கு ஒதுக்கப்பட்ட தொகை ரூ. 2,66,900, நில மான்யம் வழங்குவதற்காக ரூ. 1,17,200, சடுகாடு, கிணறு, நடைபாதை போடுவதற்கு ரூ. 1,31,500. ஆனால், கல்விக்காக ஒதுக்கப்பட்ட மொத்த பணம் 5 கோடி ரூபாய். அதே நேரத்திலே ஹரிஜனங்களுக்காக கொடுக்கப்பட்டிருக்கிற ரூ. 39,89,200-லிருந்து ஏறக்குறைய 10 லக்ஷ ரூபாயை அதற்குக்கொடுத்து விடுகிறார்கள். கள்ளர் குறவர் ரிசன்மேஷன் திட்டங்களுக்காக ரூ. 3,13,600 ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. பிற்பட்ட வகுப்பாரின் சலுகைக்காக

19th December 1953] [Sri A. Ratnam]

4 லக்ஷ ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால், மற்ற பணமெல்லாம் ஹரிஜன் வெல்பேர் ஆபீஸ், சிப்பந்திகளின் சம்பளங்களுக்கும் செலவழிக்கப்படுகிறது. ஆகவே, 10 கோடி ரூபாய் செலவழிக்கவேண்டிய இந்த ராஜ்யத்தில் மக்களுக்கு 6 லக்ஷம் தான் நேரடியாக போய்ச்சேருகிறது.

“அதிகமான ஹரிஜன் வெல்பேர் ஆபீஸ்கள் இருக்கிறார்கள் என்று அன்றைக்கு கனம் அமைச்சர் அவர்கள் கூறினார். ஆனால், ஹரிஜன வம்சத்தை சேர்ந்தவர் அதில் யாராவது இருக்கிறார்களா என்றால் ஒரு நபரைத் தவிர வேறு யாரும் காணோம். அந்தப் பணம் நேரிடையாக ஹரிஜன வகுப்பைச் சேர்ந்த ஒரு மகனுக்காவது போகிறது என்றால் அதிலாவது ஒருவாறு சந்தோஷப்படமுடியும்.

“தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கு நிலமானியம் கொடுக்கப்படவில்லை. அன்னிய அரசாங்கம் இருந்தபோதுகூட தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கு நிலம் அளிக்கவேண்டுமென்று விதி இருந்தது. இப்பொழுது தியாகிகளுக்கு 5 ஏக்கர், 10 ஏக்கர், 100, 200 ஏக்கர்கள் என்று பங்கு போட்டு எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்களேயொழிய, 25 ஆண்டுகளாக எங்களுக்கு சட்டபூர்வமான சலுகை இருந்தும், நிலம் கொடுக்கப்படவில்லை.

“மலபார் ஜில்லாவிலே ஒரு அங்குல நிலம்கூட தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கு அளிக்கப்படவில்லை. இந்த நிலைமையிலே அரசாங்கம் போய்க்கொண்டிருக்கிறது. தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கு எந்தெந்த விதத்திலெல்லாம் சலுகை காட்டவேண்டுமென்று விதி இருக்கிறது. உத்தியோக விஷயத்தில் 15% ஹரிஜனங்களுக்கு அளிக்கவேண்டுமென்று விதி இருந்தும், 2% கூட அவர்களுக்கு உத்தியோகம் இந்த ராஜ்ய சர்க்கார் அனுமதிக்கவில்லை. கல்விச் சாலைகளிலும் அனுமதிப்பதில்லை, அரசாங்கம் நடத்தும் கல்விச்சாலைகள் தவிர ராஜ்ய சர்க்காரால் மான்யம் வழங்கப்படும் மற்றொரு கல்லூரிகளிலும், பாடசாலைகளிலும், வைத்தியசாலைகளிலும், கலாசார ஸ்தாபனங்களிலும், இவர்களுக்குச் சலுகை கிடையாது. பொது வைத்திய சாலைகளில் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களை அனுமதிப்பதே இல்லை. ஆனால், எலும்பும் தோலுமாக, உண்பதற்கு உணவற்று இருந்தாலும்கூட, அவன் உழைத்து உழைத்து உருக்குலைந்து ஒட்டாண்டியாக போய்க்கொண்டிருக்கிறான். இந்த ராஜ்ய சர்க்கார் இவைகளையெல்லாம் கவனித்திருக்கிறதா என்றால் அதுதான் கிடையாது.

“இந்த சட்டசபையை எடுத்துக்கொண்டால், ஆறில் ஒரு பங்கு இருக்கிற எங்களுக்கு பேசும் உரிமைகூட இந்தச் சபையில் மறுக்கப்படுகிறது. அந்த அளவுக்கு நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதனை எதிர்த்துதான் நாங்கள் போராடவேண்டிய நிலையில் இருக்கிறோம்.

“ஜனத்தொகை விகிதாசாரப்படி எங்களுக்கு உரிமைகள் கொடுங்கள் என்று நாங்கள் சொல்லவில்லை. சட்டத்தின் பிரகாரம், விதிகளின் பிரகாரம், இந்திய அரசியல் சட்டத்தில் அளிக்கப்பட்டிருக்கிற சலுகையின் பிரகாரம், எங்களுக்கு நீங்கள் நியாயமாக கொடுக்கவேண்டியதைச் சரியானமுறையில் செய்தால் போதும் என்று தான் நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“ஹரிஜன முன்னேற்றம் சம்பந்தமாக மான்யம் கோரும் சமயத்தில் இந்தச் சபையில் விரிவாகப்பேசலாமென்று இருக்கிறேன்.

“மதுவிலக்கு விஷயமாக ஒன்று கூற விரும்புகிறேன். அரசாங்கத்தின் சார்பிலே ஒரு காங்கிரஸ் அங்கத்தினர் பேசும்போது, ‘எதிர்க்கட்சியில் இருக்கும் தோழர்கள் மதுவிலக்கு வேண்டாமென்று சொல்லுகிறார்கள்; நாங்கள் வேண்டுமென்று சொல்லுகிறோம்’ என்று சொன்னார்கள். ஜனங்களுடைய சுபிட்சத்திற்காக மதுவிலக்கு இருக்கவேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்கள். ஆனால் நாட்டில் மதுவிலக்குத் திட்டம் சரிவர நிறைவேற்றப்படவில்லை என்பதையும் காங்கிரஸ்காரர்கள் ஒப்புக்கொள்கிறார்கள். ஏன் எதிர்க்கட்சியில் இருப்பவர்கள் இந்தத் திட்டம் வேண்டாமென்று சொல்லுகிறார்கள் என்பதை அவர்கள் நினைத்துப்பார்த்திருந்தால் இப்படிச் சொல்ல மாட்டார்கள். மதுவிலக்குத் திட்டம் அமுலுக்கு வந்திருந்தம்கூட, நடை

[Sri A. Ratnam] [19th December 1953]

முறையில் அது சரியாக நிறைவேற்றப்படவில்லை என்பதை எல்லோரும் ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும். சோடிக்கணக்கான ரூபாய் கரியாக்கப் படுகிறதெயொழிய, அதனால் மக்களுக்கு ஒன்றும் நன்மை ஏற்படவில்லை. இந்தப் பணம் கரியாக்கப்படுவதற்குக் காரணம் அந்த மதுவிலக்கு இலாகாவே தான் காரணம். ஏழைகள் உண்பதற்கு உணவில்லாமல் வேலையற்றுத் திண்டாடிக்கொண்டிருக்கிற இந்த நேரத்தில் இந்தமாதிரி திட்டத்தினால் சர்க்காருக்கு இவ்வளவு நஷ்டம் ஏற்படுவதை எடுத்துக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

“பல விஷயங்களைப்பற்றி பேசவேண்டுமென்று எண்ணம் இருக்கிறது. ஆனால், நேரம் போதவில்லை.

“கவர்ன்மெண்டு ஸ்டான்லி ஆஸ்பத்திரியிலே 5-ந் தேதி ஒரு நபர் சேர்க்கப்பட்டார். அவர் ஒரு ஏழை. 5-ந் தேதி சேர்க்கப்பட்டு 12-ந் தேதி இறந்துவிட்டார். ஆனால், இறந்துவிட்ட நபரின் பெண்சாதிக்கு நேற்றுதான் கடிதம் கிடைத்திருக்கிறது. 17-ந் தேதியன்று ‘அர்ஜண்ட்’ என்ற ஸ்டாம்பு போட்டு, ஸ்டான்லி ஆஸ்பத்திரியிலிருந்து இறந்தவரின் மனைவிக்குத் தகவல் அனுப்பப்பட்டிருக்கிறது. சென்னையிலிருந்து சுமார் 25 மைல் தூரத்தில் இருக்கும் ஒருவருக்கு இந்தத் தகவல் போய்ச் சேர இத்தனை நாள் சென்றிருக்கிறது. அந்த அம்மையார் கடிதம் கிடைத்ததும் ஆஸ்பத்திரியில் வந்து பார்த்தால் கணவனையும் காணோம்; அவனுடைய பிணத்தையும் காணோம். இந்த அவல நிலையில் இந்த அரசாங்கம் காரியங்களை நடத்திக் கொண்டு வருகிறது. இத்தனை பார்த்தக்கொண்டிருக்கமுடியாது. இதைப் போல பல உதாரணங்களைச் சொல்லமுடியும். ஆனால், பேசுவதற்கு நேரம் இல்லை. இத்தனை சம்பந்தப்பட்ட அமைச்சர் அவர்களுக்கு அனுப்புகிறேன். இவ்வில் தக்க நடவடிக்கை எடுத்து, இனிமேலாவது இந்தமாதிரி அக்கிரமங்கள் நடக்கக்கூடாதென்று நான் கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன்.

“ஸ்டான்லி ஆஸ்பத்திரியிலும், ஜெனரல் ஆஸ்பத்திரியிலும் நடக்கும் படியான அக்கிரமங்களைச் சொல்லமுடியாது. அவைகள் மிக மோசமாக இருக்கின்றன. தெருவில் படுத்துக்கொள்ளக்கூட நோயாளிகளுக்கு இடம் இருக்கிறது; ஆனால், ஆஸ்பத்திரிகளில் நோயாளிகளுக்கு ஒரு பாயாவது, ஒரு கட்டிலாவது கொடுக்கப்படாமலிருக்கிறதென்றால், அதைப்பற்றி என்ன சொல்வது? அதைப்பற்றியும் ரிபோர்ட் செய்திருக்கிறேன். சிறைச்சாலைகளை விட இந்த ஆஸ்பத்திரிகள் மிக மோசமான நிலையில் இருக்கின்றன.

“ஹரிஜனங்களுக்குச் சலுகை அளிக்கிறோம் என்று ஒரு புறம் சொல்லிக் கொண்டும், அதே சமயத்தில் அவர்களுக்கு சரியான முறையில் நன்மை கிடைக்காமல் இருக்கிறது. ஆகவே இந்த வரவு செலவுத் திட்டம் வெறும் காகிதக் கப்பலைப்போல இருக்கிறது என்பதை அரசாங்கத்திற்குத் தெரிவித்துக்கொண்டு, என்னுடைய வார்த்தைகளை இத்துடன் முடித்துக் கொள்ளுகின்றேன்.”

4-12
p.m.

* SRI V. K. KANNAN :—“கனம் உதவி சபா நாயகர் அவர்களே, கனம் நிதி மந்திரி அவர்கள் கொண்டு வந்த இந்த ஆறுமாத பட்ஜெட் மீது அநேகம் மெம்பர்கள் விரிவாகப் பேசிவிட்டார்கள் என்று நான் நினைக்கிறேன். இருந்தாலும்கூட விவசாயிகளுடைய குறைகளைப் பற்றி அநேக அங்கத்தினர்கள் பேசிவிட்டார்கள். விவசாயிகள் கொடுக்கவேண்டிய கடனை ஒரு வருஷத்திற்குக் கொடுக்க வேண்டாம் என்று ஒத்திவைத்து விட்டோம், அதனால் பெரிய செளகரியம் செய்து விட்டோம் என்று சொன்னார்கள். அது ஒரு பெரிய காரியம் இல்லை என்று நான் நினைக்கிறேன். இந்த ஒருவருஷத்திற்கு அவர்களுக்குச் செய்திருக்கும் படியான காரியம் பிரமாதம் இல்லை. நமது சென்னை ராஜ்யத்தில் முக்கியமான பண்டுகை தை மாதத்தில் கொண்டாடுகிறார்கள். அதையும் தமிழ் நாட்டு மக்கள் முக்கியமாகக் கொண்டாடுகிறார்கள். இந்தக் கடன் மசோதா வந்ததைப் பார்த்து அநேகம் விவசாயிகள் அதிகமாகக் சஷ்டப்படுகிறார்கள். ஏனென்றால் அடுத்து வரப்போகும் சில காரியங்களுக்கும் அதிகமாக நிலம் வைத்துக்கொண்டிருக்கும் நிலச்சுவாந்தார்கள் 10, 20, 30 ரூபாய் என்று கடன் கொடுப்ப

19th December 1953] [Sri V. K. Kannan]

வர்கள் இனிமேல் கடன் கொடுக்க மாட்டார்கள். இனிமேல் கடன் வாங்க முடியாதே என்ற கவலையாக இருக்கிறார்கள் விவசாயிகள். இவ்விதம் நடக்கும் என்று எனக்கு நிச்சயமாகத் தெரியும். அதற்கு நமது அரசாங்கம் உடனடியாக விவசாயிகளுக்குச் செய்த சட்டத்தைப் போல் ஒவ்வொரு கிராமங்களிலும் ஒவ்வொரு தாலுகாவிலும் நில அடமான பாங்கு ஏற்படுத்தி அவர்களுக்கு வேண்டிய பல உதவி செய்தால் தான் அவர்கள் முன்னேற முடியும். விவசாயிகளுடைய நன்மை தான் நாட்டின் நன்மை. உடனடியாக விவசாயிகளுக்குச் செய்யாமல் போனால் விவசாயிகள் பெரிய துன்பத்திற்குள்ளாவார்கள். நிலம் வைத்துக்கொண்டிருக்கும் பெரிய நிலச் சவாந்தார்கள் இனிமேல் அவர்களுக்கு காலணை, ஓரணை கூட கடன் கொடுக்கமாட்டார்கள். இது உண்மை என்று நான் சொல்லவேண்டிய தில்லை. இங்கு இருக்கும்படியான அநேகம் நிலச்சவாந்தார்களுக்கும் இது தெரிந்திருக்கும் என்றே நினைக்கிறேன்.

“அதுவும் தவிர அநேகம் ஊர்களில் நிலச் சவாந்தார்களுக்கும் விவசாயிகளுக்கும் அநேக விதமான சண்டை சச்சரவுகள் இருந்துகொண்டு வருகின்றன. வட ஆற்காடு ஜில்லா காவேரிப்பாக்கம், ஆரணி முதலிய இடங்களில் சச்சரவுகள் இருந்து வருகின்றன. இவைகளை பல அங்கத்தினர்கள் பத்திரிகைகளில் பார்த்திருக்கலாம். அதற்காகவும் ஒரு விதமான சட்டம் ஏற்படுத்தலாம், அவர்களுக்கு ஒரு விதமான தொந்திரவுகளும் இல்லாமல் விவசாயம் செய்து நாட்டின் உணவுப் பெருக்கை நல்ல முறையில் நடைபெற ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். அப்பொழுதுதான் விவசாயம் நல்ல முறையில் நடைபெறும் என்பதற்காகத்தான் நான் இதை எடுத்துச் சொல்லுகிறேன்.

‘அடுத்தபடியாக, கனம் நிதி மந்திரி அவர்களும் இதற்கு முன்னால் இங்கு அங்கத்தினராக வந்த பிறகு தான் மந்திரியாக வந்தார் என்பது எல்லோருக்கும் தெரியும். அவர் எலெக்ஷன் காலத்தில் என்ன சொல்லி இருக்கிறார்கள்? அந்நிய ஆட்சி நடக்கிறது, வெள்ளைக்காரனை நீங்கள் பார்க்க முடியாது, பேச முடியாது என்றெல்லாம் சொன்னார்கள். இப்பொழுது நம் முடைய சுயராஜ்யம் அரசாங்கம் நடக்கிறது. சுயராஜ்யம் பெற்று விட்டோம். மக்களுடைய ஆட்சி நடக்கிறது. மந்திரிகள் எங்கு வந்தாலும் பார்க்கலாம், குறைகளைச் சொல்லலாம், என்ன வேண்டுமானாலும் பேசலாம். அதை உடனடியாகக் கவனிப்பார்கள் என்றெல்லாம் சொன்னார்கள். இப்பொழுது என்ன நடக்கிறது. எனக்கு முன்னால் பேசிய காங்கிரஸ் அங்கத்தினர் கூட இதைப்பற்றி சொல்லி இருக்கிறார். நாம் ஏதாவது குறைகளைச் சொல்லிக்கொள்ள வேண்டும் என்றால் மந்திரிகளைப் பார்க்க முடியவில்லை என்று சொல்லுகிறார். இது உண்மைதான் என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. நாம் ஏதாவது கடிதம் மூலம் எழுதினாலும்கூட அதற்கு பதில் கிடையாது. நான் சொல்வது சரியா, தப்பா என்று கேட்காமல் இருப்பதோடு அதற்கு பதில் கூட கிடையாது. கனம் முதல் மந்திரி என்ன சொல்லுகிறார், தன்னுடைய சகாக்கள் சொல்லும் வார்த்தைகளைத்தான் நம்ப முடியும் என்று சொல்லுகிறார். எதிரிகள் என்ன சொல்லுகிறார்கள் என்று கூட கேட்பதில்லை. அவர்களுடைய சகாக்களைக் கேட்டு சரியா நியாயமா என்று தான் நான் கேட்கிறேன். உதாரணமாக வட ஆற்காடு எம்னாய்மென்ட் எக்ஸ்சேஞ்சு ஆபீசர் செய்யும் அக்கிரமம் எவ்வளவு என்று கூறமுடியாது. அங்கே ஒரு ஆதி திராவிட பெண்ணின் புருஷன் மிலிபெரியில் சேர்ந்து இறந்துவிட்டான். அவளுடைய மூன்று குழந்தைகளை எடுத்துக்கொண்டு வந்து வேலைவேண்டும் என்று கேட்டதற்கு, குழந்தைகளை ஏன் பெற்றுப் என்று அவர் சொல்லுகிறார். மற்றும் அடித்து வெளியில் தள்ளி இருக்கிறார்கள். மந்திரியினிடம் ரிப்போர்ட் கொடுத்ததற்கு சாட்சி இருக்கிறதா என்று கேட்கிறார். சாதாரணமாக அங்கத்தினர்களுக்குத் தெரியும் சாதாரணமாக ஒரு அதிகாரியிடத்திலோ அல்லது மந்திரியிடத்திலோ போய் இண்டர்வியூ கேட்டால் அவர்களைப் பார்க்குமென் சீட்டு அனுப்பு கிறோம். ஒருவரை மட்டும் உள்ளேவிடுகிறார்கள். மந்திரிகள் என்ன சொல்லுகிறார்கள், என்ன செய்கிறார்கள் என்று பக்கத்தில் இருந்துகொண்டு பார்க்க முடியாது. முடியுமா என்று கேட்கிறேன். அப்படி இருக்கும்

[Sri V. K. Kannan] [19th December 1953]

போது சாட்சி வேண்டும் என்று சொன்னால் எப்படிக்க முடியும் ? உள்ளேபோய் என்ன சொன்னார்கள் என்று பார்க்க முடியுமா என்பதை ஆலோசனை செய்யவேண்டும். இந்த நிலையில் எங்களுடைய வார்த்தைகளைக் கேட்டுக்கொண்டு நடக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“ எங்கள் ஜில்லாவிலுள்ள நிலச்சுவாந்தார்களுக்கு எலெக்ட்ரிசிட்டி அதிகம் தேவை. வட ஆர்க்காடு ஜில்லாவிற்கு பம்பு செட்டுகள் கொடுப்பது கிடையாது. 150 கிராமங்கள் இருக்கக்கூடிய இடத்தில் 25 பம்பு செட்டுகள்தான் மின்சாரத்தினால் ஓடுகிறது. சுமார் இரண்டு மூன்று வருஷங்களாக அப்ளி கேஷன் போட்டும்சூட அதை கவனிப்பது கிடையாது. ஆஸ்பத்திரிகள் அநேகம் வேண்டும். அங்குள்ள ஜில்லா போர்டு ஆஸ்பத்திரிகளை கவர்ன்மெண்ட் எடுத்துக்கொண்டு நடத்தவேண்டும் என்று கனம் சுகாதார மந்திரியினிடம் சொன்னேன். அதை அடுத்த 1954-55-ம் வருஷத்தில் கவர்ன்மெண்ட் ஆஸ்பத்திரியாக எடுத்துக்கொள்ளுகிறோம் என்று சொன்னார். அதைப்பற்றி ரொம்பவும் மகிழ்ச்சி அடைகிறேன். அவர் சொன்னதை மனதில் வைத்துக்கொண்டு வரும் எப்ரல் மாதத்திற்குள் ஆஸ்பத்திரியை கவர்ன்மெண்டில் சேர்த்துக்கொள்ளும்படியாகவும் கேட்டுக்கொள்கிறேன். அதனால் அநேகம் ஏழைகளுடைய குறைகளும் தீரும் என்று நினைக்கிறேன்.

“ அடுத்தபடியாக கல்வித் திட்டம். இப்பொழுது புதிதாகக் கொண்டுவரப் பட்டிருக்கும் கல்வித் திட்டம் ஏழை மக்களுக்கும் பிற்பட்ட இனத்தவர்களுக்கும் சரியான திட்டம் இல்லை என்று நினைக்கிறேன். இப்பொழுது பருளேகர் கமிட்டி சொல்லிவிட்டார்கள். பருளேகர் கமிட்டி கிராமப் பள்ளிக்கூடங்களைப் போய்ப் பார்க்கவில்லை அந்நிய நாட்டில் இருக்கும் விஷயங்களைப் பற்றிதான் சொல்லுகிறார்கள். அது இந்த நாட்டிற்கு முக்கியமானது அல்ல என்று நான் நினைக்கிறேன். அதன்படி நாட்டிற்குப் பணம் அதிகம் வேண்டும். நாட்டில் பணம் இல்லை. பணம் இல்லை என்பதற்காகத்தான் மந்திரி அவர்கள் இரண்டு ஷிப்ஸ் வைத்திருக்கிறார்கள். பணம் வேண்டும் என்றால் பணம் கிடையாது. அதற்கு மது விலக்குத் திட்டத்தை ரத்து செய்தால் நாட்டிற்கு எவ்வளவோ கோடி ரூபாய் வருமானம் வரும். அதை ரத்து செய்தால்தான் ஏழைப் பிள்ளைகளும் பிற்பட்ட இனத்தவர்களும் ஹரிஜனங்களும் ஆரம்பப் பள்ளிக்கூடங்களுக்குச் சென்று படிப்பார்கள். அவ்விதம் இரண்டு வேலைகள் இருந்தால் படிப்பார்களேயொழிய, மாலை ஒருதரம் மூன்று மணி நேரமும் காலையில் ஒரு தரம் மூன்று மணி நேரமும் என்று வைத்தால் அவர்கள் நன்றாகப் படிக்க முடியாது. இதைத்தான் நான் சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

“ அடுத்தபடியாக அடுத்தவரும் பட்ஜெட்டில் நமது கனம் நிதி மந்திரி அவர்கள் ஒன்று செய்யவேண்டும். போன் வருஷம் அவர் மோட்டார் சர்சார்ஜ் கொண்டுவந்தார். அதைக் கொண்டுவந்த பிறகு எந்த நிலைமையில் அது இருக்கிறது என்பது அவருக்கு நன்றாகத் தெரியும். அதனால் எவ்வளவு முதலாளிகள் போய்விட்டார்கள் என்பது அவருக்கு நன்றாகத் தெரியும். அதனால் தொழில் குறைந்து வருகிறது. டிரைவர்கள் கண்டக்டர்களிடையே வேலை இல்லாத திண்டாட்டம் அதிகரித்துக்கொண்டுவருகிறது. அதனால் பெரிய பெரிய நெருக்கடி ஏற்படும் என்று நான் நினைக்கிறேன். நமது நிதி மந்திரி அவர்கள் இதை நன்றாக யோசித்து சென்ற வருஷம் கொண்டுவந்த மோட்டார் சர்சார்ஜ் சட்டத்தை ரத்து செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு இத்துடன் என்னுடைய வார்த்தையை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.”

4-22
p.m.

*SBI K. MOOKKIAH THEVAR :—“ கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே ! இந்த கால் வருஷ பட்ஜெட்டில் வைகைதிட்டத்தை அரசாங்கம் கொண்டுவந்ததை வரவேற்று எனது சந்தோஷத்தையும், நன்றியையும் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். ஆனால் இத்திட்டம் மதிஸ்மேல் பூனைபோல் இருக்கிறது. இந்த வைகைதிட்டம் எந்த ஜில்லாவில் எந்த பகுதிகளுக்குப் பிரயோஜனப்படும் என்று சர்க்கார் திட்டவாத்தம் தெரிவிக்கவில்லை. அதனால் மதுரை ஜில்லா மக்களும் ராமநாதபுரம் ஜில்லா மக்களும்

19th December 1953] [Sri K. Mookiah Thevar]

பெரும் கலக்கமும், குழப்பமும் கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்தத் திட்டத்தை எதிர்த்து அங்கு அணைக்கட்ச்பாது என்றுகூட தீர்மானம் போட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆகையினால் உடனடியாக ஒரு முடிவுக்கு வரவேண்டும். இத்திட்டத்தைப்பற்றி விளக்கமாக, பிளானோடு, விரைவில் வெளியிட வேண்டுகிறேன். இத்திட்டம் சரித்திர பழமையானது. வைகைத்திட்டமென்றால் திருமங்கலம் தாலுகாவில் வாலாநதூர், உசிலம்பட்டி பிர்க்காக்களைத்தான் குறிக்கும். இந்த வைகைத்திட்டம் 500 ஆண்டு காலமாக பல அரசாங்கங்களின் கவனத்தில் இருந்து வந்திருக்கிறது. அதற்குச் சான்றாக பாண்டியன் காலத்தில் விக்ரமசிங்கபுரத்தில் கல்வெட்டுக்களில் இதைப் பற்றி இருக்கின்றன. அந்நாளிலிருந்தே இந்தத் திட்டம்வேண்டுமென்று வரையறைத்து இருக்கிறார்கள். அதற்கு பின்னால் நாயக்க மன்னர்களும் ஆவனசெய்து வந்து இருக்கிறார்கள். 1919-ம் ஆண்டில் யுத்தம் முடிந்ததும் கொடுத்த வாக்குறுதிப்படி நடக்க சர்க்கார் மறுத்ததால், மக்கள் கிளர்ச்சி செய்தார்கள். அதில் முகநியமர்க் வெள்ளையருடன் எதிர்த்துப் போராட்ச் சக்தி வாய்ந்த வீரம் பொருந்தியவர்கள் இந்த பிராந்திய மக்கள் என்பதை சர்க்கார் கண்டு, அதனால் அச்சுடன் 'கிரிமினல் டிஸ்பைர்' பட்டத்தைப் போட்டு அடக்கினார்கள், இதை எதிர்த்துத் தலைவர்களும் மக்களும் போராடினர். போரிட்ட 23 மக்களைச் சுட்டுக்கொன்றார்கள். அந்தக்காலத்தில் சுட்டு கொலை செய்யப்பட்ட மக்களுக்கு நஷ்ட ஈடு கொடுக்கிறோம் என்றும் இந்த வைகைத்திட்டத்தைக்கொண்டு வரப்போகிறோம் என்றும் சொல்லி இருக்கிறார்கள். இதற்காக நீண்டகாலம் சரித்திரம் செய்த தியாகம் இருக்கிறது. இதை ஆராய்ந்து சர்க்கார் முடிவு செய்யவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். இரண்டு ஜில்லாக்களின் அங்கத்தினர்களைக்கூட்டி ஒரு முடிவுக்கு வரவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இந்த அணைக்கடல் கட்டினால் 12 கிராமங்களைப் பாதிக்கிறது. அங்குள்ள கிராம மக்களும் எந்த விதமான ஒத்தாசையின்றியும், கட்டபொம்மு ஊமைதுரைகளைப்போல் யாருக்கும் வரிகொடாமல் பட்டா இல்லாமல் வாழ்ந்து வருகிறார்கள். இந்த 12 கிராம மக்களுக்குச் சர்க்கார் நஷ்ட ஈடு கொடுக்காமல்கூட வெளியேற்ற முடியும். இந்த மக்கள் இந்த திட்டத்தை எடுத்துக்கொள்ளும் போது அவர்களுக்கு அரசாங்கம் நலங்களை ஒதுக்கவேண்டும். இந்தத் திட்டம் வரப்போகிறதென்று தெரிந்த அங்குள்ள பணக்காரர்கள் சுற்று வட்டாரப் பகுதியைப் பல வருஷங்களுக்கு முன்னால் வாங்கி வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அந்த நிலங்களை சர்க்கார் திரும்பவும் வாங்கித் தருமாறு செய்யவேண்டும். அந்தப் பிராந்திய மக்கள் வேலை யில்லாது தவித்துக்கொண்டிருப்பதால் அவர்களை அணைக்கட்டுவேலைகளில் அமர்த்திக்கொண்டு உதவுமாறு கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“அடுத்தபடியாக ஒரு விஷயத்தை வருத்தத்தடனுமீ மிகவும் வெட்கத்துடனும், வேதனையுடனும் உங்கள் முன்சொல்ல விரும்புகிறேன். சட்ட சபையிலுள்ள எதிர்க்கட்சியினர்களுக்கு சமீபத்திலுள்ள கட்டடத்தில் அறைகள் ஒதுக்கப்பட்டு இருந்தன. அந்த அறைகளை இன்று போய்பார்க்கும் காலத்தில் வழியில் யாரோவந்து உட்கார்ந்துகொண்டு, ஒரு பியூன் உட்கார்ந்துகொண்டு எங்களை உள்ளே விடாமல் வெளியே பிடித்துத் தள்ளுகிறது. அங்கத்தினர்களுக்கு மிகவும் சௌகர்யமாயிருந்த, அதாவது ஹாஸ்டலுக்கும் சட்டசபைக்கும் இடையே ஒரு குறுக்குப் பாதையை அடைத்து விட்டார்கள்; இதனால் அங்கத்தினர்கள் சுற்றிவளைத்துக்கொண்டு போக வேண்டியதாயிருக்கிறது. யாரைக்கேட்டு இவ்விதம் செய்தார்கள்? நோட்டீஸ் கொடுத்தார்களா? சட்டசபை அங்கத்தினர்களின் உரிமைப் பாதகாப் பாளர் அலுவலகத்தில் இதைப்பற்றி விசாரித்ததில் அவர்களுக்கு ஒன்றும் தெரியாது என்று சொல்லுகிறார்கள். புகார்செய்தேன்; பதில் இதுவரை காணோம். இதற்காக என்ன நடவடிக்கை எடுத்துக்கொண்டு இருக்கிறார்கள்; நாங்கள் வைத்திருந்த புல்ககங்களும், ரிக்கார்டுகள், கணக்கு, சீப்பு மற்றவைகளும் என்ன ஆயிற்று என்றுகூட தெரியவில்லை. இந்த அரசாங்கம் ஜனங்களைத்தான் மதிக்கவில்லை என்றால் எதிரே அமர்ந்துள்ள ஜனநாயக அங்கத்தினர்களைக்கூடவா மதிக்கவில்லை? இது சர்வாதிகார ஆட்சி என்று சொன்னால் உங்களுக்கு பேச உரிமை இருக்கிறதே என்று சொல்லு

[Sri K. Mookkiah Thevar] [19th December 1953]

கிறார்கள். இது எப்படி இருக்கிறதென்றால், பசியால்வாரும் குழந்தைக்கும், தாய்அம் உரிமை கொடுப்பதுபோல் குழந்தை அழுது உள்ள சத்தும் போய் செத்துப்போக வேண்டியதுதான். நாங்கள் பேசிப்பேசி நாவரண்டு போகிறோமே தவிர வேண்டுன்னுமில்லை.

“அடுத்தபடியாக எங்கள் பெரியகுளம் தொகுதியைப்பற்றி ஒரு வார்த்தை. அது 120 மைல் நீளம் பாலைவனம் முதல் மலைப்பிரதேசம் வரை பல பகுதிகள் உண்டு. இந்தப் பிரதேசத்திற்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்படவில்லை. அதில் முக்கியமாக கொடைக்கானல் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்தப் பிரதேசத்திற்கு ஆயிரக்கணக்கான மக்களும் ஏன் மந்திரிகளும் கூட உல்லாசப் பிரயாணத்திற்கு உபயோகப்படுத்துகிறார்கள். இந்தப் பிராந்தியத்தில் ஒரு புது மாதிரியானகாய்ச்சல் சமீபத்தில் வந்து 4,050 பேர் இறந்துவிட்டார்கள். இந்தக் காய்ச்சலால் எவ்வளவுபேர் இறந்துவிட்டார்கள்? அவர்களுக்கு சர்க்கார் என்ன உதவிசெய்து இருக்கிறார்கள் என்று கேட்கிறேன்? என்ன காய்ச்சல் என்றாவது கண்டார்களா? வெள்ளையர்கள் இருந்த காலத்தில், ஒரு வெள்ளைக்காரன் 12 அல்லது 13 கூலி ஆட்களை அமர்த்திக்கொண்டிருப்பார். அவர்கள் போனபிறகு இங்கு பலர் வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தினால் மிகவும் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். இவர்களுக்கு ஏதாவது வேலைகள் கொடுத்து நிவாரணம் அளிக்குமாறு அரசாங்கத்தாரைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.”

SRI K. VINAYAKAM:—“Sir, on a point of information. Before the Hon. Minister in charge of Finance begins his reply, I wish to know from the Leader of the House how long the present session will last which he has promised to inform us to-day.”

4-30
p.m.

* THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM:—“Mr. Deputy Speaker, with regard to the programme of the House, it is proposed to adjourn the House on the 26th and it will meet again on the 4th January to transact the remaining business. I hope that will suit the convenience of hon. Members, and whoever wants to go home may go and return by the 4th.

“Sir, we have been discussing the Budget for the last three days. A complaint was made by Dr. K. B. Menon—I am glad he is here—that sufficient time has not been allotted for the discussion of the Budget. He referred to a remark made by me during my speech presenting the Budget ‘let us hurry through the discussion as soon as possible.’ Even though I made that remark, three days have been allotted for the general discussion and we have utilized the three full days and perhaps will be sitting for half an hour more also. As a matter of fact, when we discussed the full Budget in March of this year, we allotted only five days for general discussion and after the separation of the Andhra area when the strength of the Assembly is reduced we have allotted, even though this is a supplementary Budget, three days for general discussion. I do not think proportionately the number of days allotted is anything less.

“During this debate, the pattern of debate as far as language is concerned has considerably changed. We heard many speeches in Tamil and in Malayalam. Not that I do not welcome it, but I wish to point out to the Hon. the Leader of the Opposition and other Members that in spite of the separation of the Andhra area

19th December 1953] [Sri C. Subramaniam]

we are still multi-lingual and we have still got Members from Malabar and South Kanara districts and that we should not make them feel that they are strangers here. If we go on talking in Tamil, I am sure they will feel that they do not belong to this area. It is not good especially when they are in a minority. It did not matter much when the Andhras were here because the non-Tamilians were half the number. But with a reduced number, I think we should give them not only a feeling of security but also a feeling that they are not being treated as strangers here. That is why, in spite of the fact that we all wish to have Tamil as our official language we are answering in English questions put in Tamil. It is not because we do not know how to use the Tamil language but it is because we do not want to create that feeling our brothers who have come from Malabar and South Kanara districts. The only other alternative is to have simultaneous translation, the difficulty of which I had already explained before the House when we had a discussion regarding simultaneous translation. I would like to point out these difficulties to hon. Member Sri Jeevanandam, in using only Tamil language or only Malayalam language or only Kannada language. That is why in spite of our very much wishing to talk in Tamil, we are forced to use the English language. It should not, therefore, be made a point against us that the procedure we are adopting is very undemocratic because people outside are unable to follow the speeches.

" Now, I would like to deal with the various points made by the various hon. Members and I think I should give precedence to the speech made by the hon. the Leader of the Opposition. I wish to congratulate him on the very fluent way he used the Tamil language. He demonstrated to the Assembly that the business of the House can be transacted in the Tamil language as efficiently as we do when we use the English language. But I am sorry to say, I do not know whether it is because he used the Tamil language to which he is accustomed on public platforms, he crossed the realm of relevancy to a certain extent and indulged in speaking about the conditions prevailing in the world, so to say, and criticised the trend of prices going down in various parts of the world. He pointed out that our articles which are being exported are being sold at a lesser price in the international markets. I do agree that the prices of articles which we are exporting to other countries have fallen considerably. I am sure the hon. the Leader of the Opposition knows the reason for it. When there was a war scare there was pushing up of prices in respect of all essential articles and we were getting very good prices for these articles we were exporting. But fortunately, according to the Leader of the Opposition unfortunately, the war scare is not there and that is the reason why the prices are falling now in the international market and for that we need not regret. (Interruption from Sri P. Ramamurthi: 'If the prices of other commodities also fall I do not object.') That is a different thing. Even if the price for our articles goes down, we need not regret about it. Let us hope,

[Sri C. Subramaniam] [19th December 1953]

even though we may not be getting the price which we were getting in respect of these articles, let there be peace in the world.

“ The hon. the Leader of the Opposition was not only referring to the international situation and international prices but was also talking about matters pertaining to the Central Government. I wish he had gone to Parliament and I am sure he would have made a very good contribution there. It is really regrettable that he has chosen a wrong forum. (Interruption.) During the next general election, I am sure, he will make a proper choice.

“ One other feature I have been noticing whenever I heard or watched the Leader of the Opposition speak about Soviet Russia is that I am reminded of a devoted *Bhaktha* speaking about his favourite deity. He gets into raptures about it. He repeats on every possible occasion ‘ Soviet country in the best! Which country can equal it! The Soviet people are the best! Which people can equal them! The Soviet leaders are the best! Which leaders of any other country could equal them? The Soviet Constitution is the only Constitution we can think of! The Soviet Plan is the only plan we can think of and the Indian Plan is only a poor imitation of it! ’ Finally I am afraid he will end by saying that even in respect of traitors the Soviet traitors are the best and one cannot find their equals in any other part of the world. (Laughter.)

“ Sir, in this debate, one problem, which was effectively used for the purpose of criticising the Government is the unemployment problem. Formerly it was the food problem which was being used as a big stick to beat the Government with. Now that it has improved to a certain extent, they have found out another stick to beat the Government with and that is the unemployment problem. It is not as if the Government or the Congress Party is unaware of take credit that he has put forward an original proposition here. It is not as if the Government or the Congress Party is unaware of this problem. The All-India Congress Committee which met at Agra had already taken notice of it and had passed a resolution on this subject. It is not as if we want to shut our eyes to it. The All-India Congress Committee in their resolution have stated that the unemployment problem is becoming very acute and that we have got to tackle it to the best of our ability. The Congress, President Shri Jawaharlal Nehru also has spoken in the All-India Congress Committee session held recently that this is a problem which we have got to tackle immediately as otherwise it will become a serious one. Not only that; men belonging to Sri K. T. Raju's party in the House of the people and the Council of State have raised this issue for discussion on a non-official resolution and have discussed it threadbare. I may add that the discussion we have had now in this House follows the same pattern followed in the two Houses of Parliament in New Delhi. Therefore it is not as if anything new has been put forward before this House. I shall cite an example. Take for instance the problem of unemployment. It

19th December 1953] [Sri C. Subramaniam]

is admitted by all that there is widespread unemployment in the country. I had been closely following the speeches of hon. Members who spoke on the subject. I wish some sort of constructive suggestion to tackle the problem of unemployment had been made by any one hon. Member, which suggestion I would have noted down and pressed on the Central Government for its implementation, if we are unable to implement it ourselves. But I am sorry to say that the debate had taken a negative turn in that respect. Without going into the root cause of unemployment that is prevalent now, hon. Members had indulged in attacking this Government. I wish some concrete suggestion had been made in this House to solve this unemployment problem, the existence of which is admitted by one and all. I may add that as far as this Government are concerned, we have to consider this problem in two aspects, namely, (1) that which relates to the country as a whole and which is a national problem and (2) that which relates to the circumstances and conditions prevailing in our State. As far as the national problem is concerned it has been discussed threadbare in the parliament and even there it has been discussed in two aspects, i.e., unemployment amongst the educated classes and the general unemployment amongst the masses. So far as unemployment amongst the educated class is concerned, the leaders have gone into the matter and they are agreed that there should be a re-orientation of our system of education so much so the people who aspire for higher education should be able not merely to depend on Government jobs or jobs in commercial concerns but should be able to adapt themselves to other advocations in life and eke out their livelihood. But that is a different aspect and a smaller problem when compared to the unemployment prevalent amongst the large mass of people of our country. The approach of this Government with regard to the large-scale unemployment prevalent amongst the masses in our State is well-known.

“It is a recognized fact that we should increase production. For increasing production attempts are now being made for using machinery. But unfortunately when we utilise machinery for increasing production in fields where beforehand people were engaged in producing those goods by their manual labour, there comes large scale displacement of manual labour resulting in unemployment for them. A glaring, might I say ‘classical’ example in this respect is the handloom industry. Our handloom weavers have been producing cloth woven by their own hands. Under the plea of increasing production, under the plea of increasing efficiency, we have introduced the textile machinery for the production of cloth. What is the result? Lakhs and lakhs of handloom weavers do not find sufficient market for their goods due to competition from the mills. They are now unable to carry on their avocation which they have been carrying on for generations. So this Government have taken the view that in the field of production where already production is being carried on by manual labour, machinery should not be used because such usage of machinery results in large-scale displacement of persons hitherto

[Sri C. Subramaniam]

[19th December 1953]

engaged in that industry. That is the basic attitude which we have taken with reference to the handloom industry. That is why we have been pressing hard upon the Central Government that the handloom industry should be protected because it is not only production that is necessary but it is also necessary that we should give the necessary purchasing power to the people and that purchasing power can be given and nay increased only by providing employment to the people. More and more production without proper increase in the purchasing power of the people will result in a crisis and consequent glut in the market. That is why we have been pressing that the handloom industry should be protected and not allowed to be ruined. It is our firm conviction that no large scale industry should be allowed to develop and resulting in mass unemployment of those engaged in the corresponding cottage industry. That is why in the case of the handloom industry we have tried our level best to stop the large scale flow of mill-made goods from the North which has resulted in the displacement from their normal avocations of lakhs and lakhs of our handloom weavers. No doubt the textile industry should be allowed to flourish if it would not result in the displacement of lakhs and lakhs of our weavers or if alternative employment could have been found for them. But that could not be. Our handloom industry is an ancient industry. Several lakhs of people in our State are engaged in that industry. We cannot allow them to be ruined. That is why we have fought hard and pressed for the complete reservation for the handloom weavers in the matter of production of dhoties and sarees. I may inform the House that the Central Government as well as the Planning Commission have agreed with our view and that is why they have given at least some sort of protection to the handloom industry by reserving 40 per cent of the production of dhoties and sarees to them. In addition they have also levied an additional cess on production and sale of mill cloth and have created a handloom cess fund. Of course I am not fully satisfied with what they have done. I have stressed this only to show to the hon. Members of this House that we have not been idle and that our view with regard to the treatment of handloom weavers had been recognized both by the Central Government as well as by the Planning Commission."

SRI P. RAMAMURTHI :—"40 சத விகிதம் ஒதுக்கிய பிறகு, ஒதுக்கிய அளவுக்கு அதிகமாக மில்களில் துணி உற்பத்தி செய்தாலும், அதிகமாக உற்பத்தி செய்த துணிக்கு அதிகமான வரி கொடுத்தால் போதும் என்று மத்திய சர்க்கார் சமீபத்திலே அனுமதித்திருக்கிறது என்பதை கனம் மந்திரி அவர்களுடைய ஞாபகத்திற்குக் கொண்டுவருகின்றேன்."

* **THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM** :—"I was only explaining to the House how the Central Government and the Planning Commission have recognized the force of our argument. Of course all our suggestions might not have been accepted. There might be differences of opinion as to how best this problem could be tackled. But the fundamental problem has been accepted by the Central Government. That is my point of view. They have

19th December 1953] [Sri C. Subramaniam]

conceded that our handloom industry should not be allowed to be ruined and mills should not take its stead resulting in the total impoverishment of lakhs of our weavers. To some extent we have succeeded. The 40 per cent reservation has come into operation. The supply of mill cloth to our State has been reduced from 5,000 bales to 1,000 bales. That is to say only 20 per cent of mill cloth that was coming before is now being imported. We hope before long that the force of our argument would be completely accepted by the Centre. We hope that the committee that had been appointed to go into the question of handloom industry would submit its report and that they would urge complete reservation of the production of dhoties and sarees for the handloom industry. Let me inform the House that we would strain every nerve to protect our cottage industries. We will not allow other industries employing machinery to take the place of our cottage industries because as I had explained previously such a course would result in the impoverishment of thousands of workers engaged in those cottage industries. That is the main problem of unemployment and unless we tackle it from that point of view, we will be only increasing unemployment in the country. If we go on introducing machinery in every field for the sake of increasing production, I am sure, ere long we would be faced with a situation of not striking a balance between large-scale industries and cottage industries which would give as much employment as possible to the people in general.

4-50
p.m.

" In this connexion, reference was made to the Neiveli Project which is bound to give employment to a large number of people, to thousands of people. We are attaching very great importance to this project and hon. Members are aware that a Pilot Project has been started and it is being worked. It is hoped that within six months this Pilot Project would be completed and then we would be able to extract lignite from this project. Experts were advising us that the water problem there would be a very serious one. That is why this Pilot Project was started to study the water conditions existing in that area. Fortunately for us, the Pilot Project has shown that the problem is not so difficult as it was assumed to be in the beginning. It is not a very serious problem and it is hoped that we would be able to overcome that very easily, that we would be able to extract lignite very cheaply and that we would be able to utilize it for various purposes. We have sent the lignite samples to various Research Laboratories for the purpose of carrying on experiments on the utilization of lignite in the best manner possible and to the best advantage of the country in the various industries. We have received various reports, very encouraging reports, that this lignite can be used for very useful purposes.

" Reference was made to the beggar problem by an hon. Member who said that the Government had not tackled the problem at all. It is not as if we are unmindful of it. An hon. Member made a suggestion that the moneys of Devasthanams and the Matams should be made available for this purpose. We have

[Sri C. Subramaniam] [19th December 1953]

already put into operation that very suggestion and many of the religious institutions and temples are running orphanages and beggar homes now. And in the City we are contemplating to work out a scheme to tackle this problem and I am hoping that I will be able to give some details of it when we take up the Budget in March next.

“ Sir, references were made to the fall in prices. The hon. the Leader of the Opposition argued that if prices were going down like this the Central Minister for Commerce and Industries had already pointed out that there had been a fall of nearly 40 per cent in the prices of articles which were being exported, to that extent the income of the farmers would be affected and there is not likely to be any increase in the purchasing power. But that problem will have to be looked at with reference to the circumstances and conditions prevailing in our State. For the last five or six years famine conditions were prevailing in most parts of our State and during this period, there was hardly any production in the agricultural sector, especially on lands which depended solely on rainfall. But we are having and we did have, a good normal monsoon and therefore in the agricultural sector where for the last five or six years there was absolutely no production, we are having a normal and good produce now. Therefore, to that extent our farmers are being benefited and they are bound to be benefited. That is why I made that statement in my Budget speech that the purchasing power of the people is likely to go up. After all, 75 to 80 per cent of our people are engaged in agricultural industry and if that vital industry is affected, it is not confined to that industry alone; it affects other sectors also. That is why I say when there is a fall in their purchasing power, by large scale failure in the agricultural sector, 75 to 80 per cent of our population is affected and to that extent they are unable to make purchases of handloom cloth, or mill-made cloth or any other articles. It affects the handloom and various other industries, and thus it goes on in a vicious circle, so much so, if the vital agricultural industry is affected, it affects the entire economy of our State. But now when we have normal monsoon and normal production in the agricultural sector, the purchasing power of 75 to 80 per cent of the people dependent on agriculture will go up and that purchasing power percolates into various other sectors also. That is why I made that statement that, because of the normal monsoon and consequent normal production, the purchasing power of the people is likely to go up. I know that some people are unhappy that normal conditions are restored and that the abnormal conditions have ceased to exist. I cannot help them. We are happy that we have had normal monsoons and we are having normal produce in the agricultural sector and to that extent the people will be benefited and they will be happy. That is the only optimism I express. I am sorry that other people who do not want, this prosperity, who do not like this prosperity for their own ends, are not perhaps quite happily about it. I have absolutely no doubt that we have turned the corner as far as our State is concerned

19th December 1953] [Sri C. Subramaniam]

and our situation is likely to improve and is not likely to deteriorate, unless of course nature fails again. The hon. the Leader of the Opposition pointed out that we mainly depended upon nature and rainfall. Unfortunately, we have got to depend upon nature and good rainfall. If rainfall fails, naturally we are very much affected and I do not know when we would attain the state of affairs when though there is no rainfall the agricultural sector will not be affected.

“ Sir, I would refer to the food position in the country. Last year when we decontrolled food, we felt that people would be happier and nothing disastrous would happen. But our good Friends were predicting that lakhs of people were going to die for want of food which, unfortunately for them, did not happen. It was pointed out that prices were soaring high and poor people could not purchase their food requirements. Yes, prices were going up initially. Even then I pointed out that prices were going up because there was failure of monsoon and therefore they were bound to go up. In spite of all this, we were able to manage the situation and we have carried on well. This year, we had a normal monsoon and now the cry is ‘prices have gone down below the controlled prices, below the procurement prices’. I am really happy that the prices have come down so much and I wish they should come down a little further. (Interruption from some Malabar Members.) I am coming to Malabar and I have made a note of it. We have got accustomed to an artificially high price and whenever there is a decrease in that price we get alarmed. For example, take this pepper price; formerly, it was selling, I understand, at about Rs. 100 or so per ton; it went up to Rs. 4,000 at one time and again it came down to Rs. 2,000. Immediately every pepper garden owner began crying, ‘prices have gone down, prices have gone down.’ Having got accustomed to a 4,000 rupees price during a year, when it goes down to Rs. 2,000, which itself is 20 times the normal price, they cry out ‘prices have gone down; this is an exportable commodity; if prices fall down like this, how will we be able to manage and so on.’ Here I am reminded of an incident which happened at Coimbatore recently. I happened to meet a mill-owner. He said that times had changed, that he was incurring loss in business, etc. I asked him how much profit he made the previous year and he said it was ten lakhs; I again asked him what his profit for the current year was and he said, ‘it is only five lakhs and thus I have lost this year five lakhs.’ The previous year he made a profit of ten lakhs and the next year only five lakhs and therefore he says that he has lost five lakhs. I would therefore request hon. Members to realize that this artificial high price is not a normal feature and it should not be a normal feature.

“ The prices should come down eventually. Then alone our people can be prosperous. High prices, however much they might benefit the ryots for the time being, could not be the index of prosperity. It is only greater production and lower prices that provide a sure index for real prosperity and therefore if prices are

[Sri C. Subramaniam] [19th December 1953]

coming down, I am happy over it. If today's prevailing prices of foodstuffs in other parts of the State, of course excepting Malabar, are any indication, it shows that we are prosperous as far as food is concerned.

" The partition of the Andhra State has created many problems on the food front and we are trying to solve those problems with the co-operation of the Central Government. Certain arrangements have been arrived at, which have already been published in the papers and I am sure that hon. Members would have gone through them. I am hoping that that arrangement would go through and we would be getting the two lakhs tons of rice from the Andhra area which is greatly surplus now in view of the increased production in that area. I am confident, therefore, that we would be able to manage the situation well with the normal and even a little over-normal production which we are having now in our State.

" Various suggestions have been made in regard to the zonal system and especially one or two members from Malabar stressed that Malabar should, along with the other districts, come into one zone so that there may not be any restriction on the free movement of foodgrains from the other areas of the State into Malabar. But I wish to point out that conditions in Malabar are peculiar and the people of Malabar are in a fortunate position. In spite of the difficulties and shortages which the other parts of the State were experiencing, Malabar was being supplied at the rate of seven ounces of rice head throughout this difficult period and at controlled prices. Not only that; in addition to the seven ounces of rice, we were giving five ounces of other grains in the form of millets or wheat at controlled prices. It is only in the open market that there has been a certain fluctuation in prices. But you cannot have all the advantages, namely, the advantage of getting the supply of 7 ounces of rice and 5 ounces of millets at controlled prices and also the advantage of having a free market to compete with all the other districts in the State. All the other districts have mainly to depend upon their local production and a little of imports from outside. In the other districts, we are supplying only in the urban areas and that too not seven ounces—four ounces in certain months and six ounces during some other months. That being so, I am really surprised that the people of Malabar should raise such a cry when, as a matter of fact, they are being continued to be supplied twelve ounces of foodgrains throughout.

" Now the problem is how the zones could be rearranged in view of the arrangements we have arrived at with the Andhra State. One suggestion has been made that there should be no zonal system at all. We have considered this matter in all its aspects, with particular reference to the situation obtaining in Malabar and the high prices prevailing there. We would not mind any quantity of foodgrains, rice or millets, going into Malabar for feeding the people of Malabar. But there is one great danger. Adjoining Malabar there is the Travancore-Cochin State which is highly

19th December 1953] [Sri C. Subramaniam]

deficit and which depends mainly upon imports from outside. We are very apprehensive that if Malabar is thrown open with regard to the movement of foodgrains from other districts, there will be a great inflow of foodstuffs into Malabar not for the purpose of feeding the people of Malabar but for the purpose of smuggling into the Travancore-Cochin State. There would be a lot of smuggling into the Travancore-Cochin State and this has to be prevented at all costs. Therefore, after very careful consideration, we have come to the conclusion that Malabar should remain as a separate zone in the West. So far as South Kanara is concerned, it is cut off from the other parts of the State by Malabar and therefore it will also have to remain as a separate zone. We have decided that all the other districts should be grouped into one zone."

SRI S. C. S. ANTHONY PILLAI:—"On a point of information, Sir. Is Travancore-Cochin an 'enemy' State?" (Laughter.)

* THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM:—"Travancore-Cochin is a deficit State and a different State. Our responsibility is first to feed the people of our State and if after fulfilling our responsibility we have got a surplus, we would gladly share it with others. The hon. Member may have a soft corner for the Travancore-Cochin State, but as I have already stated, our responsibility is to feed our people first and if there is any surplus left behind, that will be spared for the use of the adjoining States. If Travancore-Cochin forms part of our State, of course, these barriers will go and this problem will be solved to an extent when a Southern Province will be formed. But I don't know what would be the reaction of the Malabar people. Apart from the reaction of the Malabar people, I don't know what will be the reaction of the Tamil people to this proposal. Therefore, we have come to the above conclusion and we are issuing orders to-day that Malabar should form a separate zone, South Kanara, into another separate zone, and all the other districts into another zone. If the prices increase, we will take all possible steps to bring down the prices in Malabar.

"Representations have been received from various hon. Members in Malabar about the high prices prevailing there. If in spite of very good production, prices go high or if merchants try to corner the stocks, the Government will not hesitate to deal with them suitably. It is not as if we don't have the power to deal with a situation of that kind and if necessary we will use that power and will bring down prices. With this assurance, I hope the hon. Members from Malabar will feel satisfied. And Malabar will be continued to be supplied twelve ounces of foodgrains, namely, seven ounces of rice and five ounces of millets or wheat. So far as the open market is concerned, we will take all the necessary steps for the purpose of assuring that the prices do not rule very high, thereby making it difficult for the people to purchase in the open market. It is not as if this is a final decision. We will be

[Sri C. Subramaniam] [19th December 1953]

5-10
p.m.

watching the situation carefully. After all, we are making an experiment and we will rectify mistakes when we come to know of them. As an experiment, we are putting all the districts except Malabar and South Kanara into one zone. Malabar and South Kanara are being kept separate for reasons which I have already explained.

"I would like to refer to the point made out by the hon. Leader of the Opposition with regard to sugarcane price and his allegation that the agreement arrived at had not been kept up by Parry & Co. and other proprietors of sugar mills. Hon. Members are aware that the Central Government have now taken power to fix the price of sugarcane throughout the country. They take into consideration the recommendations made by the various State Governments, but the final decision rests with the Central Government. They fix the cane price for supply to the sugar mills. No doubt the price was reduced last year to Rs. 1-5-0. But the hon. Leader of the Opposition failed to mention that an increase of two annas has been given this year, thus raising the price to Rs. 1-7-0. So far as South India is concerned, we have arrived at what is known as the SISMA formula. An agreement has been entered into by the sugar mills with the cane producers under which, in addition to the payment of the minimum price fixed by the Government of India, the sugar mills pay to the cane growers an extra price taking into consideration the output, the prevailing prices of sugar and the profits made by sugar mills. I do not know whether the hon. Leader of the Opposition is aware of this. Parry & Co. have paid three annas more than the minimum price to the cane growers. The Secretary of the South Indian Sugar Mills Association has said that the other mills also will be paying this extra amount which is payable under the SISMA formula. It is not as if we are allowing the industrialists to flout the agreement. We insist that they should abide by that agreed formula. The mills are paying the extra price, and they will be made to pay if they do not pay. Therefore, there need not be any apprehension in the minds of hon. Members that the Government are protecting the British interests who are running the sugar industry as against Indian interests. We are sufficiently protecting the rights of all concerned."

SRI P. RAMAMURTHI :—"All that we say is 'check up the accounts'."

* THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—"We are checking up the accounts. Only after a proper checking up, an advance amount of three annas was paid by Parry & Co. If any thing further is due, it will be paid. Afterwards, if the Leader of the Opposition is able to point out any defects either in the scrutiny of accounts or in the payment of the price, we will look into them and see that the scrutiny is made properly and the amounts due are paid to the cane growers. The allegation need not unnecessarily be made that we have got a soft corner for British interests, that we are fond of English people and that that is why we are

19th December 1953] [Sri C. Subramaniam]

not willing or able to take any action against them. The allegation has no basis. Even though the hon. Leader of the Opposition appealed that we should rise above parties and tackle common problems, he made even that appeal purely for party propaganda and for nothing else.

“ Then, Sir, with reference to sales tax there was an almost unanimous—I will not call it demand—suggestion that we should adopt a single-point tax instead of the multi-point tax which we have adopted in this State. As a matter of fact, when we took up for consideration this question of a single-point tax, there came the Bombay Act reverting from the single-point tax to the multi-point tax. Bombay people have got the experience of working both the single-point and the multi-point tax. I may tell hon. Members that their experience, as far as I can gather, is that multi-point tax is preferable to single-point tax. Therefore, it is not as if all the arguments and points are in favour of single-point tax only. There are certain difficulties in administering the multi-point tax; but there are greater difficulties in administering the single-point tax. Under the multi-point system, if there is evasion at one point, we will be able to get the tax at the other points. But under the single-point system, if there is evasion we will not be able to follow up that article and collect the tax at any other point and it is lost once for all. If we revert to a single-point tax we will have to increase the present rate of tax. If the tax is evaded at the only point, the evader will be evading the higher rate of tax, half-an-anna or one anna per rupee of whatever rate we fix. Therefore the temptation and facilities for evasion will be greater if we adopt a single-point tax. But we do not have a closed mind on this subject. We are still considering whether it will be possible to adopt a single-point tax at least in respect of certain articles as an experiment and see whether we will be able to collect the tax properly without any fall in the revenues. It is not as if we have not adopted the single-point tax altogether. For example, with reference to cigarette and cigar, regarding which this House passed an Act, we have adopted only the single-point tax. For cotton also, we have adopted the single-point tax. I have got a list of four or five articles for which we have adopted the single-point tax. Cotton can easily be traced, as it has got to go to the spinning mill and we can know the quantity of cotton consumed in any mill. But in respect of various other articles consumed by the general public, it will be difficult to detect evasion and collect the tax. Therefore, we have adopted the easier method of collecting the tax at multi-points. As I have already said, we do not have a closed mind on the subject. We will go into it further. If it is found possible to adopt the single-point tax with reference to some other articles also, certainly we will take that step. But this requires careful examination.

“ A suggestion was made that we should abolish sales tax on foodgrains. I do not know whether those who spoke about this had any idea as to what percentage of the foodgrains came under the

[Sri C. Subramaniam] [19th December 1953]

purview of the Sales Tax Act. Hon. Members should realize that the bulk of the produce in the agricultural sector is taken away by the producers and the labourers working in the fields. That quantity does not come under the purview of the sales tax at all. Calculations have been made and statistics have been gathered. I am told by experts that only about twenty-five per cent of the agricultural produce goes into the open market. The remaining seventy-five per cent is consumed by the producers and the labourers working in the fields. Even from the abovementioned twenty-five per cent, we will have to exclude the quantity of grains which petty traders carry in small baskets and sell in the streets, for which they do not pay any sales tax at all. So the actual quantity that goes into the open market will be only a small percentage—10 or 15 per cent—and on this only is sales tax levied. This 10 or 15 per cent is purchased not by the rural folk but by the urban folk. Therefore we are collecting the sales tax on foodgrains mostly from the urban people who are much better off than the people living in rural areas.

“ There is another justification also. Now there is Prohibition. Of course it is being attacked. During the days before Prohibition, liquor was sold under licence for which money had got to be paid. Every addict was paying an indirect tax on the liquor he consumed, and this was characterised as ‘ stolen money ’ by the hon. Leader of the Opposition. Now that tax has been removed. What we are now collecting from him by way of sales tax on foodgrains is only a small percentage of the indirect tax that he was formerly paying. On sentimental grounds people want the abolition of sales tax on foodgrains. If the position is analysed clearly, everybody will realize that its incidence is not heavy and that the tax does not fall on poor people, on producers and on agricultural labourers. I am sure people will agree that the tax is not such a demon deserving immediate removal.

“ Some point was made with regard to motor vehicle taxation. I think the penultimate speaker made the point that the surcharge on bus operators had almost ruined the motor bus industry.

5-20
P.m.

“ Figures will speak for themselves. I have certain figures with me here, and I would request hon. Members to think and find out for themselves whether, as a matter of fact, this surcharge on motor vehicles has crippled the industry or its expansion, or whether there has been a decrease in the number of buses. On 1st February 1953, the date of coming into force of this tax, there were 3,395 pucca stage carriage permits and 422 spare stage carriage permits. This spare bus permit is only optional, and is for the purpose of being used whenever there is a breakdown. Even then there was a demand that the percentage of these spare buses should be decreased, and that there should be no compulsion in regard to the spare stage carriages. On 1st December 1953 the corresponding figures are 3,511 buses and 371 spare buses. Therefore, we find that in spite of this crippling surcharge, crippling

19th December 1953] [Sri C. Subramaniam]

according to certain Members), the number of buses has considerably increased. It may be said that people do not know anything about this industry, that they are under the impression that bus owners are making a profit because the bus owners were making a profit in the past, and that, therefore, newcomers are rushing in. But facts are that it is not only the newcomers who are applying for bus permits, but even the old operators are applying for bus permits. They not only apply for bus permits, but even take the matter on appeal to the Central Road Traffic Board if permits are refused, and again take it on revision to the Government. If they are not satisfied with the decision of the Government, they apply for a writ in the High Court. Therefore, if it is not a paying concern, and it is not possible to make any profit out of the industry, why people, who have got good experience in this industry, and who are already owners of many buses, should apply for further permits, and why should they take the issue up to the High Court? The only inference that can be drawn from this is that in spite of the surcharge, it is not a losing concern. The bus operators have been making some profit, though not as much profit as they used to make in the past. Therefore it has got to be considered whether the surcharge has seriously affected the bus industry. I have already given the promise that I will have this question reviewed, and I again give this assurance that the Government will go into the matter, and if they find any defects, they will remove them. If this surcharge is really such a heavy burden that the industry cannot bear it we will take all the aspects of this surcharge into consideration, and try to give some relief if it is really necessary. If relief is asked not merely for the purpose of making more profit but because the industry is sustaining a loss and is unable to make any profit whatsoever, then we have to consider the whole question and give some relief. I hope bus operators will give true and correct figures so that we may know the correct position and give relief if necessary. Without correct and true figures, we ourselves are likely to be misled. If false figures are given, we are likely to think that the correct picture of the industry is not given, and therefore we should retain the surcharge. If a true picture is given, we will be prepared to consider the position, and give relief if necessary. As far as figures go, my only inference is that relief is not necessary, and, unless it is proved positively that relief is necessary, we will have to say 'No' to this demand.

" Having referred to the motor vehicles taxation so far, I have now to refer incidentally to the tramways also, which question was raised by the Hon. the Leader of the Opposition."

DEPUTY SPEAKER:—" How much time does the Hon. Minister require to finish his speech? "

* THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM:—" I shall finish my speech by 5.45, Sir."

DEPUTY SPEAKER:—" I have to announce to the House

[19th December 1953]

* THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—“ The tramway question has to be considered not from the point of view of the unemployment of about one thousand workers alone. We have got to take into consideration whether tramways are necessary in the interests of the City as a whole. I have consulted many men who have been using the tramways before, and whose usual mode of transport was the tram car. I have also consulted others who were using other modes of transport. Their almost unanimous opinion seems to be that the City looks better without the trams, the roads look much broader, there is less number of accidents now, and that they are able to manage without tram cars. There is also less noise now. The tremendous noise the tram cars were making was something really abominable, which we were putting up with for a long time. (Interruption by Sri S. Swayamprakasam.) I know the hon. Member Mr. Swayamprakasam is speaking for the poor people and I am speaking only for the rich people! Let me tell him that I also represent the poor people and work for the poor people much better than Mr. Swayamprakasam. I do realize that the tramway was a cheaper mode of transport. There was a suggestion that we should reintroduce the trams, which were almost in ruins. If we want to run the trams again, we will have to invest lakhs of rupees to renovate the tramways. The tramway company never agreed to renew the trams. Therefore, we have to consider whether it is better to bring in those tram cars again or we should provide the people with other modes of transport, if possible, cheaper modes of transport. It is agreed and admitted by all that the tramway has become an outmoded transport in every other civilized country, and it is going out of use. So also it has got to go out of use here, if not now, at least a few years hence. By chance or design, the tramway in Madras has ceased to work. Should we stick to the idea of reintroducing the old tram cars to of transport and, if necessary, a cheaper transport is introduced? Should we stick to the idea of reintroducing the old tram cars to the detriment of the roads and to the detriment of the citizens living in this City, and increase the number of accidents which occur in this City? I am not saying this on behalf of the Government. I am saying all this for myself after a careful consideration of all the aspects of the question. I have absolutely no doubt that everybody will agree that it will not be in the interests of the City as a whole to reintroduce the tramways. The number of buses has to be increased. We are increasing the number of buses. Some relief has to be given to those persons who are using the buses daily for going to their offices or to their place of business for carrying on their trade. We are prepared to consider this question. But let not hon. Members bring in the question of reintroducing tram-fays. About a thousand workers are affected. But I ask, is the interest of a thousand workers paramount or the interest of the lakhs of persons living in the City paramount? I do agree that the thousand ex-tramway workers should be given alternative employment and we are trying our best to absorb them elsewhere. The Railway is considering proposals to absorb them. The City

19th December 1953] [Sri C. Subramaniam]

Transport is going to absorb some of them. Slowly we will be able to absorb all the workers. But, for the purpose of giving employment to a thousand workers, we should not cause inconvenience to lakhs of people in this City. Therefore, looked at from this point of view, if a dispassionate and unprejudiced view is taken, if party politics are left out, and if taking advantage of the situations for party advantages is completely left out, I have absolutely no doubt that everybody will agree that there is no use in trying to bring back the trams. We should try to solve our transport problem. We should also try to solve the unemployment problem of these thousand workers in some other way than by trying to bring back the trams. (Sri K. Vinayakam : 'Some of the workers have died already.') The workers have got the Provident Fund amounts and they have taken to much better avocation now. Perhaps the hon. Member Sri Vinayakam does not know about it.

5-30
p.m.

" Then, Sir, about the Ordinance. I was hoping the hon. the Leader of the Opposition at least would make a passing reference to it. But, unfortunately, he completely ignored it. (An hon. Member : 'He referred to it.') But I missed it. He said it in such a way that even I who was listening to his speech with rapt attention missed it. But the Ordinance, I am glad, has been welcomed by all sections of the House. Very soon we will be bringing in a Bill with certain amendments to fill up the gaps here and there and the House will have the advantage of discussing it and giving the benefit to the agriculturists so that they may be relieved of the burden of the debts for a year at least.

" Then, Sir, I come to the Modified Scheme of Elementary Education to which reference has been made by many hon. Members. I particularly wish to answer a few points raised by the hon. Member Sri Swayamprakasam with reference to the flouting of the Resolution of the Assembly. Lawyer as he is, evidently he has not looked into the wording of the Resolution, in what form one amendment was defeated and in what form another was carried. I have got the Official Report of the proceedings here. One will find therein that there was a proposition that the Modified Scheme of Elementary Education should be dropped. That proposition was defeated. The second proposition was that the Modified Scheme of Elementary Education should be stayed. I hope my lawyer friend would understand the meaning of the term 'stayed and then referred to a committee.' 'Stay' does not mean 'dropped.' It does not mean the restoration of the previous set up of things."

SRI S. SWAYAMPRAKASAM :—" On a point of personal explanation. Sir."

[19th December 1953]

* THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—" I am not yielding. The hon. Member may say whatever he wants to say later on. When the Assembly was considering the Resolution, the scheme had already been put into operation throughout the State. Therefore, 'stay' meant that we should not take any further steps for the implementation of the scheme. Apart from the introduction of it, we have not taken any further steps. The scheme is stayed where it was on the date on which this Assembly adopted the Resolution. (Laughter.) There is no use of laughing over it."

SRI S. SWAYAMPRAKASAM :—" Wonderful interpretation! "

* THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—" Otherwise, there will be absolutely no meaning for the verdict of this House as against the proposition that it might be dropped. If it had given the verdict that the scheme should be dropped, then I could understand, and we should have put back the original set of things and the 5-hour schooling should have been maintained."

SRI S. SWAYAMPRAKASAM :—" Have not the Government issued any further circulars after the Resolution was passed? "

* THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—" If it had not been stayed at the stage where it was at the time when the Assembly passed the Resolution, certainly a charge can be laid the door of this Government that they have flouted the mandate of this House even if it is recommendatory. As a matter of fact, our Resolution is recommendatory. Even if it is recommendatory, we have given effect to it by staying it at that stage and immediately appointing an expert committee. That committee has gone into the question and submitted a report. We are just examining the committee's report. Some statement was made by the hon. Member Sri Anthony Pillai that the Government had not increased the salaries of teachers and that, therefore, the Government had no intention of implementing the various recommendations made by this committee. Just now we have received the committee's report and we are examining the various recommendations and it is only after such examination that we will be able to know the financial implications of the recommendations and how far we will be able to implement them. Then, we will be able to give a true picture to this House and get a fresh verdict whether we should continue this scheme or not. But even without any examination whatsoever, one hon. Member was pleased to say that it would cost Rs. 10 crores. It is a guess far out of the limit. It is not going to cost Rs. 10 crores at all. I do not want to make another guess, but we have got to examine it and find out the financial implications of the various recommendations. Then we will be placing the report before the Assembly so that it may discuss the entire thing threadbare. Only I would request hon. Members not to make up

19th December 1953] [Sri C. Subramaniam]

their minds even now, and not to have a closed mind. I would request them to have an open mind and not to have a prejudiced mind."

SRI S. SWAYAMPRAKASAM :—" We have an open mind."

* THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—" I want you to have an open mind. I know you do not have an open mind. I want that we should not approach the question with a prejudice developed even at the initial stages before proper examination. Let us all sit together, discuss the committee's report, see what defects there are and how they have got to be remedied. I am in charge of Education and it is not as if I want our children to be spoilt and that their education should be interfered with in any way prejudicial to their interest. I wish, the Government wish, and the Hon. the Chief Minister also wishes, that all the children in our State who are of school-going age should receive proper education, and it is only with that object that we have introduced this scheme. Therefore, I would request hon. Members not to say even now that interested persons were appointed to the committee and that they have given a report in favour of the Hon. the Chief Minister because they are his friends. It is all wrong. As a matter of fact, we did not know the Chairman of the Committee before. We did not know who he was. We wanted somebody from outside so that he might not be swayed by the prejudices prevailing in the State due to politics. After getting recommendations from various places, we found that the particular gentleman was the fittest person to be the Chairman of the Committee, considering his qualifications and the work he had done in the field of education. Therefore, we appointed him as Chairman of the Committee. Other members of the committee were also selected after due consideration. One of them was the then Director of Public Instruction of our State. Then, it is not as if that Committee is the only body which has considered the scheme. We have got an All-India body, the Central Advisory Board of Education. Even though this question has not gone before the full Board, the standing Committee has considered and endorsed this scheme. It will go before the Central Board of Education for consideration on the 28th January 1954 and it has been included in their agenda. So, those educational experts also are going to consider it. In these circumstances, my appeal to hon. Members is not to have a prejudiced mind. Let us have an open mind, discuss the matter across the table and come to correct conclusions so that future generations may receive proper education. Not merely a limited number of children but all the children who are entitled to receive this education in our State under the Constitution should be able to receive proper education. From that point of view, let us approach this problem and if only we tackle this problem with this common object in view, I have absolutely no doubt that we will be able to arrive at a satisfactory settlement so much so that this will not be a problem of party politics but will be

[Sri C. Subramaniam] [19th December 1953]

Really a national and State problem. Therefore, I appeal to all the Members not to bring in party politics into this matter but to view it as a national and State problem. If only we approach this problem from this view point, I have absolutely no doubt, there will not be any cause for recriminations and we will be able to arrive at a satisfactory arrangement.

5-40
p.m.

Sir, finally, I wish to say that we all want that our State should prosper, our industries should prosper, our labourers should have employment and that they should not be thrown out of employment. I do agree that certain industrial undertakings have been closed down here and there. But before we try to find out the real cause for it, we should also analyse our own acts and see how far we have ourselves contributed to the closing down of these industrial undertakings. So far as the labour leaders are concerned, they want the same standard to be maintained whether the labourers belong to the Harvey Mills, the Buckingham and Carnatic Mills or a newly started infant textile Mill in Coimbatore, which may be struggling for its very existence. They want to have a uniform standard throughout the State in all the mills and they start agitation to gain this objective. When they carry on such labour agitation, these undertakings try to accommodate them as far as possible, but when they find that it is impossible to accommodate them any further, they close down their undertakings. If only hon. Members sitting on the Opposite side search their own hearts and scrutinize their own role in labour agitation, I have absolutely no doubt that they will realize they are also greatly responsible in one way or other for the closing down of the various industrial undertakings. Sir, it is not as if we are unaware of the difficulties of labourers, the disadvantages under which they are working and the necessity to raise their standards. I come from a rural area and I know the conditions of rural labour or agricultural labour. Taking into account what an agricultural labourer or rural labourer is getting to-day, I can safely say that an industrial labourer should be considered to be a prince. But industrial labour is peculiarly placed and is working under peculiar conditions. So, political parties being to operate on industrial labour and because of their operation it becomes very difficult for the various industrial undertakings, especially for the infant ones to carry on their work and they are compelled to close down. I am sure that this question will be taken up when we discuss the Demand for Grant regarding Industries and Labour. If you only see the list of undertakings which have been closed down and if you go into the history of the closing down of these undertakings, I have absolutely no doubt that any unprejudiced mind will give the verdict that this labour agitation—I do not wish to use any harsh word—though it may be a well-intentioned agitation has been an ill-informed and irresponsible agitation and has been greatly responsible for the closing down of various industrial undertakings. Therefore, I wish to take this opportunity to make an appeal not only to the hon. Members of this House, but also to other persons who are

19th December 1953] [Sri C. Subramaniam]

engaged in trade union activities. Let them carefully consider how far they can go and where they have got to stop. Even in an agitation they can go only up to a certain extent and beyond that it becomes dangerous and harmful. When it becomes harmful they must stop it.

"Take the case of the tramways. As a result of labour agitation, the tramway company closed their business. It is only because of the attitude taken by the labour union in the initial stages that the tramway company was closed. They did not agree for retrenchment earlier. Later on, they agreed to it, but unfortunately it proved of no avail as the whole affair became dead. We cannot give life to a dead thing. Therefore we are unable to take over the tramway company. This is a striking instance in which labour agitation has given a chance to the management to close down their business and run away. So, in considering these problems, let us not be obsessed with our own politics and our own point of view. Let us take a broader view, a national view which will be in the interests of the entire State. If only we approach these problems in this larger aspect and with this broader outlook, I have absolutely no doubt that the differences between the various parties could be easily bridged and we could have a common programme of action which will be for the prosperity and wellbeing of the State as a whole. Thank you, Sir."

DEPUTY SPEAKER:—"The House will now adjourn and meet at 11 a.m. on Monday, 21st December 1953."

The House then adjourned.

V.—PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

^a *Amendments to the Motor Vehicles Rules, 1940. [Laid on the table under sub-section (3) of section 133 of the Motor Vehicles Act, 1939 (Central Act IV of 1939)]—*

1 *Notification issued with G.O. Ms. No. 2265, Home, dated 15th July 1953.*

2 *Notification issued with G.O. Ms. No. 2266, Home, dated 15th July 1958.*

3 *Notification issued with G.O. Ms. No. 2385, Home, dated 27th July 1953.*

4 *Notification issued with G.O. Ms. No. 2530, Home, dated 10th August 1953.*

5 *Notification issued with G.O. Ms. No. 2565, Home, dated 11th August 1953.*

6 *Notification issued with G.O. Ms. No. 2673, Home, dated 20th August 1953.*

^a Laid on the table on 18th December 1953.